

BAN PHƯỚC LÀNH ĐẾN THẾ GIỚI TUYỆT VỜI NÀY! 7

NĂNG DẦU
110 TRIỆU

Natsume
Akatsuki
Minh hoạ
Kurone
Mishima

NANG DÂU
110 TRIỆU

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 7

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD 7

110-
Million
Bride

CONTENTS

Prologue

Chapter 1 **May Even These Rising-Star Adventurers Catch a Break!**

Chapter 2 **May There Be Eternal Slumber for the Lord of the Lake!**

Chapter 3 **May I Lecture This Runaway Girl!**

Chapter 4 **May I Have One Last Night with This Noble Daughter!!**

Chapter 5 **God's Blessing on This Beautiful Bride!**

Interlude **Demons Cackle in the Night**

Epilogue 1 **Welcome Home!**

Epilogue 2 **Eris and Chris**

Afterword

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING**
ON THIS
WONDERFUL WORLD!
110-Million Bride

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

Characters

Darkness

Age 18

Job **Crusader**

A female knight who specializes in defense and enjoys being beaten up by monsters. Daughter of the Dustiness family, a powerful noble house. Special skill: fantasizing.

Aqua

Age Unknown

Job **Arch-priest**

A goddess who gives guidance to the young and deceased. Goes to a parallel world with Kazuma to defeat the Demon King. Likes wine. Special skill: party tricks.

Megumin

Age 14

Job **Arch-wizard**

Exceptionally talented, even by Crimson Magic Clan standards. Obsessed with the überpowerful spell Explosion, she is neither capable of nor interested in using any other magic. Favorite thing: Explosion. Special skill: Explosion. Hobby: Explosion.

Yunyun

Age 14

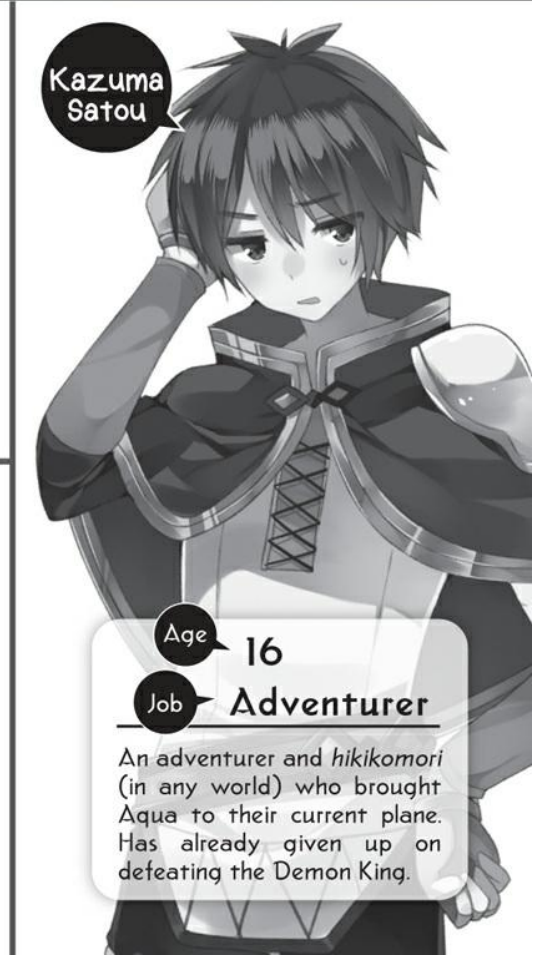
Job **Arch-wizard**

Vanir

Age Unknown

Job **Terrible Demon, Shopkeeper**

Kazuma Satou

Age 16

Job **Adventurer**

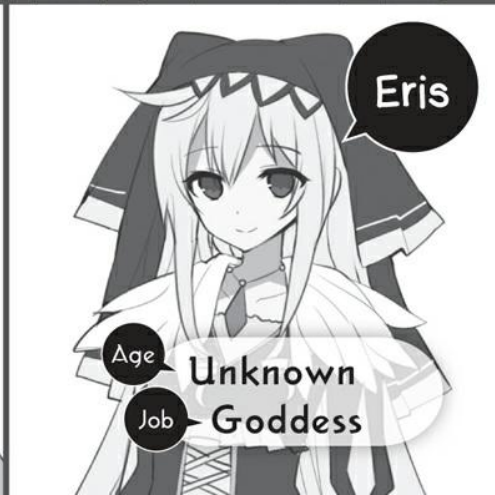
An adventurer and *hikikomori* (in any world) who brought Aqua to their current plane. Has already given up on defeating the Demon King.

Chris

Age 15?

Job **Thief**

Eris

Age Unknown

Job **Goddess**

Tập 7

Nàng dâu 110 triệu!

Mục lục

Mở đầu	9
Chương 1: Hãy mang yên bình tới cho tên Mạo hiểm giả mới nổi này!.....	13
Phần 1	13
Phần 2.....	18
Phần 3.....	29
Phần 4.....	37
Phần 5.....	42
Phần 6.....	45
Phần 7.....	54
Chương 2: Hãy ban tặng cho chúa tể hồ nước giấc ngủ vĩnh cửu!	64
Phần 1	64
Phần 2.....	71
Phần 3.....	74
Phần 4.....	76
Phần 5.....	83

Phần 6.....	88
Phần 7.....	92
Phần 8.....	96
Phần 9.....	105
Chương 3: Hãy thuyết giáo cho nàng tiểu thư trốn nhà!.....	109
Phần 1.....	109
Phần 2.....	112
Phần 3.....	118
Phần 4.....	124
Phần 5.....	134
Phần 6.....	142
Phần 7.....	145
Chương 4: Hãy qua đêm cùng nàng tiểu thư!	150
Phần 1.....	150
Phần 2.....	154
Phần 3.....	161
Phần 4.....	165
Phần 5.....	170
Phần 6.....	176
Phần 7.....	180
Chương 5: Hãy ban phước cho nàng tiểu thư này.....	193
Phần 1.....	193

Phần 2.....	197
Phần 3.....	203
Phần 4.....	209
Phần 5.....	220
Phần 6.....	227
Phần 7.....	245
Phần 8.....	256
Giao đoạn: Tiếng cười nhạo của tên Ác quỷ trong màn đêm yên tĩnh.....	266
Đoạn kết 1 — Mừng cô trở về —	281
Đoạn kết 2 — Chris và Eris —	295
Short story 1: Tên ác quỷ và quyển sách cấm!	300
Short story 2: Hãy tỏ ra biết ơn từ giờ trở đi nhé!	308

Mở đầu

“Cái đồ nhỏ mọn! Sao lúc nào anh cũng như vậy hả!”

“Có cô mới vậy ấy! Liên tục giảng đạo với tôi thì có gì vui hả! Chẳng lẽ cô mong muốn tôi chú ý sao? Tsundere à? Thích thì cứ nói thẳng!”
Nghe thấy tôi vừa nói những lời này vừa ngả dài trên ghế sofa, lông mày Darkness thậm chí còn nhướn lên.

“Ai mà thích được cái thằng hikkikomori vẫn còn zin như anh chứ! Toàn bật ra mấy lời gây hấn vớ vẩn! Tôi sẽ dạy cho anh một bài học!”

“D-dừng ngay! Tôi đang cẩn thận đánh bóng chiếc nhẫn mà Iris nâng niu! Cứ thích vật lộn với nhau rồi lỡ mất luôn thì cô bồi thường kiểu gì hả, không phải cô đã nói thứ này quan trọng lắm à!”

Bị Darkness nắm lấy cổ áo, tôi dí chiếc nhẫn vào mặt cô ta để chống cự.

“Bởi vì thứ đó quan trọng nên tôi mới điên lên đấy! Đừng có lau chùi báu vật quốc gia mà Công chúa Iris luôn giữ bên người bằng cái khăn tay giờ bản của anh!”

“Th-thật quá đáng, nghe thấy vậy thì ngay cả tôi cũng cảm thấy đau đấy! Đây có thể là một chiếc khăn tay rẻ tiền, nhưng tôi có cách riêng để chăm sóc cho chiếc nhẫn tràn đầy cảm xúc của Iris.”

“Tôi không nói về giá trị của cái khăn tay, không phải từ trước tới giờ

anh toàn dùng nó để lau nước mũi sao!? Mua một miếng vải đánh bóng ngay!!”

Cuối cùng Darkness la hét để đuổi tôi đi, rồi đổ sụp xuống ghế sofa với vẻ mệt mỏi.

“Thật là, ở cùng một chỗ với anh đúng là mệt mỏi. Cuối cùng cũng trở về cái thị trấn này, nhưng tôi chẳng cảm thấy có tí thư giãn nào cả.”

“Đáng ra đó phải là lời tôi nói ấy. Rõ ràng chính cô mới là người thích chọc mũi vào rắc rối, thế mà vẫn mở miệng thuyết giáo tôi được cơ đấy. Rõ ràng là một quý tộc hạ cấp, nhưng cô vẫn là một tiểu thư đúng không? Thể hiện chút phong thái của một tiểu thư cũng không tồi đâu.”

“Quý tộc hạ cấp!? Anh dám gọi Nhà Dustiness được biết tới như là Bảo kiếm của Vương quốc, là quý tộc hạ cấp ư...! ... Chắc hẳn anh là người duy nhất trên thế gian dám mở miệng nói rằng tôi chỉ là một tiểu thư thuộc tầng đáy của giới quý tộc đấy.”

“Này, muốn khen thì kiếm câu nào dễ hiểu chút đi.”

“Tôi không hề khen anh.”

Ngả người trên chiếc ghế sofa, Darkness nhâm nhi tách trà đặt trên bàn.

“...Nhắc mới nhớ, anh luôn luôn như vậy. Lúc tôi tiết lộ danh tính của gia đình mình, so với địa vị xã hội, anh lại quan tâm nhiều hơn tới cái tên của tôi, thật là một gã kỳ quặc.”

“Có chuyện gì với cô thế, Lalatina? Tôi không muốn bị gọi là một gã kỳ quặc bởi một kẻ như cô. Một tiểu thư không rành thế sự, một Mạo hiểm giả và một ‘M’. Cô định đọc chiếm bao nhiêu thuộc tính đây hả

bà chị tham lam?”

Darkness đặt tách trà đang uống trở lại bàn.

“... Xem ra, một ngày nào đó tôi phải giải quyết ân oán với anh.”

“Được được, rồi một ngày hãy làm một trận phân tranh cao thấp, Tiểu thư.”

Tôi mặc kệ vẻ mặt bực bội của Darkness và cũng thờ ơ nhắm nháp một chút trà.

“Hmm, mùi vị khá ngon đấy. Dù có vô dụng, nhưng cách pha trà của cô cũng không tồi đâu.”

Nghe tôi nói vậy, tâm trạng Darkness trở nên tốt hơn.

“Fufu, mặc dù anh có nói rằng những món ăn tôi nấu chỉ ở mức trung bình, nhưng về phương diện pha trà thì tôi rất tự tin. Bí quyết để làm một mẻ trà ngon. trước hết phải hâm nóng ấm trà, rồi đổ vào trong cho tới giọt cuối cùng. Nếu chịu xin lỗi vì những lời thô lỗ hồi nãy, có làm thêm một ấm trà khác cho anh tôi cũng không phiền đâu.”

“Biết rồi, biết rồi, xin lỗi vì đã trêu chọc cô nhé. Một lời xin lỗi thì cũng chả nhiều nhận gì, nhưng nếu cô trở thành quý tộc sa cơ, tôi sẽ thuê cô làm người hầu.”

“Sao tôi có thể trở thành quý tộc sa cơ được hả! ...Thiệt tình, anh đúng là một tên khó hiểu. Tôi cứ tưởng anh chỉ là một kẻ yếu đuối, nhưng đôi lúc lại hành động dũng cảm đến không ngờ. Chịu giúp đỡ người khác, nhưng lại thích đi chơi đêm, làm những việc khiến người ta thấy khó chịu. Đâu mới là con người thật của anh vậy?”

“‘Thật’ theo ý của cô là gì hả? Mọi người sẽ làm những việc tốt khi có tâm trạng tốt, và bực mình thì đi tiêu bậy. Tôi chỉ là một gã bình

thường. Xin lỗi vì không phải là vị anh hùng nề nếp nhà.”

“Không, như vậy cũng không tệ. Hay đúng hơn, thay vì là hoàng tử hay anh hùng, tôi lại thích một chàng trai bình thường hơn... Lấy ví dụ nhé, một ai đó như anh chẳng hạn.”

“Này, ý cô là gì thế hả? Cái gì vậy? Đầu tiên là Megumin, giờ cả cô cũng thế, sao hai người phải nói những điều mơ hồ như vậy? Nói rõ ràng một chút để một thằng trai tân như tôi có thể hiểu được đi.”

Nghe tôi nói vậy, Darkness mỉm cười.

“Đoán xem.”

Bật ra những lời đó, rồi cô ta lại nhấp chút trà với tâm trạng thoải mái.

Chương 1:

Hãy mang yên bình tới cho tên Mạo hiểm giả mới nổi này!

Phần 1

–Một thời gian ngắn sau khi trở về Axel, chúng tôi nhận được một văn kiện tới từ Công hội Mạo hiểm giả.

“Như vậy, Mạo hiểm giả Satou Kazuma-san. Nội dung của văn kiện ngày hôm nay...”

Tại quầy Công hội Mạo hiểm giả, Onee-san nhân viên mỉm cười vui vẻ nhìn tôi cùng với một cái túi nặng trên tay.

“Lần này bởi vì khoản tiền thưởng rất cao, thế nên việc thanh toán bị trì hoãn một chút... Đây là tiền thưởng cho Boss của Quân đội quý vương Sylvia, ba trăm triệu Eris! Và cũng là tên Boss của Quân đội Quý vương thú tư chịu khuất phục trước Kazuma-san! Kazuma-san, anh là Mạo hiểm giả xuất sắc nhất của Công hội Mạo hiểm giả ở Axel! Đây, xin hãy nhận lấy!”

“Ohhh!” x6

Những Mạo hiểm giả đang nhìn tôi bật ra tiếng hoan hô.

Vừa mỉm cười bình thản với đám đông, tôi vừa với tay tới cái túi nặng trĩu.

“Này, mọi người bình tĩnh một chút. Đây không phải lần đầu tiên tôi giải quyết được một mục tiêu treo giải thưởng khổng lồ đúng không? Thiệt tình, chỉ vón vện có ba trăm triệu Eris thì có gì... Hmm? Oneesan, giờ cô có thể thả tay ra rồi. Tôi đang giữ chắc cái túi này nên không sợ rơi đâu. Thiệt tình, này...! Này, nhả ra! Này, nhả nó ra!”

Trước bà chị nhân viên lưu luyến không buông, tôi giật phăng cái túi về phía mình.

“Nhưng nhóm của Kazuma đã đánh bại được bốn tên Boss của Quân đội Quý vương. Tôi đã lo lắng rằng một ngày nào đó họ sẽ bị xóa sổ, nhưng giờ họ thực sự đã làm nên chuyện.”

“Đúng thế. Trước đây không lâu họ là một tổ đội thậm chí mấy con cóc còn không xử lý nổi, nhưng giờ Kazuma đã thuộc một trong số những người giàu có và thành công nhất thị trấn. Quả đúng là thế sự khó lường nhỉ.”

Trong Công hội, những thanh âm được truyền đến từ mọi phía.

“Không, tôi luôn luôn có cảm giác rằng sẽ tới lúc một gã như Kazuma làm nên chuyện lớn.”

“Tôi cứ tưởng trước đây anh có nói ‘dám cá là tổ đội của Kazuma sẽ bị xóa sổ sớm thôi’?... Nhưng quả thực bọn họ rất lợi hại. Kazuma có chức vụ Mạo hiểm giả yếu nhất. Cũng không có trang bị nào mạnh mẽ, nhưng anh ta vẫn có thể chiến đấu ngang cơ

với những tên Boss của Quân đội Quý vương, đó mới là phần khó tin.”

Cuối cùng cũng xoay sở xong với khoản tiền thưởng và cẩn thận ôm lấy bằng hai tay, tôi quay mặt về hướng những kẻ vẫn đang chém gió này giờ.

Và rồi...

“Thiệt tình. Này, mấy người sẽ không kiếm chác được chút gì khi cứ khen đều kiểu đó đâu okay?... Tối đa cũng chỉ là, tôi sẽ đãi mọi người rượu vang thượng hạng ở nhààààà!”

Nghe thấy những lời tự mãn của tôi, tất cả mọi người trong Công hội bật ra tiếng hoan hô.

“Ohhhh, Kazuma thật đẹp traiiii!”

“Hyaaa—! Trên người Kazuma tỏa ra khí chất thật anh tuấn! Hãy cưới tôi rồi nuôi cả đời đi!!”

“Mạo hiểm giả mới nổi số một ở Axel!”

“Quả không hổ danh là Kazuma, một người chỉ được mỗi cái ăn hên!”

“Hahaha, dù mấy người có tặng bốc tôi thì cũng... Này, đùa nào vừa mới bảo là tôi chỉ được mỗi cái ăn hên thế hả, ngoài may mắn ra tôi còn cả đồng điểm mạnh đấy!”

Cũng đã sắp được một năm kể từ khi tôi tới nơi này.

Cuối cùng cũng đã tới thời khắc tôi được chào đón.

Đúng vậy, thời đại của tôi đã tới.

“— Thật là! Kazuma, anh thật là!! Bởi vì lo lắng sao khuya như vậy anh vẫn chưa về, để rồi tìm thấy anh tổ chức bữa tiệc mà gạt phăng chúng tôi cơ đấy! Và thậm chí tôi còn tới đây để kiểm tra xem anh thế nào!”

Trong Công hội còn âm ỉ hơn lúc bình thường, đối diện với tôi, Aqua phàn nàn.

“Một phần cũng là lỗi của tôi khi tới giờ này vẫn chưa về, nhưng cô chính là người đã yêu cầu tôi đi một mình đấy, lại còn bảo rằng bỗng dưng Công hội triệu tập cả nhóm thì chả có gì tốt lành đâu. Ồ, đây rồi, nước bia ướp lạnh mà tôi đã gọi. Cho cô này.”

Tôi đặt ly bia mình đã gọi cho bản thân trước Aqua đang bĩu môi.

“Thiệt tình, nếu anh tưởng chỉ một ly bia đã làm tâm trạng của tôi trở nên tốt hơn, thì anh đã sai hoàn toàn rồi đấy? Cứ mỗi năm phút Megumin lại đi qua đi lại trong nhà và lẩm bầm ‘Anh ấy vẫn chưa về...’. Còn Darkness thì ‘Chẳng lẽ là thế? Rốt cuộc công chúa đã nhận ra danh tính thực sự của tên Đạo tặc Hào hiệp rồi ư? Ahh, nên làm gì bây giờ...’ cùng mấy lời tương tự và hai tay ôm đầu! ... Phù ha ha—! Này, mang cho tôi một ly bia khác!”

Vỗ vào cái bàn cho hả giận, Aqua nốc một hơi bia và kêu thêm ly nữa.

Nhấp từng ngụm nhỏ bên cạnh tôi, Megumin nói— ‘Hiếm hoi lắm mới được một văn kiện mang tới tin lành, thật nhẹ nhõm. Bởi vì Aqua đã đánh cược tin tốt hay là xấu. Chị ấy còn nói ‘ba nghìn Eris, tôi đánh cược rằng Kazuma phạm phải trọng tội và đã bị bắt.’ ”

Này.

“Cô ấy còn bảo bọn tôi nên gói ghém hành lý và chuẩn bị phương án chuồn nếu Kazuma dính sâu vào rắc rối. Những cái túi dưới chân Aqua chính là bằng chứng.”

Nghe Darkness nói vậy, tôi kiểm tra cái túi dưới chân Aqua rồi hạch hỏi cô ta:

“Cô lo lắng về cái quái gì thế, đùa tôi đấy à!? Trong túi có cái gì hả!? Này, trả lại tôi cái ly đó ngay!”

“Không muốn, thích thì tự kiếm cho mình ly khác đi! Và đúng thật là tôi đã lo lắng cho Kazuma! Anh xem, chẳng phải nếu không có Kazuma ở bên thì chúng tôi sẽ gặp rắc rối sao!? Ví dụ như là...! Là... Là...? Này Darkness, nếu không có gã này ở bên thì sao chúng ta có thể gặp rắc rối được nhỉ?”

“Đừng có nói vớ vẩn, có biết tôi phải dọn sạch cái đống cô gây ra bao nhiêu lần rồi không? Tôi sẽ cho cô biết tay, lại đây ngay!”

“Ah, anh kéo ở đâu thế hả! Thánh tích đang bị dẫn ra kia, dừng lại đi! Dừng ngay!!” Thấy tôi giật cái hagaromo của cô ta, Aqua vồ vồ vào cánh tay tôi.

“Thiệt tình. Sao công chúa lại Iris quan tâm đến cái gã ồn ào và thô lỗ này được nhỉ... Hmm, cá nhân mà nói, tôi nghĩ anh ta là một người xưa nay hiếm khiến cho cô ấy nổi máu hiếu kỳ...”

Bên cạnh Aqua, Darkness đang thưởng thức hương vị ly rượu trong khi tự thì thầm với bản thân.

Thủ đô đã phát sinh rất nhiều chuyện.

Như là những Mạo hiểm giả đã đẩy lùi cuộc tập kích của Quân đội Quý vương.

Bảo vệ tài sản của Quý tộc khỏi một tên trộm đã làm xáo trộn sự yên bình của thủ đô.

Phải âm thầm giải quyết một cuộc khủng hoảng của vương quốc mà không để một ai biết.

Và quan trọng hơn, Iris trở thành đứa em gái dễ thương của tôi...

“Không biết Iris giờ thế nào. Tôi lo là vì sự cô đơn cô bé sẽ lặng lẽ khóc lóc trong đêm tối... Đúng rồi, tôi phải bảo Vanir làm một con búp bê trông giống mình. Gã đó có nói là búp bê Vanir hay cười giữa đêm khuya là sản phẩm bán chạy nhất. Hãy bảo hắn làm một con búp bê Kazuma sẽ cười giữa đêm cho Iris. Bằng cách đó, cô bé sẽ không phải cảm thấy cô đơn vào mỗi tối nữa.”

“Này Kazuma, đừng bao giờ gửi cái thứ quý dị đó đi! Tôi có thể gửi thư dùm anh, nhưng không phải thứ đó! Bộ muốn người ta nghĩ anh là một kẻ khủng bố à!?”

Phần 2

Đã qua một tuần kể từ khi nhận được tiền thưởng từ Công hội.

Dạo gần đây đã phải trải qua rất nhiều chuyến đi, tới giờ chúng tôi mới được tận hưởng chút bình yên trong thị trấn Axel.

“—Này, ai là người nấu món này!? Gọi đầu bếp ra đây để nói chuyện, Mạo hiểm giả Satou Kazuma – người đã chinh phục được rất nhiều mục tiêu treo tiền thưởng đang yêu cầu anh ta tới đây!”

“Hãy bảo với anh ta rằng Đại tu sĩ Aqua cũng ở đây!”

Trong nháy mắt đã trở nên giàu sụ, Aqua và tôi đã tới thăm những nhà hàng trong thị trấn Axel để kiếm tìm món ăn ngon.

Người chắc hẳn là đầu bếp đi tới một góc của cửa hàng bị chúng tôi đánh chiếm.

“Xin, xin hỏi quý khách có ý kiến gì, có chỗ nào không vừa ý ạ?”

Vị đầu bếp đột nhiên bị gọi ra quan sát chúng tôi một cách rụt rè.

“Không, bữa ăn khá ngon nên chúng tôi chỉ muốn gửi lời cảm ơn thôi. Sau khi được thưởng thức những món ăn ở thủ đô, không nhiều đầu bếp có thể gây ấn tượng với cái lưỡi thần thánh của tôi.”

“C-cảm ơn quý khách đã ngợi khen.”

Đối mặt với vị đầu bếp đang bối rối cúi đầu để cảm ơn, Aqua lau khóe miệng bằng chiếc khăn ăn rồi chêm vào:

“Anh đã sử dụng rượu nho trong món hầm này đúng không? Vị chát của rượu đỏ. Nhãn hiệu là... Đúng rồi, Romanée-Conti ba mươi năm ủ... tôi có nhầm không?”

“Chỉ là giấm đại hạ giá mới mua về thôi ạ.”

“...Vậy à. Chỉ với giấm rẻ tiền mà có thể mang lại hương vị như vậy, thật tuyệt vời.”

“Tôi thực sự biết ơn vì lời khen của quý khách.”

Biết chúng tôi sẽ không gây tổn hại gì cho mình, vị đầu bếp lấy lại sự bình tĩnh và cúi đầu trước Aqua.

Để đáp lại vị đầu bếp lịch sự, tôi đưa nửa miếng thịt trên nĩa của mình ra.

“Dù món hầm đúng là ngon thật, nhưng tôi lại đặc biệt vừa ý với món này. Miếng thịt này thực sự mềm mại. Đúng rồi, nếu tôi lấy một ví dụ... Thì cũng giống như việc lén lút lén vào phòng của cô gái bạn thích, và khi bạn mở cửa tủ của cô ấy với trái tim đập thành thịch, hóa ra đó lại là một con quái vật giả dạng rương báu. Thật mãnh liệt, tác động mạnh đến bất ngờ... Vậy, anh có hiểu ý tôi là gì không?”

“Hoàn toàn không.”

“Vậ à. Dù sao thì, món này ngon tuyệt. Tôi, Mạo hiểm giả Satou Kazuma, cho nhà hàng này ba sao.”

“Tôi cũng cho nhà hàng này ba sao.”

“Cảm ơn. Lần tới tôi sẽ nỗ lực để đạt được bốn sao.”

Tôi đưa một vài tờ phiếu Eris cho người đầu bếp đang mỉm cười vui vẻ.

“Haha, anh dẻo miệng đấy! Bữa ăn thật tuyệt vời, tôi sẽ lại tới... Coi như là lời cảm ơn đến những món ăn ngon, khỏi thôi, cứ xem như đó là tiền bo. Cảm ơn vì bữa ăn.”

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

“Mặc dù số tiền quý khách thanh toán vừa khít, tôi vẫn mong chuyển thăm lần tới của mọi người. Cảm ơn vì đã hân hạnh chiêu cố.”

Người đầu bếp nhã nhặn cho đến tận phút chót và lịch sự nhìn theo tôi cùng với Aqua bước ra khỏi nhà hàng.

–Sau khi nhận được khoản tiền thưởng từ việc đánh bại Sylvia, chúng tôi sống một cuộc sống xa hoa.

Bốn chúng tôi chia đều ba trăm triệu Eris từ việc hạ gục Sylvia cho mỗi người. Đó là chưa kể riêng tôi còn được hưởng thêm một khoản tiền lớn từ hợp đồng kinh doanh với Vanir.

Với đồng tiền đó, thậm chí có hoang phí một chút cũng đủ để tôi tiêu xài cả đời.

Tôi đã nằm trong nhóm người thành đạt trong cuộc sống.

Sau tất cả những gian nan vất vả phải chịu đựng, cuối cùng tôi cũng tới được hàng ngũ những người thành đạt trong số các Mạo hiểm giả.

Vừa về về cái bụng căng phồng, Aqua và tôi vừa trở về căn biệt thự tương xứng với đẳng cấp của những Mạo hiểm giả hàng đầu.

Trong lúc thảo luận về việc tới thăm nhà hàng nào cho bữa tối, chúng tôi mở cửa...

“Chúng tôi quay về rồi...”

“Thiệt tình, đúng là một Thập tự quân biến thái! Đây, chị muốn thứ này hả? Đừng chịu đựng thêm nữa, đầu hàng nhanh lên nào...! ... Ah.”

“Tôi sẽ không chịu khuất phục trước một thứ như vậy đâu! Trên danh nghĩa một Thập tự quân ngay thẳng, dù có phải chịu đựng thêm một hay hai giờ thì tôi cũng... Ah.”

Darkness bị cuộn lại trong tấm chăn dày và lăn đến cánh cửa.

Ngồi xồm trước Darkness, Megumin vầy vầy khối băng trước mặt cô ấy.

Đôi má của hai người đều ửng đỏ, thậm chí Darkness còn thở hổn hển.

Bất gặp ánh mắt của bọn họ, tôi nhẹ nhàng đóng cửa.

“Đừng có đóng cửa! Đừng hiểu nhầm, không phải như anh nghĩ đâu!”

“Không không, ổn cả, tôi hiểu mà. Aqua và tôi sẽ quay về sau bữa tối, xin cứ tiếp tục tự nhiên đi. Nếu muốn, chúng tôi kiếm một chỗ ngủ qua đêm cũng được.”

“Giáo phái Axis chấp nhận tình yêu đồng giới. Hai người có cần phép thuật chúc phúc không?”

“Hai người hoàn toàn hiểu nhầm rồi! Đây là, đó, Darkness chị ấy...”

Megumin nắm lấy tay tôi và Aqua, gắng hết sức để ngăn cản bọn tôi rời đi.

“Ugh, ai mà ngờ được là còn được thêm trò chơi nhục nhã này nữa...! Dù có bị Kazuma và Aqua nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của mình, tôi vẫn không bỏ cuộc đâu!”

“Chị đang làm tình hình trở nên phức tạp đấy, thế nên ngậm miệng lại dùm cái Darkness!”

Sau khi Darkness lăn lộn trong tấm chăn từ nãy đến giờ trở nên yên lặng, tôi nhận ra rằng khí nóng thoát ra từ phía cánh cửa.

Thời tiết gần như vẫn còn hè, thế nhưng hai người đó lại bật lò sưởi.

“Đây không phải là trò chơi đặc biệt nào cả, Darkness chỉ nhờ em giúp rèn luyện cho cuộc thi Thử thách sức chịu đựng. Đường như trong thị trấn này, năm nào chị ấy cũng dành chiến thắng.”

Mặt đỏ bừng, Megumin ép khối băng lên trán của Darkness, với một khuôn mặt đỏ không kém.

“Tôi vừa cảm thấy mát mát, lại vừa cảm thấy yên tâm... Nhưng nếu muốn trui rèn gì đó thì làm ở nhà Darkness ấy. Hai người đang làm phòng khách trở nên ngọt ngào và nóng bức đấy.”

Được Megumin ép băng lên đầu, Darkness sung sướng thở ra một hơi và nói:

“Thật ra thì, gần đây cha tôi không được khỏe. Nếu phải thấy cái việc tôi đang làm, cha tôi sẽ trở nên lo lắng cho đứa con gái chưa lấy chồng mất. Tôi phải cẩn trọng với những cảm xúc của ông ấy...”

“Không phải do cô bật lò sưởi ở nhà nên cha cô mới không khỏe sao?”

Chắc hẳn cái tâm trạng lạ kì của cô ấy đã lắng xuống bởi khối băng áp trên mặt—

“Phù... Kazuma và mọi người đã trở về, thôi thì để hôm khác. Nhờ có Megumin, tôi nhận ra rằng gia tăng level cũng đồng thời nâng cao khả năng kháng nhiệt của mình. Chắc chắn năm nay tôi lại thắng. Này Kazuma, giúp tôi cởi cái này với.”

Vừa nói, cô ấy vừa ngoe ngoẩy bênh trong tấm chăn.

.....

“Bộ dạng của cô lúc này trông giống y như cái cách mà tôi bị dính ma thuật trời trong biệt thự của Alderp.”

“...? Thế à? Có lẽ đúng thật. Eh, để sau hẵng nói. Cởi trời cho tôi trước đi. Tắm chần đấm mồ hôi rồi, tôi muốn đi tắm ngay.”

Nghe tôi nói vậy, thấy Darkness đang loay hoay, Aqua và Megumin cúi người về phía cô ấy.

Đã nhận ra ý đồ của tôi, hai người bọn họ mỉm cười xấu xa.

Darkness có chút không thoải mái ngược nhìn chúng tôi.

Liên tục đóng mở nắm tay của mình, tôi nói:

“Chúng ta đã ở bên nhau được một thời gian, chắc bây giờ cô cũng đã hiểu nét đặc trưng của tôi rồi nhỉ. Đúng thế, khi bị người khác làm cái gì, tôi sẽ trả lại cho kẻ đó gấp mười... Này, bà chị Darkness dám đùa dai với một thằng bị bất động ở thủ đô! Hôm nay, trông cô thực sự thú vị ah!”

“Ugh! Giết tôi đi!”

Quần quai với gương mặt đỏ ửng, Darkness lại nói ra một câu sắc mùi nữ hiệp sĩ trong lần gặp đầu tiên.

“—Haizz. Cơ thể bốc nhiệt, bất lực của tôi bị Kazuma đem ra đùa giỡn...”

“Này, xem lại từ ngữ của mình đi. Cái cách cô nói nghe thật đậm đãng.”

Sau khi Darkness bị mọi người thọc lét.

“Ngày mai tôi cũng dự định sẽ rèn luyện tiếp. Vậy Kazuma, có muốn làm người phô trương tấm băng trước mặt còn tôi thì chịu đựng hơi nóng phía sau không?”

“Không muốn...Tôi nói không là không, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt chờ đợi đó.”

Sau khi đuổi Darkness, người mang biểu hiện đi tắm, tôi nhìn về phía Aqua đang vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa.

“Thiệt tình, không biết sự nghiêm nghị của Darkness hồi còn ở thủ đô biển đâu mất rồi? Tối qua, tôi đã tới nghĩa trang để thanh tẩy những linh hồn lạc lối đúng không? Mọi người nên lấy một người ngày nào cũng cống hiến cho xã hội như tôi đây làm gương.”

Cô ấy nói mà quên mất lời hứa của mình với Wiz là làm sạch nghĩa trang theo định kỳ, và chỉ vội vàng chạy tới khi mà dạo gần đây số lượng những linh hồn nghịch ngợm đang gia tăng.

...Không, giờ để chuyện đó sang một bên đã.

Thay vào đó, ngay từ đầu tôi đã lo ngại về một thứ gì đó khác.

“...Cái thứ cô đang ẵm gần bụng là gì vậy?”

Một mảnh khăn được đặt trong lòng của Aqua, với một quả trứng nhỏ phía trên.

Vừa nãy lúc chúng tôi ra ngoài, cô ta cũng đang loay hoay với thứ gì đó ở trong túi.

“Ara ara, anh nhận ra sớm thế, Kazuma? Được rồi, để tôi nói cho anh nghe. Đừng bất ngờ nhé, đây là một quả trứng rồng.”

“Rồng!?”

Megumin và tôi ngạc nhiên thốt lên cùng một lúc, còn Aqua thì nói với một vẻ mặt đặc ý.

“Vài bữa trước lúc tôi đang ở nhà một mình, một gã bán dạo được nghe kể về những chiến công của chúng ta đã tới đây okay? Gã đó nói ‘Thật vinh dự khi được gặp cô! Tôi đã và đang tìm kiếm những Mạo hiểm giả mạnh mẽ có thể chiến đấu ngang cơ với Quân đội Quý vương! Cho phép tôi được giới thiệu với cô bộ sưu tập quý giá của mình, chỉ dành cho nhóm của cô, một tổ đội không ngừng chiến đấu mà chẳng màng sống chết chống lại Quân đội Quý vương!’ Gã đó còn nói nếu muốn chuẩn bị để đánh nhau với Quân đội Quý vương trong tương lai, chí ít cũng cần phải có một con rồng. Tôi nghĩ vậy cũng hợp lý.”

Nghe tới những chiến công của chúng tôi?

Cái quái gì... thấy đáng nghi quá.

Có lẽ hẳn ta đã nghe kể rằng chúng tôi kiếm được một khoản tiền khổng lồ.

Aqua chẳng hề nhận ra sự khó xử trên gương mặt tôi và tiếp tục luyện thuyên về quả trứng rồng đáng ngờ đó.

“Nghe rõ rồi đúng không? Nhớ kỹ Kazuma, vì anh là thằng ngốc không có cảm giác thông thường, trứng rồng rất khó kiếm. Ngay cả khi xuất hiện ở chợ, vài quý tộc và người giàu có sẽ mua nó ngay lập tức. Khi mà có người sẵn sàng bán, chúng ta cần phải mua mua mua ngay đúng không? Rồng đấy, anh biết không? Có cảm thấy kích thích không?”

...Thật lòng thì tôi không thể nói là mình không hưng phấn được, nhưng càng nghe kỹ lại càng thấy đáng nghi.

“...Cô trả cho quả trứng này bao nhiêu?”

Nghe thấy câu hỏi của tôi, Aqua vui vẻ trả lời:

“Ồ, gã đó đã nói trả tất cả số tiền tôi hiện có chắc cũng ổn! Trứng rồng không thể rẻ hơn một trăm triệu Eris được, vậy nên tôi đã hỏi sao rẻ thế? Thì gã đó nói là hẳn không muốn rồng trở thành một biểu tượng cho sự giàu có, mà phải là một phần sức mạnh cho cuộc chiến chống lại Quỷ vương.”

Ngồi trước Aqua đang hai tay ôm quả trứng cẩn thận, tôi cảm thấy hơi choáng váng đầu.

“...Và thế là, cô đã mua rồi.”

“Tôi đã mua. Tôi cũng đã đặt tên. Cậu nhóc này tên là Glinsfold Zell Đại đế. Dù sao cũng do một tay tôi nuôi dưỡng, nó sẽ trở thành Đế

vương – Vua của những loài rồng. Anh có thể gọi nhóc này là Zell Đại đế.”

Vừa nói, Aqua vừa ôm lấy quả trứng bằng lòng bàn tay mình, rồi đưa về phía ánh sáng dịu êm.

Không biết cô ta đã duy trì nhiệt độ bằng phép thuật, hay là sử dụng quyền năng nữ thần của mình để thúc đẩy cho sự tăng trưởng nhỉ?

Thế nhưng dù có nhìn kiểu gì, thứ này là một quả trứng.

“Tóm lại, trước khi trứng nở tôi sẽ không tham gia vào bất cứ nhiệm vụ nào. Nay, giờ tôi không thể dùng tay được, mang bữa tối tới và đút cho tôi ăn đi.”

Được rồi, tối nay hãy làm món trứng chiên nào.

Phần 3

“— Anh sẽ về sớm... Xin lỗi vì đã bắt em phải làm cái chuyện ngu xuẩn này, Megumin.”

“Có gì đâu. Em mà không làm vậy Aqua sẽ không chịu ra ngoài đâu. Và đúng thật là chỉ có Aqua mới có thể chiến đấu ngang cơ với tên ác quỷ đó.”

Ngày hôm sau.

Mang theo Aqua và Darkness, tôi hướng tới cửa hàng của Wiz.

Megumin sẽ trông nhà.

Mặc dù trời nóng, con bé vẫn phải đốt lò sưởi và ngồi trước nó để ấp quả trứng Aqua đã mua.

Ngoài nhiệt độ ra, thỉnh thoảng còn phải xoay từng góc, thế nên chuyện này đúng là phiền hà đủ kiểu.

Đây là phương án thỏa hiệp với Aqua, bởi vì cô ta lấy lý do cần phải ấp trứng nên không muốn đi.

Cùng với Aqua và Darkness, tôi tới cửa hàng khiêm tốn nằm xa tuyến đường chính của thị trấn.

“Mở cửa ra! Mở cửa ra! Tôi bảo mở ra, trời đã sáng rồi đấy! Khách hàng lớn nhất của mấy người đang ở đây! Nhanh, mở ra, mở ra!”

Giờ đã hoàn toàn quen thuộc với cửa hàng của Wiz, mới sáng sớm Aqua đã động thành thành vào cánh cửa.

Trong lúc Aqua la hét, tiếng bước chân nặng nề phát ra từ bên trong và cánh cửa bật mở toang.

“Sáng sớm đừng có ồn ào, cứ tưởng là người là mấy bà hàng xóm phiền toái nào chứ! Lát nữa cửa hàng mới mở, người rửa mặt đi đã rồi hãy quay lại!” Người xông ra là một tên nhân viên mang một chiếc mặt nạ kỳ quái.

Thấy chúng tôi, tên đại ác ma Vanir rống lên.

“Hôm nay chúng ta tới đây không phải để làm khách hàng mà là chuyện khác! Khi cửa hàng mở người sẽ bận nhiều việc đúng không? Bọn ta tới sớm là vì lợi ích của người, đáng ra người phải biết ơn chứ. Nhanh, nói lời cảm ơn đi nào.”

Đối mặt với Vanir, Aqua chế nhạo.

Cửa hàng thịnh vượng hơn bao giờ hết, đều là nhờ vào những sản phẩm mới mà tôi đã phát triển.

Bởi vì điều khoản mà tôi đã thỏa thuận từ việc bán quyền sở hữu trí tuệ của mình, dù những mặt hàng bán chạy như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không được hưởng thêm một xu.

Nói là thế, nhưng với tư cách là một nhà phát minh, thấy những mặt hàng bán chạy cũng làm tôi hạnh phúc.

“Một đứa không thể đọc được bầu không khí như người lại đi lo lắng cho ta thì thật là đáng quan ngại. Làm ta hoài nghi không biết người có âm mưu gì... Không sao, ta biết người tới đây vì lý do gì. Đó là khoản thanh toán cho thằng ranh nhà giàu mới nổi đằng kia. Lại đây đợi một lát, ta sẽ mang ra sớm thôi.”

Dù Vanir đã bước vào cửa hàng, Aqua vẫn không buông tha cho hắn.

“Nói lời cảm ơn cho ta đi! Nói ‘Thật hạnh phúc khi cô chịu bỏ chút thời gian cho một tên ác quỷ vô dụng như tôi!’!”

“Không phải ta đã nói là người thực sự ầm ĩ sao! Bà chủ cửa hàng đã làm việc suốt đêm giờ đang ngủ, thế nên ngậm miệng vào dùm cái! Nếu người cứ thích dùng sự ồn ào để làm hoen ố danh tiếng của cửa hàng, cẩn thận không ta nguyện rửa người mông mọt nha đăm đấy.”

“Thích thì thử xem! Tưởng lời nguyện từ hạng tôm tép như người có thể hiệu quả đối với ta ư? Bị ngu à? Người đã nói chiếc mặt nạ là cơ thể thực, vậy não nằm ở đâu vậy?”

“Hahahaha! Hahaha! Quả nhiên không làm một trận thư hùng với người là không được rồi! Ok, ra ngoài chiến!”

“Mấy người đừng có lần nào gặp cũng cãi cọ được không! Và sao Wiz lại phải làm việc suốt đêm thế hả, việc kinh doanh tốt vậy sao?”

Tôi tách hai đĩa đang dính vào nhau ra và hỏi Vanir:

“Đúng, đây là ví dụ điển hình cho việc kiếm tiền trên nỗi đau của người khác. Bởi vì làm nhiều chùng nào thì có thể bán được nhiều chùng đó, ta đã bắt bà chủ cửa hàng làm việc trong quầy cả ngày và sản xuất hàng hóa vào ban đêm mà không cần ăn hay ngủ. Gần đây, chẳng hiểu sao cô ta cứ đột nhiên khóc rồi cười, tâm tình không ổn định. Do dính phải trạng thái này nên không thể chăm nom khách hàng được nữa, ta đành để cô ta nghỉ ngơi.”

“N-này, người...”

Đáp lại sự chết lặng của tôi, Vanir trở lại với một túi tiền đây ắp trong tay.

“Ta hiểu mà. Nếu mặc kệ bà chủ cửa hàng thì kiểu gì cô ta cũng sẽ gây rối và vác nợ vào người. Sau khi quan sát cô ta dạo gần đây, ta nhận ra rằng cứ nhàn rỗi là bà cô đó lại làm mấy việc không cần thiết. Vậy nên ta đã cố gắng bắt bà chủ làm việc 24/24 đến thời gian ăn còn không có, và cách đó thực sự hiệu quả.”

Vừa đưa túi cho tôi, Vanir vừa nói một điều cực kỳ đáng sợ.

Dù có là một Lich thì cũng xứng đáng được nghỉ ngơi chứ.

Tôi không biết ai là chủ cửa hàng, ai là nhân viên nữa.

“Nhắc mới nhớ...”

Ngay lúc đó, Vanir quay lại và đối mặt với Darkness.

“Này, cái con mắt nhàn rỗi này giờ. Những ham muốn đang ngày đêm tích lũy trong cơ thể trưởng thành của ngươi, dù có là một trinh nữ, nhưng hằng đêm ngươi vẫn—“

“Ngươi nói gì hả ahhhh!!”

Darkness gầm lên xông vào hắn.

Vanir nhẹ nhàng tránh né.

“...Hmm, cảm xúc tiêu cực đạt đỉnh điểm của sự xấu hổ, thực sự là mỹ vị... con mắt mang giáp, ngươi có ‘dấu hiệu của sự hủy diệt’. Có lẽ bởi vì ánh sáng gay gắt của con ả phiền nhiễu ở bên cạnh, ta không thể thấy rõ tương lai của ngươi. Để báo đáp cho công sức hợp thức hóa bản thỏa thuận khổng lồ này, ta sẽ tiên đoán tương lai của ngươi.”

Khi nói vậy, nụ cười nham hiểm của hắn rất có phong thái của ác quỷ.

“Này, có phải con ả có ánh sáng gay gắt mà ngươi đã đề cập chính là ta không hả?”

Aqua không ngừng kéo áo Vanir.

“...Dấu hiệu của sự hủy diệt?”

AQUA

NÀY, CÓ PHẢI CON Ắ CÓ ANH SÁNG GAY GẮT MÃ NGƯỜI ĐÃ ĐỀ CẬP CHÍNH LÀ TA KHÔNG HẢ?

...DẤU HIỆU CỦA SỰ HỦY DIỆT?

DARKNESS

VANIR

CON MẮM MANG GIÁP, NGƯỜI CÓ "DẤU HIỆU CỦA SỰ HỦY DIỆT". CÓ LẼ BỞI VÌ ANH SÁNG GAY GẮT CỦA CON Ắ PHIÊN NHIỀU Ở BÊN CẠNH, TA KHÔNG THỂ THẤY RÕ TƯƠNG LAI CỦA NGƯỜI. ĐỂ BẢO ĐÁP CHO CÔNG SỨC HỢP THỨC HÓA BẢN THỎA THUẬN KHÔNG LỖ NÀY, TA SẼ TIÊN ĐOÁN TƯƠNG LAI CỦA NGƯỜI.

Darkness bần chồn hỏi, còn tôi thì...

“Thay vào đó, nói ta nghe Darkness đã làm gì mỗi đêm đi!”

Mặt đỏ tới tận mang tai, Darkness hai mắt rung rung vồ vào tôi.

Phần 4

Hình như răng cửa của tôi bị lỏng mất rồi.

“Vậy thì, để ta xem nào. Cô gái trẻ có cảm giác mãnh liệt đến kỳ quái khi làm nghĩa vụ của một quý tộc, nhưng lại không có tài trí và chỉ lãng phí thời gian của mình. Đây, lối này.”

“...”

Darkness miễn cưỡng ngồi đối diện với Vanir.

Bị Darkness rung rung nước mắt đầm, vừa chăm sóc cho gương mặt mình, tôi vừa nhìn bọn họ.

Aqua từ chối chữa thương, còn nói là tự làm tự chịu, nên tôi sử dụng ‘freeze’ để làm giảm vết sưng.

Tôi sẽ bảo Vanir kể lại nội dung chi tiết sau.

“Này Darkness, đừng có tin rầm rập vào khả năng bói toán của một tên ác quỷ. Thay vào mấy thứ đáng ngờ đó, Một lời khuyên cao quý từ tôi hữu ích hơn nhiều.”

Không hẳn.

“Hừ. Thuật tiên đoán của ta không phải một thứ gì đó mơ hồ mà bọn thánh thần muốn giải thích kiểu gì cũng được đâu. Là một ác quỷ có thể nhìn thấy mọi thứ, thuật tiên đoán của ta không hề thua kém một

nhà tiên tri chuyên nghiệp... Được rồi, giờ ta sẽ hỏi ngươi vài câu. Có thể một vài câu khá khó để trả lời, nhưng ngươi phải trả lời thành thật.”

“H-hiểu rồi... nhưng sao một tín đồ Eris, và một Thập tự quân như ta lại phải nhờ đến một tên ác quỷ tiên đoán tương lai của mình...”

“Miễn phí mà, nên có nghe thì cũng không hại gì cả. Cô chỉ cần trả lời một vài câu hỏi thôi đúng không?”

Nghe tôi nói vậy, Darkness tự lẩm bẩm rằng những gì tôi nói cũng không sai, rồi đối mặt với Vanir.

“Hmm, vậy là ngươi đã sẵn sàng. Đầu tiên, đặt bàn tay lên quả cầu pha lê này... Sau đó, ngươi chỉ cần đợi một lát. Vậy, xin hãy trả lời những câu hỏi của ta một cách thành thật.”

“Ugh... T-ta hiểu rồi...”

Theo chỉ thị của Vanir, Darkness đặt tay lên quả cầu ma thuật.

“Vậy thì. Ta thử hỏi xem, sao ngươi, một thập tự quân rất cần đến sức phòng thủ cùng với sức nặng để đứng vững và chống lại lực công kích, lại bắt đầu giảm trọng lượng của áo giáp mình đang mang?”

Nghe Vanir hỏi vậy, Darkness run lên dữ dội.

“...Đ-đó là bởi... Bởi vì bản thân không được nhanh nhẹn lắm, vậy nên ta nghĩ đến việc giảm bớt trọng lượng của áo giáp để những đòn đánh của mình dễ trúng mục tiêu hơn... T-ta... nghĩ thế...”

Để đáp lại những lời lấp bấp của Darkness.

“Ta đã bảo là ngươi phải trả lời một cách trung thực.”

Vanir lặng lẽ nói.

.....

“...Gần đây, ta phiền muộn bởi vì cơ bụng của mình ngày càng trở nên rõ ràng hơn, thế nên ta... đã giảm trọng lượng của áo giáp...”

Ngượng ngùng cúi đầu, Darkness phát ra thanh âm lý nhí như ruồi kêu.

...Chúng trở nên rõ ràng hơn à?

...Hình như cô ấy thực sự bị chuyện đó làm phiền muộn.

Nghe câu trả lời của Darkness, Vanir hài lòng gật đầu.

“Đúng, đúng... Vậy ta hỏi. Sao ngươi lại lén lút mang mảnh váy của cô nhóc pháp sư và cũng là đồng đội của mình từ giỏ quần áo trong phòng tắm rồi đem soi trước gương, và tự thì thầm với một chút vui mừng ‘Ah, cái này không được, không vừa với mình đâu...’ Ngoài ra, xin hãy trả lời tại sao ngươi ngoài miệng thì nói là mình không vừa với bộ váy, nhưng lại ngẩng đầu lên mỉm cười rục rĩ khác hẳn khuôn mặt trang nghiêm thường ngày. Và xin hãy trả lời tại sao ngươi lại đỏ mặt liếc nhìn xung quanh, rồi đặt trả bộ váy vào giỏ quần áo.”

Tên Ác quỷ-sama, kẻ có thể nhìn thấy mọi thứ quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Rốt cuộc ngươi biết nhiều đến nhường nào, Vanir-sama.

“...B-bởi vì, bởi vì những bộ váy dễ thương không phù hợp với ta, vậy nên thật là xấu hổ khi tự mình đi mua, hoặc là nhờ ai đó mua chúng cho mình, đó là lý do vì sao trước giờ ta chưa từng chạm vào

chúng... Ta nhận thấy cơ hội và bất chợt muốn thử... X-xin lỗi vì một đũa cơ bắp như ta lại làm cái điều bộ đó... Xin lỗi..."

Che gương mặt đỏ chót của mình bằng cả hai tay, Darkness xin lỗi bằng thanh âm run rẩy.

Mặc dù tôi nghĩ việc cô ấy chỉ lấy trang phục của Megumin khoa chân múa tay một chút thì không cần phải xin lỗi nghiêm túc đến thế, nhưng giờ Darkness đã thực sự xấu hổ, sức đề kháng tâm lý của cô ấy đã gần như bằng không.

"Tôi nghĩ rằng trông Darkness rất ổn với bộ váy một mảnh dễ thương! Xét cho cùng, cô luôn luôn mặc mấy bộ trông thật ngẫu hoặc là mấy bộ váy người lớn! Trước đây cô cũng mặc một bộ váy theo phong cách tiểu thư quyền quý, thế nên thử mặc một bộ váy một mảnh thì cũng có sao đâu! Việc Darkness len lén mặc một bộ váy dễ thương chẳng có gì sai cả!"

Chẳng có ý định xấu nào, Aqua nắm chặt tay và cổ vũ cho Darkness.

Dường như đó lại là cú đánh bồi thêm vào Darkness, giờ cô ấy đang nằm úp trên bàn với khuôn mặt chôn vùi trong hai cánh tay, đôi tai đã hoàn toàn đỏ choét.

Vanir nhìn Darkness và thỏa mãn gật đầu.

"Được rồi, câu hỏi cuối. Mặc dù biết cái gã sống cùng một mái nhà sẽ nhìn mình với đôi mắt dâm dục, thế nhưng tại sao người vẫn rào bước quanh nhà với bộ trang phục làm nổi bật những đường cong cơ thể—"

"Cái gì! Để tiên đoán được bắt buộc phải làm chuyện này ư!?"

Darkness đứng bật dậy với khuôn mặt nước mắt tràn mi.

Còn Vanir thì bối rối nghiêng đầu.

“Ta không hề nói là thuật tiên đoán không thể thực hiện được nếu không trả lời những câu hỏi. Chỉ cần ngươi đặt tay lên quả cầu pha lê là được rồi. Trong lúc đợi kết quả tiên đoán ta chỉ hỏi chơi thôi mà...
Này, này dừng tay! Sao ngươi lại tùy ý chạm vào mặt nạ của ta thế hả!
Đừng có khóc lóc kéo mặt nạ của ta ra!”

–Có lẽ cô ấy cảm thấy không vui vì bị hấn đùa giỡn, mặc dù đã đặt tay lên quả cầu pha lê, nhưng Darkness vẫn không chịu nhìn vào Vanir. Nhìn chăm chăm vào quả cầu pha lê, Vanir nói với cô ấy:

“...Hoho, ra vậy. Hmm, quả nhiên là có dấu hiệu của sự hủy diệt. Trong tương lai ngươi và cha mình sẽ gặp bất hạnh. Và sau đó ngươi, cái con ngốc sẽ nghĩ rằng tất cả mọi chuyện có thể giải quyết bằng cách tự hy sinh bản thân mình, và làm những hành động xốc nổi. Không một ai cảm thấy vui vì điều đó. Cha ngươi sẽ cảm thấy thất vọng và hối tiếc trong suốt phần đời còn lại. Có một cách để né tránh chuyện này đó là...”

Nghe những lời Vanir nói, Darkness có một biểu hiện rất nghiêm túc.

“...Ho, kết luận lại, ngươi chẳng thể làm bất cứ điều gì bằng sức mạnh của mình. Tốt hơn hết nên từ bỏ tất cả mọi thứ và cao chạy xa bay. Ở một nơi xa xôi ngươi có thể bắt đầu lại với cái gã đang nghĩ là ‘Nếu cương quyết hơn một chút, mình có thể làm điều đó với Darkness đúng không nhỉ?’, nhưng lại không có dũng khí vượt rào và sợ làm ảnh hưởng đến mối quan hệ hiện tại.”

“Này, đợi chút, ngay bây giờ. Cứ mỗi lần ngươi mở miệng, sự tin tưởng của đồng đội ta lại giảm xuống.”

Darkness lặng lẽ đứng dậy.

Tôi rùng mình, nhưng dường như cô ấy không tức giận lắm.

Quả đúng là vậy, chắc hẳn chỉ cần tôi tự ép buộc bản thân với cô ấy thì sẽ hiệu quả, nhưng tới giờ vẫn chưa làm chuyện gì.

“...Vanir, cảm ơn lời tiên đoán của ngươi. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, ta sẽ không bỏ chạy... Ừ thì, ta tin một nửa những gì ngươi nói. Kazuma, ngay sau khi kiếm được một khoản tiền lớn, anh sẽ không tham gia vào bất cứ nhiệm vụ nào đúng không? Mặc dù không để tâm đến lời tiên đoán, nhưng ra ngoài đã lâu, tôi định sẽ trở về nhà thăm cha mình.”

Nói vậy, Darkness bước ra khỏi cửa hàng.

Phần 5

“Này, tên ác quỷ phế vật, rõ ràng một chút thì mất gì à? Đã thế ban nãy lại còn nói lời khuyên từ những vị thần quá trừu tượng. Tiên đoán cho ta xem nào. Đại khái là, hãy thử đoán xem Zell Đại đế sẽ trở thành loại rồng nào. Và liệu nhóc đó có đủ sức mạnh để thống trị long tộc không. À, còn nữa—mới mua Zell Đại đế xong nên giờ ta nhắn túi rồi, vậy hãy dạy ta một cách kiếm tiền đơn giản đi. Ngươi có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ có phải không?”

Sau khi Darkness rời khỏi cửa hàng, Aqua đã nói mấy lời như vậy.

Miệng Vanir xoắn lại với vẻ ghê tởm đến tận đáy lòng.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy một nữ thần dung tục như ngươi đấy. Nếu biết cách để dễ dàng kiếm tiền, ta đã gánh được khoản nợ của bà chủ cửa hàng vô dụng, và tiết kiệm tiền để xây dựng nên một Dungeon cho riêng mình. Khả năng của ta là nhìn thấu được một ai đó đã làm những gì, và chuyện gì kẻ đó sẽ làm trong tương lai. Dùng loại kỹ năng này để sử dụng cho dự vọng của ngươi thì chẳng có gì tốt đẹp... Thậm chí đến chuyện này còn không hiểu, ngươi có thực sự là một nữ thần không thể hả?”

Aqua cười nhạt.

“Rốt cuộc cũng chỉ là một tên ác quỷ, ngươi quảng cáo cho bản thân hơi quá đấy. Haizz – Thật vô dụng. Về thôi Kazuma. Tôi sẽ tiếp tục ấp Zell Đại đế. Sau khi trứng nở, cứ đem tên này biến thành chất dinh dưỡng nuôi thằng nhóc đó cho khỏe.”

“...Ồ, ta có một linh cảm. Ngươi đổi tên Zell Đại đế thành Teriyaki đi là vừa. Nó sẽ trở thành món khoái khẩu của mọi người trong bữa cơm tối nay đấy.” (gg Teriyaki)

Vanir và Aqua cùng đứng dậy với nụ cười lạnh lùng trên gương mặt.

“Ara ara, chuyện gì với cái tên đó vậy? Đứa trẻ nở ra từ quả trứng là một con rồng đó biết không? Ta đã dành rất nhiều tiền để mua nó. Sao ta phải đặt cái tên nghe có vẻ ngon ăn như thế hả?”

“Ta đánh cược trên danh nghĩa của ác quỷ Vanir, kẻ có thể nhìn thấu tất cả. Cái thứ nở ra từ quả trứng được con nữ thần mắt mù yêu mến, chắc chắn sẽ trở thành món thịt gà thơm ngon...”

Quyết định bỏ hai đũa đang trừng mắt nhìn nhau, tôi đứng dậy cùng với số tiền được giữ cẩn thận trên tay.

Để không bị lấy trộm hoặc là bất cẩn làm mất, tôi định sẽ gửi ngân hàng.

Đang ở trong một tâm trạng tuyệt vời sau khi kiếm được một khoản tiền lớn, tôi mặc kệ hai đũa kia, và rời đi...

“Đội đã, cái thằng nhóc vừa kiếm được một khoản tiền lớn và muốn chơi đêm ở một cửa hàng mình đã đặt chỗ.”

Tôi chợt dừng bước.

Làm ơn đừng có nhìn thấy những gì tôi dự định làm tối nay chứ.

“Người có nhớ trong lần gặp đầu tiên ở cửa hàng này ta đã nói gì không?”

“...Người nói gì? Về điều gì?”

Cái điều hần hỏi đã lâu như vậy rồi sao tôi nhớ nổi.

“Khó khăn lắm mới được một lời khuyên quan trọng như vậy mà cũng quên được sao, bộ trí nhớ của người tệ hại ngang một con nữ thần à... Thôi không sao, ta sẽ cho người một lời khuyên mới. Người, chớ thỏa mãn trên chiến thắng, hãy phát triển nhiều mặt hàng hơn. Người nghĩ rằng mình sẽ không còn gặp rắc rối chuyện tiền nong nữa sao? Như ta đã nói hồi nãy, cái con Thập tự quân đó chẳng thể làm được chuyện gì với sức mạnh của mình... Tuy nhiên, còn tùy thuộc vào nỗ lực của người nữa, vẫn chưa hẳn là vô vọng.”

“Ta cũng cho ngươi một lời khuyên. Tất cả số tiền ngươi liều mạng kiếm được sẽ bị cái con Wiz bắt cản làm bốc hơi chỉ trong vài ngày thôi... Thế nào? Thế nào? Đây chính là tương lai mà Aqua, một nữ thần có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ tiên đoán cho ngươi.”

“.....” x2

–Với thanh âm những cái chai vỡ ra thành từng mảnh, những vụ nổ và tiếng của hai đứa đang cãi cọ truyền đến từ sau lưng, tôi làm một chuyến trở về nhà.

Qua những lời mà Vanir đã nói với mình vào lúc tôi rời khỏi quán.

Theo lời Vanir, cha Darkness và gia đình cô ấy sẽ gặp bất hạnh.

Có thể giải quyết những vấn đề này hay không còn phải dựa vào những nỗ lực của tôi.

Hắn ta còn nói tôi phải phát minh ra những sản phẩm bán đắt hàng để chuẩn bị cho chuyện này.

...Ý gì đây?

Phần 6

Một ngày nọ, khi tôi gần như quên hẳn cái lời tiên tri của Vanir.

Không có một dấu hiệu báo trước nào như là gõ cửa, cổng vào biệt thự bỗng bật mở.

Một người đàn ông mặc trang phục quản gia bước vào căn nhà mà không hề xin phép, mang trên mình một bộ mặt nghiêm trang.

“Xin lỗi vì đã chen ngang bữa ăn của quý vị vào giờ này. Tôi tới gặp Công nương Dustiness vì một chuyện rất quan trọng.... Xin thứ lỗi, liệu tôi có thể xin ít thời gian quý báu của mọi người được không ạ?”

Sau khi nói xong mà không thèm giới thiệu bản thân, ông ta đưa cho chúng tôi những cái lườm lạnh ngắt trong lúc cả hội đang dùng bữa.

Trông có vẻ chán chường, Darkness nói trong khi nĩa vẫn còn ít rau.

“Vì ông đã gọi ta là Công nương Dustiness, ắt hẳn ông phải là một người đưa tin từ một gia đình quý tộc nào đó... Vậy tôi sẽ tiếp ông. Có chuyện gì thế?”

Khi nghe thấy câu trả lời có phần khó chịu, ông ta nhẹ nhàng nhận lời.

“Chủ nhân tôi, Alexei Barnes Alderp, đang mong muốn được diện kiến cô nương. Thật bất tiện khi phải nói chuyện ở một nơi thế này, thế nên tôi đã chuẩn bị sẵn xe ngựa ở ngoài rồi ạ. Chúng ta có thể bàn chi tiết tại tư dinh của chủ nhân tôi. Mời đi lối này.”

Lão ta kiêu ngạo bảo biệt thự của chúng tôi là ‘một nơi thế này’, và ra hiệu cùng ra ngoài không chút ăn năn.

Đáp lại thái độ đó, chiếc nĩa trên tay Darkness bị bẻ cong cùng một tiếng rắc.

Tôi đã sợ là cô tiểu thư nóng nảy sẽ nói gì đó ghê rợn và đề tên này xuống đất rồi, thế nhưng Darkness chỉ nhẹ nhàng đặt cái nĩa bị vẹo xuống lại trên bàn..

“... Tôi sẽ ra ngoài một chút. Nếu khuya mà tôi vẫn chưa về thì cứ khoá cửa lại... Vậy thì, tôi đi nhé.”

Cô ấy nói rồi đi ra cùng lão kĩa trước khi chúng tôi theo kịp cái tính huống bất ngờ này.

“... Gã đó là sao thế nhỉ?”

“Hắn có nhắc tới cái tên Alderp. Nếu anh nhớ không nhầm thì đó là tên của lão già lãnh chúa hôm nọ nhỉ? Anh không dám chắc, nhưng cô ấy lại vướng vào vụ gì đó kì lạ nữa à?”

Tôi mong là mọi chuyện sẽ không trở nên kì quái... Chúng tôi dần im lặng khi đầu óc bị một đám mây mù bao phủ.

“Nếu Darkness ra ngoài rồi, để tôi xử lý phần thịt nướng còn lại dùm cho. Nè Megumin, em dứt chị ăn hôm nay được không? Kazuma dở khoản này lắm. Hôm qua Anh ta còn cho một muống đầy đồ hầm vào mũi chị đó..”

Lại là ai đó không biết đọc bầu không khí và nhất quyết không rời xa quả trứng của cô nàng.

— Sáng hôm sau.

“Sắp hè rồi mà mày vẫn chưa chịu thay lông hả. Mày chẳng giống mèo tí nào hết... Nè, tao phải làm sao để mày về lại hình dạng ban đầu vậy? Mày đang ở trong mấy tình huống kiểu đó phải không? Dạng mèo này chỉ là nguy. trạng thôi đúng chứ? Mày thật ra là một cô nàng đẹp để có tai mèo và kết thúc câu bằng ‘nyaa’ đúng không?”

Ngồi xếp bằng bên cửa sổ phòng khách và tắm mình trong ánh mặt trời, tôi vừa chải lông vừa nói chuyện với Chomusuke. [\[1\]](#)

Tôi đã thử nói chuyện với nó từ lâu rồi, nhưng chưa lần nào nó đáp lại cả. Nó có các biểu hiện trông như là nó hiểu tiếng người, nhưng nó không chịu quay về hình dạng gốc của mình. [\[ii\]](#)

Tôi chắc chắn đây không phải một con mèo bình thường.

Dựa trên mấy tình tiết trong manga, nó hẳn sẽ biến thành một mỹ nữ...

“Để tao làm rõ chuyện này trước nhé, tao không ghét những thứ đẹp mà không phải con người đâu, và tao sẽ không ghét bỏ mày kể cả khi mày không phải một con người. Dù mày có biến thành một cô gái đẹp và tao thấy mày nằm trên giường tao không mảnh vải che thân vào một buổi sáng lạnh lẽo tao cũng không hoảng lên đâu. Và dĩ nhiên là, mày vẫn có thể ở lại đây kể cả khi mày biến thành người, vậy nên đừng lo nhé. Không những thế, tao sẽ nướng cá cho mày ăn hằng ngày nữa.”

Khi nghe thấy từ ‘cá’, Chomusuke đang tận hưởng dịch vụ chải lông ngẩng đầu lên và sụt sịt mũi.

“Oh, mày phản ứng với từ ‘cá’ sao, cái đồ tham ăn này. Nghe nè, Chomusuke. Nếu mày biến thành người, kích thích của mày sẽ thay đổi và mày sẽ ăn được nhiều cá hơn đó. Mày hiểu không?”

“Nya~”

Sau khi đáp lại meo meo, nó gừ gừ với tôi như thể muốn được chải lông thêm chút nữa, dụi cả trán của bản thân lên tay cầm cọ chải lông của tôi.

“Ngoan, ngoan, ngoan lắm, mà đúng là một con mèo dễ thương mà. Cứ thế này sau khi biến thành người được chứ? Đừng gia nhập hàng ngũ của mấy con nữ chính hết thuốc chữa kia nhé. Nếu mà cứ ngoan ngoãn tao sẽ cho mà xoi thịt gà con mới đẻ ha.”

Khi tôi định tiếp tục chải lông cho nó sau khi nói xong, cửa biệt thự chợt bật mở.

“Kazuma! Hãy đi săn vài con quái bị truy nã nào!!”

Nữ hoàng của hiệp hội các nữ chính bắt tài sau khi không về nhà tối qua làm tôi lo gần chết nói vài điều ngu ngốc ngay khi về nhà vào sáng hôm sau.

“... Cô nói cái quái gì sau khi ra ngoài chơi cả đêm thế hả? Chuyện cô thân mật với ai tôi không có ý kiến, nhưng cô vẫn là một đứa con gái chưa chồng của một gia đình quý tộc đó, thế nên đừng quá trớn nhé?”

“Đồ ngốc, tôi không có quấy cả đêm nhé! Tôi nghĩ sẽ làm phiền mọi người khi về lúc nửa đêm nên tôi đã quay lại nhà mình thôi! Bỏ qua vụ đó thì—!!”

Darkness tiến về phía tôi và dúm cho tôi một mảnh giấy khi tôi còn ngồi xếp bằng trên thảm.

“Nhanh, nhìn cái này đi!”

“... Quái vật cần tiêu diệt ‘Kowloon Hydra’? ... Con gì đây, quái vật giống loài Yamato no Orochi hả?” [\[iii\]](#)

Darkness cho tôi xem ảnh của một con quái vật đang được treo thưởng tên là Kowloon Hydra, cùng với thông tin chi tiết về tập tính của nó bên cạnh.

Sau khi tôi miễn cưỡng nhận tờ giấy, Darkness nghiêng đầu hỏi
“Yamato no Orochi là gì?”

“Kowloon Hydra. Con quái vật này sống ở vùng đồi gần Axel, một món hời thường nằm bất động. Nó sẽ ngủ đông trong lòng hồ sau khi dùng cạn mana trong cơ thể, và sẽ bắt đầu hấp thụ lại mana có trong đất. Sau khi ngủ đông con hydra cần khoảng 10 năm để hồi phục hoàn toàn lượng mana sau khi ngủ. Lần cuối cùng nó làm thế là khoảng 10 năm trước.”

Thế tức là thanh niên ấy sắp dậy rồi ấy hả?

Từ thông tin trên tờ giấy này, kích thước của nó miêu tả trong một từ thì là, khủng khiếp.

Nó to bằng một căn nhà.

Và trông nó đáng sợ lắm.

Từ tên gọi và hình dáng, nó là tôi nhớ tới mấy con trùm cuối trong game.

“Cô nói là tính đi thịt con này ấy hả... bên ngoài có thể hơi nhiều sương mù tí, nhưng bớt mơ mộng đi cô nương. Và có chuyện gì với tên quản gia hôm qua thế? Megumin đã lo rằng Darkness thuần khiết sẽ nghe lời mấy tên quý tộc kì lạ tới mấy chỗ không ai biết và bị lợi dụng kìa.”

“Hôm qua...! Chuyện hôm qua không có liên quan gì tới mọi người hết. Chỉ là mấy vụ cãi cọ của quý tộc thôi, đừng xen vào trừ phi anh muốn bị kéo vào rắc rối. Dù sao thì, Megumin đâu rồi? Nếu là Megumin, con bé hẳn sẽ rất hào hứng với vụ này nhỉ!?”

“Megumin và Aqua ra ngoài rồi. Bọn họ muốn chuẩn bị một cái vòng cổ thật ngẫu cho con rồng sắp nở.”

“Aqua còn nhờ tôi xây dùm nhỏ một cái nhà nhỏ cho con rồng lúc nở, nhưng nhìn kiểu gì thì...”

Thấy Darkness có vẻ khó hiểu, tôi nói:

“Trông nó giống trứng gà hơn... Dù sao thì, tôi sẽ không đi săn cái thứ kia đâu được chứ? Nếu cô muốn, cứ đi với Aqua và Megumin ấy. Dù cô có khóc lóc hay là nằm ăn vạ như mọi lần tôi cũng không đi đâu.”

“Tôi ăn vạ khi nào chứ!... Thật ra thì có báo cáo là đã có chuyện xảy ra với cái hồ vài ngày trước. Có vẻ như cỏ đang bắt đầu mọc ở khu đất cần cỗi quanh hồ. Điều này có nghĩa là con Hydra không cần phải hấp thu mana từ mặt đất nữa. Cũng là một dấu hiệu cho thấy nó sắp thức dậy.”

Sau khi ngưng lại một chút, Darkness nói lớn:

“... Nghe kĩ này, Kazuma. Người duy nhất có thể cứu thành phố này là đội của chúng ta những người đã hạ những boss trong quân đội Quý Vương! Anh cũng là một mạo hiểm giả của thành phố này, và muốn bảo vệ nơi này phải không? ... Vị anh hùng đã hạ gục vô số boss trong quân đội Quý Vương, Satou Kazuma! Thấy chưa, đây là thời cơ cho anh tỏa sáng đó, Kazuma!!”

Đứng trước mặt Darkness với đôi mắt lấp lánh và bàn tay nắm chặt, tôi cười khúc khích.

“Cô nghĩ tôi là tên đàn sẽ xông pha sau khi được ai đó nịnh hót và gọi là người hùng à? Đã ở cùng nhau ngần ấy thời gian, cô nên hiểu điều này chứ. Cô còn cách nào khác để tôi hứng thú không? Mà nhân tiện thì không nói tới phần tiền thưởng được chứ? Giờ tôi cũng có dư tiền xài rồi. Nghĩ thử xem, còn nhiều cách làm tôi chú ý mà phải không?”

Sau khi nghe những gì tôi nói, Darkness cúi đầu xuống một lúc.

Cuối cùng, cô nàng nắm chặt tay lại và nói với hai má ửng đỏ.

“...T-tôi hiểu rồi... Tôi sẽ cho anh một phần thưởng khiến anh vui sướng sau khi hạ con Kowloon Hydra nhé. Erm.... Một n-nụ hôn lên má thì sao.”

“Cô điên à? Tôi không phải là một đứa trẻ, thời buổi này có ai lại đi vứt bỏ mạng sống bản thân vì một nụ hôn không?” [\[iv\]](#)

“!?”

Cô ấy ắt đã phải rất quyết tâm mới dám đưa ra đề nghị đó, nhưng lời từ chối lạnh lùng bất ngờ của tôi làm Darkness ngó người.

“Cuối cùng thì, chỉ một nụ hôn mà lại được thôi phồng giá trị lên thế làm tôi thấy khó chịu. Đúng hơn thì, cô tự tin tới cỡ nào vậy? Có phải mấy lời nịnh nọt của lũ quý tộc ở thủ đô khiến cô trở nên hống hách rồi không?”

“Tại sao, anh, anh...!”

Tôi nhặt Chomusuke trên đùi mình lên và nói với nó trước mặt Darkness đang run bần bật:

“Này Chomusuke. Onee-san đây nghĩ là sẽ có một gã sẵn sàng hi sinh tính mạng vì chỉ kìa, huh? Cô ấy đánh giá cao bản thân tới cỡ nào vậy chứ? Thật là, không phải còn nhiều cách hay hơn để dụ dỗ kẻ khác sao?”

“Nya~”

Chomusuke kêu lên như thế trả lời tôi.

“Oh, thế sao, vậy ra mà cũng thấy thế hả. Phải rồi, vẫn còn nhiều cách khác mà phải không?”

“Đừng quá tự mãn quá! Thả con mèo xuống đi, tôi sẽ giết anh!”

Tôi tận hưởng cảm giác từ bộ lông mềm mại của Chomusuke trước mặt Darkness người đang run run nắm đấm với ánh mắt đầy sát khí.

“Oh? Cái gì thế, đó là cách duy nhất cô biết hử, bằng vũ lực sao? Tôi giờ đã có kĩ năng ‘Trói’ rồi đấy. Nếu tôi dùng chiêu đó, cô sẽ bị cột lại như mấy miếng há cáo ngay lập tức. Cô lại muốn ném trái địa ngục cù léc nữa sao? Nếu đó là điều cô muốn thì, tới đi!”

Trước lời khiêu khích đầy hung hăng của tôi, chẳng hiểu sao má của Darkness dần chuyển sang màu đỏ.

“... Trói, huh. Mà nhân tiện, anh đã học nó trước khi tôi kịp nhận ra sao. Đ-được thôi. Không thành vấn đề, chiến thôi. Nếu anh có thể trói tôi lại, tôi sẽ để anh muốn làm gì thì làm như mấy hôm trước. Nhưng tôi vẫn sẽ không bỏ cuộc chỉ vì anh trói và chơi đùa với tôi tí đâu!”

“Cô vui vì cái gì vậy hả!? Và tôi chẳng nào cũng không phải đi đúng không? Cứ đem Megumin theo là được mà. Dù có là thứ gì đi nữa, Megumin bắn một phát là xong ngay ấy mà. Nếu thế không đủ hạ nó

thì, cứ chuồn là thượng sách. Dù sao thì, Hydra cũng là một chi phụ của họ nhà rồng mà phải không? Vây của nó rất cứng, thẳng cùi bắp như tôi không làm gì được đâu...”

Trong khi tôi nói những điều đó.

Darkness không hề nổi nóng hay lao vào tôi.

Cô ấy bỗng im lặng với một vẻ mặt chán nản, làm tôi không biết phải nói gì.

... Cô nàng muốn hạ con thú ấy tới cỡ đó sao.

“N-nói đi... Anh nhất định không giúp tôi, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa sao?”

Darkness quỳ sụp xuống và nhìn tôi với ánh mắt đượm buồn.

... Dùng tới cả đòn tấn công mắt long lanh, cô nàng này quả là biết cách bắt ép người ta mà!

Phần 7

— Sau nửa ngày đường về phía nam thị trấn Axel, chúng tôi có thể thấy một ngọn đồi nhỏ.

Tiến vào sâu trong khu đồi, chúng tôi tới một cái hồ xanh lục tối tăm.

“Nè, giả như ta không hạ được con Hydra thì sao? Nếu bây giờ chúng ta tấn công, không phải trường hợp tệ nhất sẽ là ta chọc giận một con quái vật đang yên giấc sao?”

“Không! Tôi không muốn thế đâu!!”

Darkness trả lời câu hỏi của tôi:

“Anh không cần lo chuyện đó. Cách đấu với con Kowloon Hydra hồi xưa là bao vây xung quanh với một đạo quân, bắt nó dùng sạch mana với việc nổi sung lên, bằng cách đó nó sẽ lại đi ngủ đông. Và dĩ nhiên, thủ đô vẫn đang canh thời gian và sẽ gửi một đội hiệp sĩ tới đây sớm thôi.”

“Tôi không muốn gặp con Hydra hay bất cứ con nào khác đâu, ahhh! Tại sao Darkness lại nhắm vào con này chứ? Thỉnh thoảng Kazuma cũng hay nói, cơ mà cô thật sự là một quý tộc sắp nghèo rớt mồng tơi rồi nhỉ? Tôi sẽ đập ống heo mình đã cố công dành dụm vào giao hết tiền cho cô, cô xài đỡ trong lúc này được không!?”

Tôi hiểu rồi, vậy ra chúng tôi vẫn còn đội kị sĩ cứu cánh nếu lỡ thất bại.

“Nhưng con Hydra đã thức dậy trước khi đội kị sĩ có thể tới. Ngoài ra, họ cũng chỉ có thể cho nó ngủ tiếp, nhưng lại không thể cho nó yên giấc ngàn thu luôn. Nếu thế, gốc rễ của vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Thế nên cô đã nhờ tôi, người đã hạ vô số kẻ mạnh, đúng chứ?”

“Tôi muốn quay về! Nè, cho tôi về đi mà! Tôi có linh cảm xấu về vụ này đó!”

Vì đội kị sĩ cũng sắp tới, chúng tôi có thể chỉ cần đi theo họ và phụ việc hạ Hydra. Sao Darkness lại quá sốt sắng trong việc hạ nó thế nhỉ?

Ngay lúc đó, Megumin đang rất hăng hái liền gỡ miếng che mắt ra cùng với một tiếng cười lớn.

“Fuhahaha, để đó cho em! Hydra có thể chỉ là một chi phụ thôi, nhưng nó vẫn là một con rồng cấp thấp. Sau khi hạ được nó, em có

thể gọi mình là Sát Long Giả[\[v\]](#)! Em từng muốn có danh hiệu này nên đã cho nó một con phi long cũng là một con thuộc họ rồng. Nhưng hình như là nó vẫn là con non nên không được tính. Lần này em chắc chắn sẽ lấy danh hiệu đó.”

MEGUMIN

TÔI MUỐN QUAY VỀ!
NÈ, CHO TÔI VỀ ĐI MÃ!
TÔI CỐ LINH CẢM
XẤU VỀ VỤ NÀY ĐÓ!

FUHAHAHA, ĐỂ
ĐÓ CHO EM!
SAU KHI HẠ
ĐƯỢC NÓ,
EM CÓ THỂ
GỌI MÌNH LÀ
SẮT LONG GIẢ.

Sau khi nghe những lời đáng tin cậy từ Megumin, tôi gật đầu và nhìn về phía trung tâm hồ nước lần nữa.

“Được rồi, trước hết thì...”

“Tôi còn phải về sớm để xem giây phút ra đời của Zell Đại đế nữa! Waahhhh!!”

“Dạo này cô ồn quá đó! Trứng gà muốn nở cần những hai mốt ngày bà chị à, còn sớm lắm! Và tới lúc cô bỏ cuộc rồi đó. Nếu cô về thì ai gọi con Hydra dậy đây!”

Tôi không nhìn được nữa và mắng Aqua này giờ cứ ồn ào.

“Tại sao gà lại nở ra từ trứng rồng chứ!? Và tại sao Zell Đại đế lại bị gửi ở cái chỗ đó chứ!?”

Cái trứng Aqua mua đang được gửi ở cửa hàng của Wiz.

“Hết cách rồi, ta không thể nhờ ai khác làm mấy chuyện khủng khiếp kiểu ấp trứng dùm được. Nếu chúng ta nhờ một mạo hiểm giả đã quen thì kiểu gì nó cũng thành trứng chiên thôi.”

Giờ tôi mới nhớ, tôi hơi lo về việc Wiz đã nuốt nước bọt khi chúng tôi giao cô ấy cái trứng.

“Nhưng sao tôi có thể giao quả trứng cho một tên ác quỷ và một Lich được chứ? Tôi sợ chúng sẽ ảnh hưởng xấu tới Zell Đại đế sắp nở mất! Trứng rồng sẽ có nhiều mana hơn và sẽ càng giống bố mẹ nếu ta giữ nó càng lâu! Tôi muốn đưa nhóc là một con thánh bạch long, nhưng lỡ nó bị sức mạnh hắc ám ảnh hưởng và trở thành hắc long thì sao!?”

“Kể cả có bị hoá đen thì cao lắm cũng chỉ biến thành con quạ thôi mà. Nếu cô lo thì, xử con Hydra cho nhanh rồi về sớm đi. Nếu ta không hạ được nó bằng phép của Megumin, ta cũng chả còn cách nào khác cả. Lúc đó ta cũng chạy nhanh về thôi.”

Aqua cuối cùng cũng chấp nhận và trở nên ngoan ngoãn. Ngay lúc đó, Darkness rút kiếm.

“Được rồi, sẵn sàng chưa mọi người? Vậy thì, bắt đầu nào, Aqua!”

Kế hoạch rất đơn giản.

Quái vật loại lưỡng cư thường ghét nước sạch.

Thế nên đây là lúc để Aqua người có cơ thể kì lạ nhưng thường vô dụng toả sáng.

“Mọi người không có tôi thì không làm được gì hết nhỉ. Cá nhân mà nói, tôi không ghét việc thanh tẩy nước đâu.... Tôi sẽ quay lại nhanh thôi! Nếu ma thuật của Megumin không hiệu quả, mấy người nhớ chạy cho nhanh được không!?”

Aqua liền nhảy vào cái hồ tắm tối không do dự.

Boi trong hồ, cô nàng lấy ít nước lên tay và té nó ra xung quang như một con điên.

Megumin lẩm bẩm trong khi nhìn cảnh này từ xa.

“... Chị ấy đang thanh tẩy nguồn nước ạ? Không phải chị ấy chỉ đang nghịch nước do trời nóng quá thôi sao?”

Chuẩn rồi, dù cô ta làm công việc khuất phục quái vật một cách nghiêm túc, trông vẫn cứ như con dỏ hơi nghịch nước một mình.

Nhìn từ đằng xa, chúng tôi thấy Aqua nổi trên mặt nước trong khi mắt nhắm nghiền. Chắc cô ta đã mệt vì phải làm sạch một cái hồ rộng lớn.

“... Nè Kazuma, Aqua đang nằm ngủ ngay trên chỗ con quái vật ngủ đông kia. Thế có ổn không? Em đã suy nghĩ rất lâu rồi, nhưng sao Aqua có thể thanh tẩy nước mà không cần đọc chú hay hành động nào để kích hoạt ma pháp vậy ạ?”

“Tôi cũng thắc mắc chuyện đó đây. Tôi đã nghĩ đó là một trò đùa tiệt tùng của cô ấy nên đã không hỏi gì cả.”

“Theo lời cô ta thì, lý do cho vụ đó là bởi cô ta là nữ thần nước.”

Dù tôi đã nói thế, như dự kiến cả hai không ai tin vào điều đó cả. Trong lúc đó, nữ thần nước của chúng ta đã bị gió đưa ra giữa hồ.

Tôi đang tính cột cô ta vào một sợi dây để khỏi trôi đi luôn, nhưng giờ thì trễ mất rồi.

Ba người chúng tôi mặc cho khung cảnh hư ảo này vẫn không thấy căng thẳng. Ngay khi chúng tôi đang ngáp vì quá chán thì.

Khi những gợn nước lăn tăn xuất hiện trên mặt hồ, Megumin đang ngái ngủ lập tức mở to mắt ra—

“Đây là...! Nó đây rồi, nó đây rồi! Em có thể cảm nhận được nguồn ma lực mạnh mẽ rất rõ ràng! Nó bắt nguồn từ dưới đáy hồ!”

Trong khi Megumin đang khẩn trương hét lên, một cái bóng ngày càng lớn xuất hiện ngay dưới Aqua.

Một thứ lớn không tưởng đang trôi lên.

“Aqua! Đừng có ngủ nữa, dậy ngay! Nó đang tới từ bên dưới kia! Megumin không niệm phép được nếu cô còn ở đó đâu!

Aqua tỉnh dậy sau khi nghe tiếng la của tôi, và lội nước một cách khéo léo dù chỉ vừa mới dậy. Cô nàng đuổi người và nhìn quanh.

Có vẻ cô nàng đã nhận ra vấn đề và hoảng hốt cố phóng ngay ra chỗ chúng tôi.

“Nè, nó lớn hơn những gì tôi được kể mà! Đáng lẽ ra nó chỉ to bằng một căn biệt thự lớn thôi, nhưng con này còn to hơn nhà của chúng ta nữa đấy!”

Biểu cảm của Darkness và Megumin đông cứng trước bóng của thứ đang trôi lên từ dưới hồ.

Khi nghe nó to cỡ căn biệt thự, tôi nghĩ ma pháp của Megumin ắt sẽ dùng được thôi.

Nhưng với kích thước như thế này, con bé sẽ không thể thổi bay nó trong một đòn được.

“K-Kazuma, Kazuma! Có gì đó đang dí theo tôi nè!”

Cái bóng khổng lồ cuối cùng cũng lộ rõ hình thù, và tám cái đầu của nó có thể được thấy rõ ràng dưới mặt nước.

Và mấy cái đó đang hướng tới Aqua...!

“Nó tới rồi! Megumin, chuẩn bị sẵn sàng ma pháp đi. Darkness đứng phía trước và bảo vệ Megumin nếu có gì đó xảy ra! Tôi sẽ bảo đảm đường rút cho chúng ta!”

“Để vụ phòng thủ cho tôi! Mà có con quái nào khác ở đây đâu, không cần phải bảo đảm đường rút làm gì đâu!!”

“N-nó có hơi to hơn dự tính, n-nhưng em sẽ tiến nó lên bàn thờ với sức mạnh từ bộc phá thuật của em! Xem em huỷ diệt hệ sinh thái của cái hồ này đây!”

“Sao cũng được, nhanh lên đi!”

Không để ý tới sự bối rối của chúng tôi, nó xuất hiện.

Ahh...

Tôi có lẽ đã đánh giá hơi thấp tụi quái truy nã này sau mấy chiến công gần đây.

Tám cái đầu rắn khổng lồ chậm rãi ngoi lên, nước đang chảy xuống từ chúng.

“ — —Tsu! — —Tsuuu!!!!”

Tiếng gầm của con Hydra rung chuyển cả bầu trời, phát tán nỗi kinh hoàng không nói nổi thành lời.

Nửa tấm lưng của nó nhô ra khỏi mặt hồ, to cỡ một hòn đảo nhỏ.

Nhìn lên phía cái đầu rắn vươn thẳng lên trời cao, tôi tự nhủ trong đầu:

“Mình đích chịu nổi cái thứ khốn nạn này đâu.”

Ghi chú

[\[i\]](#) (Lạ thanh niên ảo tưởng lv max rồi :v)

[\[ii\]](#) (Well, chú đoán gần đúng rồi đây :v)

[\[iii\]](#) (Rắn 9 đầu trong thần thoại Nhật)

[\[iv\]](#) (Ồm thằng Touma trong Toaru chỉ cần gái mím cười thôi kìa bác :v)

[\[v\]](#) Tiếng Anh là Dragon Slayer, tên nào cũng nghe rất là kêu nên mình hơi phân vân.

Chương 2:

Hãy ban tặng cho chúa tể hồ nước giấc ngủ vĩnh cửu!

Phần 1

“Oh Kazuma. Cái chết của anh thật thảm hại!” [\[i\]](#)

Một căn phòng trắng quện thuộc.

Giật mình mở mắt, tôi nhìn chăm chăm vào Eris – người vừa phẫn khởi nói câu đó.

Cô gái này có thể đùa nghịch một cách bất ngờ.

Và cô ấy cũng biết mọi thứ từ Nhật Bản.

“...Xem ra cô đang có tâm trạng tốt nhỉ, Eris-sama.”

“Xin lỗi. Tôi luôn muốn một lần được nói câu kinh điển ấy.”

Eris nháy mắt với một cái nhìn tinh nghịch.

Thấy vị nữ thần xinh đẹp làm hành động đó, trái tim tôi lỡ mất một nhịp.

Nữ thần gãi má với vẻ mặt lo lắng.

“Nhân tiện, Kazuma-san, dù đã ở đây nhưng anh vẫn không lo lắng gì... Ủ thì, những người khác đều an toàn cả, giờ họ đã chạy xa khỏi con Hydra rồi. Xác chết của Kazuma-san đã được thu hồi sau khi Darkness để con Hydra nuốt chửng cô ấy.”

Quả không hổ là nữ thần tài trí.

Chưa kịp hỏi cô ấy đã nói cho tôi biết về sự an nguy của những đồng đội rồi.

“Cố tình để con Hydra nuốt chửng... Cô gái ấy thật liều lĩnh.”

Lúc đó, chúng tôi đã giải thoát cho con mắt Aqua đang bị con Hydra truy đuổi, và Megumin đã xuất ra chiêu ‘Explosion’.

...Vậy là mọi thứ đã ổn.

“Nhắc mới nhớ, cái quái gì thế? Chơi xấu thật, mất cái đầu nào mọc lại cái đó, vậy không có cách nào để đánh bại nó sao?”

Tôi bắt đầu phàn nàn với Eris.

Đúng thế, mọi thứ vẫn ổn cho đến khi nó ăn một phát ‘Explosion’.

Tuy nhiên, con Hydra đã mất nhiều cái đầu ấy đã bắt đầu phục hồi lại bằng ma pháp.

Và di chuyển cứ như thế không có gì xảy ra.

Sau đó...

“Chuyện gì đã xảy ra với cơ thể tôi sau khi bị con Hydra ăn mất?

Hình như tôi có nghe nói là nếu như tổn thương quá nghiêm trọng thì sẽ không có cách nào để tái sinh...”

Nói cái khác, tôi sẽ thắng thiên...

“Eh... không sao! Anh có thể tái sinh! Mặc dù mất ba mươi phần trăm cơ thể, nhưng vẫn có biện pháp!”

Đáng ra tôi không nên hỏi.

“... E-erm...!”

Nhìn vào vẻ chán nản của tôi, Eris nhút nhát hỏi:

“Sau khi sống lại, anh đừng trách cứ Darkness nhé? Dù lần thảo phạt này là do cô ấy tùy hứng đưa ra... nhưng cô ấy cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình... Hiện giờ cô ấy đang tự trách mình vì cái chết của Kazuma-san, và hình như bây giờ đang bị đả kích rất lớn. Dĩ nhiên, người đang phải chịu đựng nhiều nhất là Kazuma-san...”

Nhiều mà lo lắng, Eris an ủi tôi...

Thật là một người dàng...

Có ai giống như thế ở quanh tôi không?

Wiz? Yunyun?

Không, mặc dù hai cô gái đó có thể cũng rất dịu dàng, thế nhưng cùng với cảm giác an tâm, Eris-sama làm tôi cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng.

“Đừng lo, tôi sẽ không trách cứ gì cô ấy... Thay vào đó, Eris-sama đã từng đề cập đến chuyện thi thoảng cô sẽ hạ phàm để chơi đùa. Đi thăm thú Axel thì sao nhỉ? Ngoài cái chết ra không còn cách nào khác để được gặp cô, tôi cảm thấy có đôi chút cô đơn...”

Nghe tôi nói vậy, Eris khúc khích cười.

“Thực ra, chúng ta đã gặp nhau rất nhiều lần ở thế giới loài người. Đã tới lúc anh nên chú ý đến tôi đấy, okay? Tôi cũng cảm thấy có chút cô đơn.”

Cô ấy nói với vẻ tinh nghịch...

... Hmm?

“Cô nói gì? Chúng ta đã gặp nhau? Ở Axel? Hờ? Ahh!?”

Kể cả khi cô ấy nói thế, tâm trí tôi cũng không thể theo kịp.

Gặp rất nhiều lần?

Hồi nào cơ?

Eh, tôi đã từng gặp ai giống cô ấy chưa nhi?

Thấy tôi roi vào bối rối, Eris nghịch ngợm cười:

“Tôi sẽ cho anh một gợi ý. Ở thế giới loài người, bề ngoài của tôi rất khác so với bây giờ. Tôi năng động hơn và giọng tôi rất khác khi ở đây.”

Về bề ngoài khác biệt?

Năng động hơn, cách nói chuyện cũng khác...?

“Và mặc dù là nữ thần, tôi không làm Đại tu sĩ giống như Sempai...”

“Ah, tôi biết rồi! Cái lần Keith châm chọc “Tôi nghe nói cỡ ngực của các tu sĩ Eris đều đối nghịch với đức tin của họ, hóa ra đúng là vậy, wahahaha!” Và bị Marise-san đấm vỡ mũi.”

Tôi ngắt lời gợi ý và hét lên đầy tự tin.

Vẫn như trước, Eris cười và nói:

“... Sai rồi.”

Hả?

Ahh, có thể là người đó!?

“Sau khi Dust – kẻ chuyên gây rối nói “Tôi nghe nói nữ thần Eris đeo pad, cô ấy không sợ các tín đồ bỏ đi chỉ vì có bộ ngực lớn à ? Các cô có phải là những tín đồ thật sự không đấy? Hay là cả hai người đều đeo pad!? Nếu không phải thì hãy chứng minh bằng cách cho tôi xem đi!”, người đã cùng Darkness đập Dust một trận, Celeste-san!” [\[ii\]](#)

“Không.”

Eris vẫn đang cười, nhưng cô ấy có vẻ hơi giận.

Không phải Marise-san hay Celeste-san...?

Trong khi tôi đang vận óc suy nghĩ.

“Kazuma! Kazuma! Việc hồi sinh đã xong rồi, mau nhanh chóng trở lại đây đi! Người đã đẩy mùi hôi, giờ cả tinh thần Darkness cũng sa sút nữa ! Về nhanh lên!”

Truyền đến thanh âm của Aqua, con mắt trước giờ chẳng có tí khả năng đọc tình huống nào.

Mặc dù rất lo lắng cho tinh thần của Darkness, nhưng còn hơn thế...

“Eris-sama, chịu thua! Tôi bỏ cuộc, xin lỗi! Xin hãy nói cho tôi biết câu trả lời, làm ơn! Nếu không, lỡ có làm gì thô lỗ với Eris-sama thì tôi sẽ bị trời đánh mất!”

Thấy tôi không thể đoán đúng, Eris trông như thể đang tự hỏi mình phải làm gì...

“...Giờ anh vẫn đang nói những điều thô lỗ và đáng bị trời đánh đấy...Rõ ràng ngay lần gặp đầu tiên anh đã làm cái loại chuyện này rồi...”

“Hmm?”

“Không có gì. Danh tính thật của tôi là bí mật.”

Vừa nói, Eris vừa đặt ngón trỏ lên môi.

“...Còn nữa, đừng có mù quáng nghe theo những gì Sempai nói nhé! Ch-chí ít là bây giờ, tôi không hề đeo pad!”

Vừa vẫy vẫy ngón tay trở, Eris-sama vừa nói với hai má ửng đỏ.

Một cánh cửa trắng quen thuộc xuất hiện trước mắt tôi.

Thấy vậy, tôi chột trở nên luống cuống.

Cô ấy vẫn chưa tiết lộ danh tính mà!

Không thềm để tâm đến sự hoảng hốt của tôi, cánh cửa trắng mở, từ đó lóe lên ánh sáng rực rỡ...!

“Đội đã, Eris-sama, tôi xin lỗi! Cô đang giận phải không? Trút giận sao? Không— tôi thật sự không quan tâm đến cỡ ngực của cô đâu...!”

“Vậy thì, Satou Kazuma-san! Hy vọng là lần tới chúng ta gặp nhau sau khi từ giã cõi đời, anh sẽ biết được danh tính của tôi! Tạm biệt! Bảo trọng nhé!”

Cô nàng Eris đang đỏ mặt không để tôi nói hết lời.

Khoảnh khắc này, có lẽ vì gương mặt đang đỏ ửng của cô ấy, tôi nhận ra một vết sẹo trắng trên má phải của cô ấy.

“Hmm? Eris-sama, mặt của cô...”

...có gì ở trên đó vậy” – Trước khi kịp dứt lời...

Tôi bị đẩy vào cửa bởi Eris từ phía sau với một tiếng ‘bùm’.

Phần 2

“Mừng anh trở về Kazuma.”

Mở mắt ra, tôi thấy trước mặt mình là một Aqua đang bịt mũi.

“Puah! Hôi quá!”

Một mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi, tôi không khỏi nhảy dựng lên.

Mùi hôi ấy đến từ...

“Tôi? Mùi hôi ấy là từ tôi sao!?”

Cũng đã qua một khoảng thời gian từ khi bị con Hydra nuốt vào bụng, và giờ bao quanh cơ thể tôi là một mùi hôi thối kinh khủng.

... Rồi tôi để ý thấy.

Chẳng ai nhìn thẳng vào mắt tôi.

... và tôi bỗng chợt nhận ra.

Tôi đang hoàn toàn trần truồng.

“Quần áo tôi bị tan chảy rồi sao...”

“Tan chảy hết. Mặc đồ vào ngay! Nhân tiện Kazuma-san, anh bị tiêu hóa nhiều tới mức sắp thành quí cô Kazuma rồi. Áo giáp cũng anh cũng đi tong, thứ duy nhất còn lại là thanh Katana với cái tên kỳ quặc mà anh đang tra trong vỏ.”

“Hmm? Lại còn dám nói cái tên mà em đặt cho thanh Katana là kỳ quặc sao!”

Mặc kệ Aqua đang bị vồ bởi Megumin, tôi cầm lấy thanh Katana – vật cuối cùng còn sót lại của mình.

“... Vậy thì, sao cô chán nản thế?”

Thấy cách đây một khoảng Darkness đang ôm đầu gối và cũng bốc mùi, tôi hỏi cô ấy.

Nghe tôi hỏi, Darkness run lên và nhìn tôi với vẻ hối lỗi.

“Bị tôi ép phải chiến đấu mà anh vẫn không giận sao?”

“Tôi không giận gì cả. Mặc dù cô là người muốn chiến đấu, nhưng đây đâu phải lần đầu tiên chúng ta giao chiến với quái vật treo thưởng cao và Boss của Quân đội quý vương. Tôi cũng đã chết vài lần.”

“Đúng vậy thật...”

Đối mặt với một Darkness đang thành thật một cách kỳ lạ, tôi không biết nói gì hơn.

“Thật sao, không giống cô chút nào. Tôi đã nghe kể hết từ Eris-sama rồi, okay? Để cứu tôi khỏi con Hydra, không phải cô cũng để bản thân mình bị nuốt theo sao? Nhìn cho kỹ, người cô đầy máu đấy. Có sao không? Cô không có vẻ gì là bị tan chảy cả.”

Lén nhìn tôi, Darkness nói:

“Máu này là của con Hydra, khi tôi cắt bụng nó từ bên trong và đem anh về. Chỉ cần lâu hơn một chút nữa thôi, tôi cũng sẽ giống y như anh... Không sao đâu, tôi không bị thương ở đâu hết.”

Tôi nói với Darkness vẫn còn đang chán nản.

“Cám ơn vì đã thu hồi xác của tôi nhé. Đừng chây lười ở đây nữa, cùng trở về và tắm rửa cho sạch sẽ nào!”

Tôi vừa nói vừa cười, để cô ấy biết tôi không cảm thấy phiền hà gì cả.

“Này Kazuma. Anh an ủi Darkness cũng tốt thôi, nhưng có vẻ không ổn lắm khi anh ở trong bộ dạng đó và khuyên người khác phải đi tắm.”

Nhắc mới nhớ, tôi vẫn đang khóa thân.

Phần 3

“— Tuy nhiên, tôi hiểu tại sao Hiệp sĩ Đoàn không kết liễu con Hydra rồi. Không phải là họ không muốn, mà là không thể.”

Trên đường trở về Axel...

Cùng với Darkness đang tỏ vẻ chán nản, chúng tôi hồi tưởng lại trận chiến.

“Kowloon Hydra có thể sử dụng ma thuật để mọc lại những cái đầu đã mất. Để đánh bại nó, chúng ta phải sử dụng hỏa lực vô cùng mạnh mẽ để thổi bay nó trước khi nó kịp hồi sinh, hoặc liên tục đá thương nó để nó cạn mana trước khi ta tung đòn kết liễu. Cả hai cách đều không khả quan...”

Megumin vừa nói một câu rất hợp lý.

Con Hydra cũng không hề ngu.

Nếu ta liên tục gây sát thương lên Hydra, nó sẽ trốn xuống đáy hồ và hồi lại mana.

Nói là thế, nhưng không có cách nào chuẩn bị một hỏa lực mạnh hơn chiêu Explosion.

Quay đầu lại, tôi nhìn Darkness đang lê bước từ đằng sau.

“Megumin nói đúng, giờ không có cách nào để làm việc đó. Chúng ta sẽ giao con Hydra đó cho Hiệp sĩ Đoàn, họ có thể liên tục làm tiêu hao mana và đưa nó vào giấc ngủ. Darkness, cô thấy không có vấn đề gì chứ?”

“...Vâng.”

Cô ấy đã hoàn toàn rối trí.

Tại sao cô ấy lại phải quá kiên quyết trong việc đánh bại con quái vật được treo thưởng đó?

Vào lúc đó, Aqua uốn ngực lên và nói một cách ngạo mạn:

“Eh, đó không hoàn toàn là tin xấu đúng không? Nhờ có tôi, con Hydra đó sẽ không rời khỏi hồ nước sớm đâu! Tôi đã thanh lọc một phần của hồ nước để nó nghĩ rằng lãnh thổ của mình đã bị xâm lược, và sẽ chú tâm vào việc dùng hơi độc để làm ô nhiễm hồ nước. Hiệp sĩ Đoàn sẽ ở đây trước khi nó xong việc, nên chúng ta có thể giao hết mọi việc cho họ.”

“... Cô ăn nhằm cái gì sao? Cô thật sự đã làm một việc có ích đấy. Thông minh ghê.”

Trong khi chúng tôi đang trò chuyện vui vẻ, ở trên lưng Aqua, Megumin đã nói một điều rất có khả năng sẽ dựng flag:

“Bất cứ khi nào Aqua trở nên tự tin, mọi thứ đều có kết cục rất tồi tệ.”

Trước giờ bản thân luôn là người công Megumin, nhưng con bé nói hôm nay tôi hơi quá nên đã nhờ Aqua.

“Không không không, không nên có bất cứ vấn đề gì trong lúc này. Và đó cũng không phải vấn đề của chúng ta. Dù sao thì, chúng ta thật sự đã làm tổn thời gian của Hiệp sĩ Đoàn.”

“Đúng thế, em có vấn đề gì với việc tốt của chị hả!? Megumin thật là! Nếu em nói gì đó kỳ cục, chị sẽ đưa cho Kazuma hay Darkness công em đấy?”

“Em xin lỗi mà, đừng làm vậy, xin chị đó!”

— Sau đó, chúng tôi đã về thị trấn an toàn.

“Tôi sẽ cùng Megumin đến Công hội để báo cáo, hai người hơi quá đấy, về tằm nhanh lên. Dù sao thì, trang phục của Kazuma sẽ khiến người ta phải báo công an đấy!”

Sau khi Aqua nói với tôi và Darkness như thế, chúng tôi chuẩn bị trở về biệt thự.

Lúc này tôi đang che thân bằng áo choàng của Megumin. Một gã bốc mùi hôi thối khoác áo choàng trông thực sự mờ ám.

“Đi nào Megumin, chúng ta hãy chém gió hết sức có thể! Như thế, tuy không lấy được tiền treo thưởng, chúng ta cũng có thể nhận được phí an ủi!”

“Cứ để đấy, em sẽ nói cho họ biết sức mạnh của chiêu thức Explosion là như thế nào!”

Mặc dù có đôi chút lo lắng, nhưng tôi vẫn giao việc đó cho họ và cùng Darkness trở về biệt thự.

Phần 4

Sau khi về, tôi nhường Darkness tắm trước, sau đó kỹ lưỡng rửa sạch cơ thể để thoát khỏi mùi hôi.

“Cảm thấy quen với một thứ gì đó thật đáng sợ. Vừa mới chết xong, vậy mà tôi chẳng hề hoảng hốt tí nào.”

Tôi lấm bầm với bản thân, và nhìn lại cơ thể đã mất 30% của mình vào lúc ấy.

Aqua nói rằng tôi đã trở thành “cô” Kazuma trong khoảng thời gian ngắn — kích cỡ đã trở lại bình thường chưa nhỉ ?

Trong lúc tôi đang quan sát các phần đã bị mất tại một số chỗ...

“... Kazuma, anh tắm lâu hơn bình thường đấy, có đau ở đâu không? Hay anh chưa phục sức vì mới hồi sinh?”

Thanh âm lo lắng của Darkness đến từ hướng của phòng thay đồ.

“K-không có gì, tôi ổn! Cô thấy đấy, mùi hôi của nó thật tệ đúng không? Thế nên tôi đang kỳ cọ cơ thể mình thật kỹ lưỡng!”

Dù Darkness đang lo lắng cho sức khỏe của tôi, nhưng tôi vẫn không dám nói rằng tôi đang lo sợ và đang kiểm tra lại kích cỡ xem có sút đi miếng nào không.

Nhưng sau khi nghe tôi nói vậy, Darkness vẫn không bỏ đi.

Cô ấy dường như muốn nói gì đó và chỉ đứng đấy.

“... Này, Kazuma. Erm, lần này là lỗi của tôi vì đã quá bướng bỉnh. Có lẽ gần đây mọi thứ diễn ra quá tốt đẹp và tôi đã mất kiên nhẫn. Nhưng tôi muốn đánh bại con Hydra đó bằng bất cứ giá nào...”

Darkness nói một cách cay đắng trong phòng thay đồ.

“Ừ thì, chúng ta sẽ không gặp lại thứ đó lần nữa, không sao đâu. Thay vào đó, Aqua và những người khác chậm chạp thật đấy. Chắc là họ đang ăn thứ gì đó ngon miệng ở Công hội rồi. Chúng ta cũng tới đó thôi.”

“... Ugh. Yeah... Anh nói đúng...”

Sau khi nghe câu trả lời của tôi, Darkness phát ra một âm thanh chán nản mà trước giờ tôi chưa từng nghe.

... Lẽ nào, cô gái này có trước đây có gì đó với con Hydra sao?

Hoặc chuyện gì đó đã xảy ra khi tên quản gia thô lỗ ấy đến đây ngày hôm qua?

“Được rồi, tôi mang đồ thay của anh đến này. Để chúng ở đây nhé? Tôi sẽ chờ ở phòng khách...”

Tôi nói với Darkness đang rời khỏi phòng thay đồ.

“Bộ lý do cho việc tại sao cô buộc phải đánh bại con Hydra đó khó nói lắm sao?”

“Ugh!? Đ-đó là...”

Dường như là thế.

Tôi không biết phải mở lời thế nào với một Darkness đã trở nên im lặng.

Thông thường, tôi sẽ từ chối thách thức một đối thủ đã từng giết tôi.

Tuy nhiên, cô gái trẻ với vẻ chán nản này làm tôi muốn nói rằng tôi sẽ thách đấu với nó lần nữa.

“... Hôm nay có thể không hiệu quả, nhưng hãy lập ra một kế hoạch đúng đắn để tiến đánh con Hydra vào lần tới, được không?”

“Hmm!?”

Nghe thấy tiếng thở dài ngạc nhiên của Darkness, tôi trêu chọc cô ấy:

“Cái gì, dù cô luôn tự mãn và nói về sự an toàn của mọi người, cô định từ bỏ việc khuất phục con Hydra sao?”

“Anh đang nói cái quái gì thế!? Anh nghĩ tôi là ai!? Bảo vệ mọi người là nghĩa vụ của gia tộc Dustiness! Tôi sẽ xử đẹp con Hydra vào lần tới!!”

Vẫn là câu nói đánh đả thân quen ấy, chắc hẳn Darkness đã trở về trạng thái đôi chút bình thường.

— Sau khi rửa sạch mùi hôi khó chịu, hai chúng tôi đi tới Công hội Mạo hiểm giả.

Aqua và Megumin nên hoàn thành phần báo cáo của họ.

Khi tôi mở cánh cửa Công hội ra...

“Sao lúc nào mấy người cũng làm mấy chuyện không cần thiết vậy!?”

“Đúng vậy! Lần trước, khi Aqua-san biến nước hồ cá thành nước tinh khiết, toàn bộ cá bắt được từ biển đã chết sạch, không phải sao!?”

“T-tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu chúng ta làm thế! Giống như ở tiệm cá cảnh ấy, những con cá tội nghiệp phải sống trong bể cá chật hẹp, vì thế nên

ít nhất tôi chỉ muốn làm sạch nguồn nước của chúng thôi mà!!”

(Aqua)

“Chúng ta nên làm gì đây? Chúng ta không thể xử lý một con hàng bá đạo như Kowloon Hydra được!!”

“Mama, con muốn về nhà!”

“Lệnh truy nã, đăng thêm nhiều lệnh truy nã! Phân phát toàn bộ những tấm lệnh truy nã cho tất cả Mạo hiểm giả trong thị trấn!”

Những tiếng xì xào có thể nghe thấy ở mọi nơi sau khi các Mạo hiểm giả và nhân viên Công hội hét lên.

Aqua, kẻ đang bị cáo buộc là trung tâm của cuộc hỗn loạn đang bắt đầu khóc.

“Ah! Kazuma, Darkness, hai người đến đúng lúc quá! Giúp em xử lý vụ này với!!”

Thấy bóng dáng của chúng tôi, Megumin chạy lại giữa Công hội đang hỗn loạn.

“Không, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Sao mọi thứ có vẻ tệ thế? Anh có thể thấy Aqua đang bị buộc tội, nhưng lần này chúng ta đâu có làm gì sai?”

“Đ-đúng thế! Dù chúng ta không làm gì thì chẳng sớm thì muộn con Hydra cũng sẽ thức tỉnh, nên không thể hỗn loạn thế này được, nhưng...”

Megumin không giỏi đối phó với một cuộc hỗn loạn thế này, nên Darkness nắm lấy một Onee-san nhân viên gần đó và hỏi:

“Này, chuyện gì đã xảy ra vậy? Tuy cuộc chinh phạt đã thất bại, nhưng vẫn đâu có tệ đến thế đúng không? Chẳng phải cuộc chinh phạt lần này chẳng còn quan trọng khi mà Hiệp sĩ Đoàn tới đây phải không?”

“Ừ-Ừ thì, gần đây đã xảy ra một biến cố lớn... Do bạn phải xử lý chuyện đó nên Hiệp sĩ Đoàn không có thời gian đến đây...”

Biến cố ở thủ đô sao!?

“Này, chuyện gì đã xảy ra hả!? Một cuộc khủng hoảng ở thủ đô!? Đứa em gái dễ thương của tôi đang gặp nguy hiểm sao!?”

“E-em gái? Không, sự việc đã xảy ra cách đây một thời gian, và đã được giải quyết mà không để lại dư âm lớn. Hiệp sĩ Đoàn được gửi đến để lập lại trật tự ở thủ đô đang lộn xộn và tìm kiếm tên tội phạm đã kích động nên biến cố...”

Nghe người nhân viên nói vậy, tôi cảm thấy nhẹ nhõm.

Tôi thậm chí suy nghĩ thoáng qua rằng có nên phóng thẳng tới thủ đô hay không.

“Từ những gì tôi được nghe, hai tên tự gọi chúng là Băng trộm tóc bạc đã đột nhập vào lâu đài...”

Darkness và tôi phun ra cùng một lúc.

Người nhân viên không để ý và lấy ra một tờ giấy.

“Chỉ với hai tên đó, chúng đã hạ gục toàn bộ các kị sĩ trong lâu đài cùng những Mạo hiểm giả mạnh mẽ, và dám to gan lấy đi một số châu báu...”

Vừa nói, chị ấy vừa đưa tờ giấy trên tay chị ấy cho chúng tôi, đó chính là lệnh truy nã 'Băng trộm tóc bạc'.

Trên đó là hình minh họa một người đeo mặt nạ bí ẩn và một thiếu niên tóc bạc.

Tiền treo thưởng là Hai trăm triệu Eris.

Thế quái nào, tiền thưởng truy nã chỉ sau những tên Boss của đội quân Quỷ Vương một bậc...

"Hai trăm triệu Eris.... Hai trăm triệu Eris..."

"Ê Darkness, sao cô nhìn tôi kỳ vậy?"

Bình thường chẳng mấy hứng thú với tiền bạc, nhưng giờ Darkness đang nhìn tôi với cặp mắt đỏ khè cùng với lệnh truy nã trên tay.

Người nhân viên có vẻ bối rối trước những hành động của chúng tôi.

"Eh, tóm lại là, đáng lẽ ra Hiệp sĩ Đoàn phải được điều động đến đây, thế nhưng họ sẽ không thể có mặt kịp thời được."

Ôi không, điều đó có nghĩa là chúng ta đã gây nên một rắc rối nghiêm trọng sao?

Không biết cô ta đã nhận ra nỗi bất an của tôi chưa.

"Tuy nhiên, vẫn còn có hy vọng. Những kị sĩ ở thủ đô đã đặc biệt tổ chức một chuyến đi đến Hồng Ma Tộc và hỏi một nhà tiên tri có tay nghề cao để xác định xem thủ phạm đang ở đâu... Và những lời tiên đoán đã cho thấy rằng kẻ chủ mưu đang ở ngay tại Axel này! Và như thế, những Mạo hiểm giả đang rất sốt sắng truy tìm lũ tội phạm lúc này!!"

Tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Tuy vậy, tôi đang mong đợi sự thể hiện của tổ đội Satou Kazuma. Dù gì thì, tổ đội của anh cũng thường xuyên nhắm vào những mục tiêu được treo thưởng! Nếu có thể bắt giữ đám tội phạm, Hiệp sĩ Đoàn cũng được nghỉ ngơi thư giãn và sẽ phái một đội tới đây!”

“Chị nói đúng.”

Sau câu trả lời vô cảm, Darkness dùng khuỷu tay thúc tôi một cái, cứ như thể muốn nhắc tôi hãy hành động thật tự nhiên.

“Hừm, chỉ là vấn đề thời gian trước khi tóm cổ hung thủ. Chúng ta có một Nhà tiên tri còn giỏi hơn người của Hồng Ma Tộc ở Axel!”

Hắn cô ấy đang nhắc đến tên đồng nghiệp đeo cái mặt nạ trông rất giống với cái của “kẻ mang mặt nạ” trên tờ lệnh truy nã, và tôi cũng biết hắn.

Ôi không, kể cả khi chúng tôi đang là đồng đội kinh doanh, con quý mê tiền xấu xa ấy sẽ không ngần ngại đem tôi ra bán.

Ở bên cạnh tôi, Darkness run lên với một khuôn mặt không mấy tự nhiên.

Người nhân viên nắm chặt tay cô ấy với vẻ kỳ vọng—

“Nói tóm lại, xin hãy giúp chúng tôi một tay, Satou-san!”

Cô ấy nói thế với một nụ cười tươi trên mặt.

— Lẽ tự nhiên, tôi ở yên trong nhà.

Phần 5

“Ngày hôm đó~, trong khu rừng~, mình đã gặp~, một con rồng~”

Quỳ trên chiếc ghế sofa mà mình kéo tới bên cửa sổ, Aqua vừa ngắm mưa vừa hát.

Vẫn đang ôm quả trứng trong tay như thường lệ, ánh sáng ấm áp từ lòng bàn tay cô ta bao phủ lấy vỏ của nó.

Theo lời Aqua, cô ta đang thực hành giáo dục dưỡng thai quả trứng thông qua bài hát.

Hiện tại, trong phòng khách, tiếng la của Megumin lẫn át tiếng hát của Aqua.

“Kazuma, phục thù! Em muốn tìm con Hydra đó để rửa hận!”

Con bé vừa nói vừa thở mạnh, còn tôi đang chải lông cho Chomusuke đang nằm trong lòng mình.

Đã ba ngày kể từ cái hôm tôi trốn khỏi Công hội Mạo hiểm giả.

Sau khi biết tôi đang bị treo thưởng khắp vương quốc, tôi ở gần Aqua để tránh khỏi năng lực tiên tri của Vanir, và tự giam mình trong biệt thự.

Tên quý keo kiệt bủn xỉn ấy không thể đoán được số mệnh của những ai ở gần Aqua.

Thật may, đang bận ấp trứng nên Aqua cũng ở lại trong biệt thự.

Megumin không thể ngồi yên tận hưởng lối sống chui rúc trong nhà và cứ hối thúc tôi đi trả thù.

“Em lúc nào cũng nói thế, nhưng chúng ta xử được con quái đó bằng cách nào? Anh đã suy nghĩ rất nhiều về việc đó, nhưng anh chưa thể nghĩ ra phương án tác chiến hiệu quả.”

Khi Megumin nghe tôi nói thế, con bé ôm chặt cây trượng và nghiến răng.

“Hỏa lực! Sử dụng hỏa lực mạnh hơn để thổi bay nó! Nếu một phát Explosion không đủ, sử dụng liên tiếp chiêu Explosion để công kích nó từng chút một! Giống như hồi chúng ta chiến đấu với Destroyer ấy, với lượng mana của Aqua và chiêu Drain Touch của Kazuma, chuyện đó hoàn toàn có thể!”

Sau khi nghe bài phát biểu đầy nhiệt huyết của Megumin, Aqua ngừng hát.

“Đừng hòng. Sao tôi phải chịu đựng một kỹ năng do bản của Lich như Drain Touch chứ? Tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa. Đúng thế, mặc kệ là Kazuma uy hiếp, Darkness nịnh nọt, hay Megumin cứ thực hiện mấy hành động kỳ quái, tôi cũng sẽ không làm đâu. Lượng mana thần thánh của tôi đâu thể để kẻ khác sử dụng tùy tiện.”

Tôi nhẹ nhàng chải chuốt lại lông đuôi của Chomusuke và nói:

“Thế giờ đóng mana thần thánh đó dùng được vào việc gì? Cô không cần phải ôm khư khư quả trứng ấy, cứ sưởi ấm cho nó ở gần lò sưởi là đủ rồi, hiểu chưa? Nếu nó lỡ chín thì cứ xem như là đồ ăn vặt và xử luôn nhé.”

“Này tên kia, tôi sẽ cho anh nếm một phát God Blow của tôi nếu anh cứ nhắc đến đồ ăn vặt hay bất cứ thứ gì như thế bây giờ... Tôi đang

truyền mana vào trứng rồng đấy nhé. Càng kết tinh nhiều mana, những con rồng càng trở nên mạnh mẽ hơn. Đứa nhóc này sẽ trên đỉnh thống trị của loài rồng. Là bậc cha mẹ đã nuôi nấng đứa trẻ này, vì nó tôi sẽ làm bất cứ điều gì mình có thể.”

Phốt lờ đi con mắt Aqua đang khẳng khẳng cho rằng thứ đó là trứng rồng...

“Nhân tiện, sao em lại nghĩ đến việc trả thù vậy, Megumin? Ngoại trừ Darkness có chút ám ảnh bất thường với con Hydra đó, bộ em cũng có quá khứ gì liên quan tới nó hả?”

“Ừ thì, em cũng đã suy nghĩ. Nó đã từng giết Kazuma. Không phải em sẽ cảm thấy thực sự hạnh phúc nếu đánh bại được một kẻ địch như vậy sao?”

“Eh, ồ... Ra là vậy à...”

Cứ nói những lời như thế, con bé làm tôi cảm thấy hơi tội lỗi...

“Gần đây, em thường tới cứ địa của con Hydra cùng Darkness. Darkness kích động con Hydra để dụ nó ra, và cả hai sẽ chạy sau khi em tung một phát Bộc liệt ma pháp. Mặc dù bọn em đã thách đấu nó theo cách này nhưng... Có chiến lược nào tốt hơn không nhỉ?”

“Đó là lý do anh tự hỏi tại sao gần đây không nghe thấy âm thanh quen thuộc bên ngoài thị trấn, ra là hai người đã làm mấy trò như thế! Nó không có ý định tấn công vào thị trấn này, vì thế đừng gây áp lực cho nó! Và cô đang làm gì thế, Darkness, không phải những lúc như thế này cô cần phải ngăn cản con bé sao!?”

“Ugh, erm... Nhưng tôi muốn đánh bại con Hydra đó bằng bất cứ giá nào... Và việc này cũng có thể làm tiêu hao lượng mana của con Hydra nữa...”

Đang lau chùi bộ giáp của cô ấy trên tấm thảm, Dararkness khẽ thì thầm trong khi tránh ánh mắt tôi.

Cô gái này muốn tự mình chinh phục con Hydra đó bằng bất cứ giá nào.

Dù vậy tôi vẫn chưa hiểu được lý do...

“Sẽ rất bất tiện khi di chuyển dưới cơn mưa không dứt như thế này, vậy nên chẳng còn cách nào khác. Kẻ địch sống dưới nước, cứ chiến đấu dưới mưa sẽ chỉ tạo thêm lợi thế cho nó. Đợi trời tạnh hẳn, tôi sẽ thể hiện sức mạnh thực thụ của mình.”

Nhưng nói thật, tôi muốn trốn trong nhà cho đến khi lệnh truy nã bị gỡ bỏ.

“Đang là mùa mưa mà? Những nhà tiên tri thời tiết cho biết rằng mưa sẽ diễn ra trong một thời gian đó.”

“...Tôi sẽ thể hiện sức mạnh thật sự của mình khi cơn mưa này tạnh!”

“Cái tên này! Vậy là sắp tới anh sẽ không làm gì hết hả!?”

“Ah, em làm trò gì vậy, dừng ngay! Dừng có trút giận lên Chomusuke chứ!”

Chỉ có Darkness đang chăm chỉ đánh bóng bộ giáp với vẻ mặt nghiêm túc.

Cô ấy lờ đi Megumin đang tóm lấy đuôi của Chomusuke và ngăn tôi chải lông cho nó.

Phần 6

Mấy ngày sau, cơn mưa vẫn không dứt.

Khi Aqua và tôi nhốt mình trong phòng, Darkness và Megumin vẫn đến “thăm” con Hydra mỗi ngày.

Dĩ nhiên, hôm nay cũng thế—

“Bọn em về rồi! Xin lỗi, có hơi chút bất tiện cho Darkness, anh có thể chuẩn bị nhà tắm được không!?”

Darkness cõng Megumin về với một mùi hôi kinh khủng.

“... Ra hai người lại bị nó ăn. Nhân tiện, cả hai có chạy ngay sau khi kích hoạt chiêu Explosion không? Nguy hiểm lắm, đừng tới đó nữa.”

Darkness đặt Megumin đang bất động sau khi cạn mana lên thảm, sau đó cởi bỏ áo giáp ra khi đang thở ra nặng nhọc.

Bộ giáp mà cô ấy rất tự hào và mới đánh bóng cách đây mấy ngày, giờ lại chỉ chút những vết cào, và bị vấy bẩn bởi máu đỏ của con Hydra.

“ Con quái có vẻ đã hết chịu nổi mấy vụ nổ mỗi ngày thế này, và đã tấn công phủ đầu trước cả khi tôi kịp dùng kĩ năng khiêu khích nó. Megumin đang đọc chú lúc nó tấn công, lúc đó khá là suýt sao đấy... Sau khi thoát ra ngoài, Megumin cho nó một quả và bọn tôi thoát ra trong lúc nó đang mọc lại mấy cái đầu.... Rốt cuộc thì đúng là không dễ tí nào.”

Darkness thở dài trong khi Aqua đến gần cô ấy để trị thương. Sau khi cởi bỏ áo giáp, Darkness cảm ơn Aqua và lê bước vào bồn tắm.

“... Này Kazuma. Anh không thể nghĩ ra một cách nào đó đơn giản hơn để xử lý con Hydra sao? Điểm mạnh duy nhất của Kazuma cùi bắp là những kỹ năng nửa mùa của mình, và khả năng dùng những cách thức hèn hạ để giải quyết vấn đề, không phải sao?”

“Oh, nghĩ ra một cách rồi. Chúng ta sẽ dùng dây trói cô lại và quăng xuống hồ. Khi con Hydra ăn cô rồi, chúng ta sẽ tập hợp toàn bộ Mạo hiểm giả và kéo nó lên bờ. Sau đó cả bọn bao vây và đánh hội đồng trước khi nó có thể trốn về hồ nước... Thế nào?”

“.....”

Tôi chụp lấy quả trứng từ Aqua đang vồ tới, và đuổi cô ta đi chỗ khác với quả trứng làm con tin.

“Đối với em thì em không phàn nàn gì về việc bắn Bộc liệt ma pháp vào những đối thủ mạnh... Nhưng gần đây, Darkness có vẻ rất kỳ lạ.”

Megumin nhẹ nhàng thở thở trong khi nhìn Darkness bước đến nhà tắm.

“— Phew...? Kazuma, anh đang làm gì với áo giáp của tôi vậy?”

Sau khi tắm xong, Darkness nghiêng đầu nhìn khi tôi đang ngồi xổm trước áo giáp của cô ấy.

Megumin đang nhìn tôi làm việc.

“Hôm nay cô làm hỏng áo giáp ở khá nhiều chỗ, thế nên tôi đang sửa giúp cho cô. Mấy ngày nay cứ mưa suốt, và tôi chẳng có việc gì để làm trong nhà.”

Tôi gõ lên chỗ lõm với cây búa gỗ, và kích hoạt kỹ năng ‘crafting’ mà tôi đã không sử dụng trong một thời gian dài để sửa chữa áo giáp.
(crafting: nghề thủ công-chế tạo)

Darkness trả lời với vẻ sợ sệt:

“Nói mới nhớ, anh cũng đã sửa áo giáp cho tôi khi chúng ta đến suối nước nóng... Tôi muốn đi suối nước nóng với tất cả mọi người một lần nữa quá.”

“Tôi thì không, tôi ghét cái thành phố đó. Ở đó có quá nhiều kẻ không bình thường như Megumin.”

“Này, anh nói lại cho rõ xem!”

Tôi đẩy Megumin đang cản trở việc sửa chữa của tôi ra. Darkness vui vẻ nhìn chúng tôi:

“Kể cả như thế, tôi vẫn muốn đến đó lần nữa...”

Cô ấy nói bằng giọng nhẹ nhàng có vẻ như chứa đựng một ý nghĩa sâu xa phía sau.

— Ít lâu sau.

“Kazuma, chị ấy không có ở đây! Chỉ đã khởi hành trước khi em vào phòng để đánh thức chị ấy dậy!”

“Cái con này! Anh đã bảo cô ấy là đừng đi mà, sao cô ấy không chịu nghe chứ!”

Darkness người đã bảo Megumin rằng sẽ rất nguy hiểm đã tự mình thách đấu với con Hydra mấy ngày qua.

Cô ấy bỏ qua lời khuyên của chúng tôi và tiếp tục quay về với thương tích đầy mình sau khi đi đến hồ.

Để ngăn Darkness lại, chúng tôi thay phiên nhau canh chừng...

“Sao cô lại ngủ thiếp đi hả — — —!”

“Wahhh! Việc ấp trứng của Zell Đại Đế rất là mệt đó! Nuôi một đứa trẻ là một công việc khó khăn, đối xử với tôi ân cần hơn tí đi!”

“Đừng có đùa với tôi về việc nuôi dạy trẻ nữa! Đưa quả trứng đây! Tôi sẽ nấu cái thứ chết tiệt này ngay và luôn!”

“Dừng lại! Tôi đã sưởi ấm cho nó mấy ngày nay rồi, sẽ có thứ gì đó rất khủng khiếp xảy ra nếu nó bị nứt đấy! Anh sẽ hối hận nếu anh nhìn vào trong đó!

Tới khuôn mặt của Aqua đang cuộn tròn lại như một con rùa, tôi giận dữ hét lên.

“Tôi việc quái gì phải quan tâm tới quả trứng đó, Darkness cần được ưu tiên hơn!! Cô ấy đang nghĩ gì chứ? Chẳng lẽ cô ấy lại nói về nghĩa vụ của một Thập tự quân và nhiệm vụ của các quý tộc là bảo vệ thị trấn sao!?”

“Giờ không phải lúc tìm ra ý định của Darkness. Con Hydra đang ngày càng khôn ra và vết thương của Darkness thì đang ngày một nghiêm trọng, việc này vô cùng nguy hiểm!?”

Là một người không thể xử lý các tình huống bất ngờ, Megumin lúng túng nói trong khi đang ôm cây trượng.

Có thể là thế, nhưng Darkness hẳn là đã khởi hành trước bình minh .

“Nè Kazuma. Chẳng lẽ không có cách nào hạ con Hydra đó sao? Tôi sẽ để quả trứng ở cửa hàng của Wiz, và đuổi theo Darkness cùng với Megumin để giáo huấn lại cô ấy... Có thể anh bị ám ảnh với đối thủ đã từng giết mình, nhưng Kazuma, anh có muốn đi cùng không?”

Vốn dĩ ghét chiến đấu, Aqua giữ nguyên cái tư thế cuộn tròn của cô ta và nói vài thứ rất hiếm khi nghe được.

Kể cả cô nàng này cũng đã thể hiện sự cương quyết của mình.

Trở thành kẻ duy nhất trốn trong nhà có hơi...

... Ahh, chết tiệt!

“Tôi sẽ đi đến một vài nơi, hai người hãy ráng đưa Darkness về. Kể cả khi mấy người đụng độ con Hydra, đừng chống cự mà hãy bỏ chạy, được chứ?”

Sau khi nghe những gì tôi nói, Aqua và Megumin gật đầu một cách nghiêm túc và ra ngoài.

Giờ chỉ còn một mình trong nhà, tôi lấy những lưu ý của Eris từ phòng mình và nhét vào ví.

“Cô nàng đó, đúng là phiền thật, ahhhh...!”

Tôi cũng đã quyết tâm giúp cô tiểu thư trẻ tuổi cứng đầu đó rồi.

Phần 7

Ngày hôm sau.

Tôi đến hồ nước từ sáng sớm.

Cuối cùng thì, Aqua và Megumin đã gặp được Darkness thương tích đây mình đang trở về từ hồ nước.

Darkness nói với tôi với một nụ cười gượng về việc cô ấy bị khiển trách sau khi được Aqua trị thương.

Cô nàng không hề có ý định ngừng cái chiến dịch chống Hydra của mình.

Tôi đứng trước hồ nước và đợi Darkness người có lẽ sẽ đến cùng với Aqua và Megumin.

Gần trưa, Darkness xuất hiện cùng với Aqua đã vô cùng kinh ngạc khi thấy chúng tôi.

Đúng vậy, cô ấy đã thấy những Mạo hiểm giả ở Axel đang ngồi sau tôi.

“Oh! Mất thời gian quá đấy, Lalatina!”

“Lalatina-chan tới rồi này!”

“Lalatina!”

“Lalatina!”

Mấy Phiêu lưu giả tôi đưa tới đang trêu chọc Darkness, người đang chết đứng ngay tại chỗ.

“.....”

“D-dừng lại, Lalatina! Bọn họ chỉ gọi tên cô thôi mà, đừng có im im rồi bóp cổ tôi thế chứ! Dừng... làm ơn ngưng lại...!”

Lalatina – người vừa bị đám Phiêu lưu giả trên chóc đang nắm lấy cổ áo của tôi với đôi mắt rung rung.

“Nè Kazuma, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Nếu đây là trò quấy rối mới của anh thì, tôi đã nghi từ nãy rồi...”

“Không phải, tại sao tôi phải huy động nhiều người thế này chỉ để làm mấy trò ngu ngốc chứ!? Tôi chỉ nói với mọi người là cô đang một mình thách đấu con Hydra ở đây mỗi ngày, và hỏi họ có muốn giúp một tay không thôi!”

“!?”

Darkness thả cổ áo tôi ra và nhìn vào đám đông một cách bấn loạn.

“Oh, kể cả Lalatina cũng có thể trở nên xấu hổ cơ đấy.”

“Đừng nói thế chứ, Lalatina-chan trông thế thôi, nhưng cô ấy cũng thật sự rất nhạy cảm mà đúng không? Để đánh bại Hydra, sức mạnh của Lalatina-chan là rất cần thiết. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh làm cô ấy khóc và chạy mất hả?”

“Gần đây Kazuma đã khao chúng tôi đồ ăn thức uống, hôm qua anh ấy còn mua cho chúng tôi loại thức uống đắt nhất nữa! Trả ơn là chuyện thường mà. Hãy cùng thuận theo sự bướng bỉnh của quý cô Lalatina nào!”

Những Phiêu lưu giả bàn tán ồn ào.

“Nhìn cho kỹ nhé, Darkness. Tôi chỉ nói với họ là cô đang làm mấy trò ngớ ngẩn mỗi ngày, và thế là kêu gọi được rất nhiều Mạo hiểm giả. Tôi không thể làm gì với một con ngốc ‘cơ bắp che mắt não’, nhưng đừng khiến người khác quá lo lắng chứ.”

Darkness đỏ mặt và trả lời bằng một giọng nhỏ nhẹ.

“C-cảm ơn...”

“Hmm? Cô mới nói gì thế!?”

Darkness trừng mắt nhìn tôi khi tôi bảo cô ấy lặp lại câu ấy lớn hơn chút, nhưng cô ấy vẫn nhìn những Phiêu lưu giả xung quanh với vẻ xấu hổ.

Những Phiêu lưu giả bắt gặp ánh mắt của Darkness có người xấu hổ, có người lại cười.

Darkness cũng nở nụ cười khi thấy phản ứng của họ.

“Mọi người, tôi rất—”

“Waahhhhh—! Kazuma, Kazuma—!! Vì lý do gì đó mà con Hydra tỉnh giấc sớm hơn bình thường rồi!”

Aqua, người đã đi vào hồ nước trước khi tôi nhận ra cắt ngang lời cảm ơn của Darkness và bắt đầu hét lên. [\[iii\]](#)

Cùng lúc đó, Megumin đang chuẩn bị niệm chú ở gần hồ nước hét lên.

“Em nói rồi mà, tốt hơn là nên chờ tín hiệu của Kazuma trước khi đánh thức Hydra!”

“Nhưng mà, nhưng mà...!! Chị muốn về sớm để chứng kiến sự ra đời của Zell Đại Đế...!”

Darkness, người đang thành tâm cảm ơn mọi người lại bị phá đám vào lúc tệ nhất, và cô ấy bắt đầu run rẩy với gương mặt đỏ ửng lên vì bối rối của mình.

Con Kowloon Hydra đang đuổi theo Aqua xuất hiện với một tiếng ùm lớn.

“Sao mấy người cứ làm vậy mãi thế!? Khung cảnh cảm động vừa rồi tiêu tan hết rồi còn đâu!!”

Trận chiến bắt đầu—!

Phần 8

Bắt đầu hơi sớm một chút, nhưng đó là cách mà một trận chiến nên diễn ra.

“Tất cả Đạo tặc, mọi người có mang dây thép không!? Các Cung thủ, chuẩn bị sẵn sàng với những mũi tên đã cột sẵn móc câu!”

“Waahhhh, nhanh lên! Nhanh lên!”

Bước một là để mắt Aqua đánh thức con Hydra và dụ nó ra rìa hồ.

“Những Mạo hiểm giả cứng cáp bảo vệ hàng sau, giữ yên vị trí tạo thành lá chắn!”

Tiếp theo, đội tiên phong mặc giáp sẽ bảo vệ những người phía sau khỏi đòn tấn công của con Hydra.

“Các Ma thuật sư chuẩn bị sẵn sàng phóng ma thuật và giữ yên vị trí! Sử dụng ma pháp mạnh nhất mà mọi người có! Không cần phải để dành cho đòn kế tiếp đâu, dùng toàn bộ lượng mana mà mọi người có trong một đòn thôi!”

“Để đó cho em! Lần này em sẽ dùng chiêu Explosion của mình thổi bay con Hydra chết tiệt đó!!”

Tôi nhớ những Ma thuật sư chuẩn bị đòn tấn công của họ để thực hiện một đòn quyết định lên con Hydra.

Cuối cùng...

“Darkness, sử dụng kỹ năng ‘Decoy’ của cô trước mặt con Hydra đi! Sự ngoan cường của cô sẽ là chìa khóa của cuộc chiến lần này!! Đừng có chết dễ dàng quá đấy!” [\[iv\]](#)

“Anh nghĩ tôi là ai!? Không xét tới mấy thứ khác, riêng sức phòng thủ thì tôi không thua bất cứ ai đâu !”

Darkness thu hút sự chú ý của con Hydra và chặn trước mặt nó!

“Này Kazuma! Còn tôi thì sao? Tôi nên làm gì!?”

“Sau khi sử dụng phép hỗ trợ lên mọi người, cô không cần phải làm gì hết trừ khi có người bị thương! Đi cố vũ họ đi, đừng cản trở đó!”

“Cái gì? Phải cho tôi tỏa sáng chứ!!”

Trong khi Darkness ngăn chặn cử động của con Hydra...!

“Darkness, giao cho cô đấy!”

“Anh cứ tin ở tôi! Đối thủ của mi là ta! Decoy!”

Darkness thủ thế gần mặt nước và thi triển kỹ năng Mồi nhử của mình.

Khi toàn bộ những cái đầu Hydra tập trung vào Darkness, Tôi sử dụng 'Hide' để xóa đi sự hiện diện của mình nhiều nhất có thể, và lao đến chỗ Hydra.

Darkness đang nhăn nhó mặt mày, nhưng vẫn chịu được những đòn tấn công mãnh liệt từ tám cái đầu có khả năng tiến bất cứ ai, trong đó có tôi đến thẳng chỗ của Eris trong một phát.

"Bind!" x4

Thời khắc con Hydra quay cả tám đầu về cùng một chỗ, toàn bộ các Đạo tặc sử dụng 'Bind', lên những cái cổ dài ngoằn và trói chúng lại bằng dây thép.

Cùng lúc đó, những Cung thủ bắn ra những mũi tên đã cột sẵn dây móc câu.

Mặc dù những móc câu đã bị đánh bật đi bởi những cái vảy cứng cáp của con Hydra, vẫn dư sức để chúng vướng vào những sợi dây thép đang buộc vào những cái cổ.

Sau khi xác nhận những móc câu đã dính chặt, những Mạo hiểm giả nắm lấy đầu kia của sợi dây và kéo như thể họ đang chơi trò kéo co.

Chúng tôi kéo nó ra xa khỏi hồ nước để ngăn nó chạy thoát.

Vào lúc đó, tôi giấu đi sự hiện diện của mình và tiến lại gần, leo lên lưng con Hydra đang tập trung những cái đầu về phía Darkness kể cả khi đang bị khống chế. Tôi chạm vào những cái vảy cứng từ cự li gần...

“Nếu mày không chịu khuất phục trừ khi cạn sạch mana, tao sẽ hút bằng hết!”

Vào khoảnh khắc tôi sử dụng Drain Touch, con Hydra bắt đầu lồng lên một cách hoang dại.

Như mong đợi từ con rồng được biết đến như là sự kết tinh của mana, nó rất nhạy cảm trước việc mana của nó đang bị hút mất.

“Yosh! Có tác dụng rồi, có tác dụng r... Woahhh!?”

Nhận ra rằng mana của nó đang bị bòn rút, con Hydra bắt đầu nỗ lực hòng phá vỡ sự trói buộc ở trên cổ. Nhưng tám cái đầu vẫn bị trói chặt và không thể quay ra sau lưng nó được.

Vào lúc này, một Mạo hiểm giả hét lên.

“Ra khỏi đó ngay Kazuma! Anh điên à!? Anh đang nghĩ cái quái gì mà leo lên tận trên đó thế hả!?”

“Không sao đâu, xem tôi sử dụng bí kỹ của mình để làm yếu anh bạn to xác này nhé! Nói với các Ma thuật sư chuẩn bị xả phép vào nó khi mana của nó cạn đi!”

Khi tôi đang nói, con Hydra ra sức xoay người để chà lưng xuống mặt đất.

Khoan...!

“Wahhhh, mình sắp thành thịt băm rồi!”

“Đồ điên! Anh đang làm trò gì vậy!?”

Đang ở trước mặt con Hydra, Darkness nắm lấy tôi sau khi tôi bị hất văng khỏi lưng con Hydra, và đè tôi xuống phía dưới cô ấy.

Mặc dù tình hình hiện tại, mặt tôi đỏ ửng lên vì khuôn mặt của Darkness ở quá gần.

Cơ thể khổng lồ của con Hydra lăn đè lên chúng tôi, và Darkness bảo vệ chúng tôi khỏi bị nghiền nát bằng cách chống đỡ cơ thể cô ấy bằng hai tay.

“Như mong đợi từ Quý cô Dustiness, lực tay và sức chịu đựng thật vĩ diệu.”

“Đây là lúc để anh nói thế à!? Ugh, tôi không thể, giữ được...!”

Nếu chúng tôi bị nghiền nát thế này, không nói tới Darkness, tôi sẽ phải chịu đựng một số phận khủng khiếp.

Trong khi bị đè dưới Darkness người đang cố đẩy mình khỏi mặt đất với gương mặt đỏ bừng, tôi với tay đến con Hydra đang đè lên chúng tôi.

“Darkness, chưa xong đâu! Cố chịu đựng và đừng bỏ cuộc! Cứ giữ nguyên như thế!”

“Giờ anh lại chơi trò không từ bỏ sao? K-không, tôi thật sự không thể...!”

Darkness thách đấu Hydra mỗi ngày mặc kệ thương tích đầy mình, góp phần vắt kiệt mana của nó từ từ và đều đặn.

Làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội này và ném đi mọi cố gắng của cô nàng này được chứ!

Tôi sử dụng Drain Touch với tất cả những gì mình có, bất chấp tình hình hiện tại và bắt đầu thuyết giáo Darkness.

“Cô lúc nào cũng vô dụng, và khi có cơ hội để trở nên hữu dụng, cô lại định để cho mọi thứ kết thúc như thế này ư!? Chẳng phải cô cũng có dự định bảo vệ danh hiệu của mình trong cuộc thi về sức chịu đựng năm nay hay sao!? Nếu chỉ mới thế này mà không chịu nổi, liệu cô có thắng được không!? Nhu nhược quá đấy! Cô có thể phô bày cái bộ dạng đáng xấu hổ của mình trước toàn bộ Mạo hiểm giả ở đây sao!?”

“Ugh, ‘liều’ cực mạnh của con Hydra và cả ‘liều’ si và nặng nề từ tên ác quỷ này, đây quả là một phần thưởng cực khủng...! Trong tất cả mọi hôm, sao lại phải là ngay bây giờ chứ...!”

Mặt của Darkness đỏ và run lên, cổ của cô nàng đầy mồ hôi và mắt thì rung rung nước, nhưng cô vẫn ráng trụ vững.

Trong khi tôi hút mana của con Hydra hết tốc lực, nó đứng đưa mấy cái cổ đang bị trói và vùng vẫy trong khi đang đề lên Darkness.

“Kéo, kéo ngay!”

Những Mạo hiểm giả nặng cân này giờ đang đóng vai trò khiên người cho nhóm ở đằng sau ra sức kéo những sợi dây đang trói chặt Hydra.

Có vẻ họ đang cố cứu Darkness đang bị kẹt bên dưới.

Darkness nở một nụ cười mãn nguyện khi cô ấy nhỏ nhẹ nói với giọng ngắt quãng liên tục.

“T-tôi... không thể... K-Kazuma... Đừng lo... Chúng ta sẽ... chết chung...”

“Làm sao tôi hết lo khi cô nói thế chứ, đừng bỏ cuộc! Dù sao thì chỉ có mình tôi chết thôi! Cô thậm chí đã được buff bằng ma pháp, và sẽ không chết chỉ vì bị con Hydra đè một xiu đâu!!”

Toàn bộ trang bị của tôi trừ thanh Katana đều đã bị tan chảy, nên tôi vẫn đang mặc thường phục.

Nếu tôi bị đè bẹp trong tình trạng này, sức phòng thủ yếu ớt của bản thân sẽ chẳng cho tôi thêm được giây nào trước khi tôi chầu ông bà.

Tôi không muốn chết tới những hai lần trong thời gian ngắn vậy đâu!

“N-nếu tôi bỏ cuộc, Kazuma sẽ chết... Ahhh, tình huống gì thế này...! Ngay cả khi anh đang ra lệnh cho tôi phải trụ vững như một ông chủ, mạng sống của anh lại nằm trong tay tôi, thật mâu thuẫn...! Ai sẽ là chủ trong trường hợp này!? Đây thật là một cảm giác mới, một cảm giác mới đó, Kazuma...!”

Bà cô này đang tận hưởng hả. Sự cứng đầu và cái biểu hiện nghiêm túc của cô nàng khi thách đấu với con Hydra một mình bay đâu mất tiêu rồi.

... Khi tôi chỉ còn cách tử thần khoảng một bước chân.

“Nhìn kìa, con Hydra đã yếu đi nhiều rồi, phải không!? Và nó cũng không thể di chuyển nữa! Tôi sẽ lấy đầu cái mục tiêu treo thưởng bé bự, con Kowloon Hydra này! Ai đạt được cú chót thì sẽ ẵm trọn toàn bộ tiền thưởng, tôi không muốn chia sẻ nó với ai hết!”

“Đ-đợi đã, anh đang nói cái quái gì trong tình huống này thế!? Và kể cả khi nó đang bất động, nếu anh mất cảnh giác chỉ vì cổ của nó đang bị cột vào nhau thì... Ahhh! Dust! Dust!!” [\[v\]](#)

Tôi nghe thấy tiếng hét quen thuộc, và áp lực lên chúng tôi giảm bớt.

Dường như một thanh niên cứng đã thu hút sự chú ý của Hydra.

Chúng tôi bò ra từ dưới con Hydra đang vùng vẫy và chạy về phía Megumin.

“Light of Saber!”

Sau khi nghe tên phép ấy rất nhiều lần ở Làng của Hồng Ma Tộc, tôi nhìn về phía tiếng nói và thấy Yunyun đến từ Hồng Ma Tộc tham chiến và đã cắt mất một đầu của con Hydra.

Có vẻ như có ai đó vừa bị ăn và Yunyun đã cứu hấn.

... Nói tới đây tôi cuối cùng cũng để ý là Yunyun người có sự hiện diện khá yếu ớt cũng có đi theo.

Không, trên đường đến đây, tôi nhớ hình như có ai đó nói chuyện với tôi một cách nhút nhát, nhưng bởi vì tâm trí tôi khi đó bị lấn át bởi Darkness... Vào lúc đó, ai đó trong số các Mạo hiểm giả hét lên.

“Nhìn kìa, dường như cái đầu bị cắt không mọc lại!?”

Tôi nhìn sang khi nghe thấy tiếng hét, và thấy con Hydra chỉ còn lại bảy đầu.

Con Hydra muốn trốn thoát trở lại hồ nước, nhưng những Phiêu lưu giả nặng đô kéo những sợi dây, cản nó trốn đi.

“Các Ma pháp sư!!”

Khi nghe thấy tiếng hô của tôi, toàn bộ Ma pháp sư tập trung mana và chuẩn bị phóng ra Ma pháp mạnh nhất của họ, chờ đợi tín hiệu với đôi mắt lấp lánh.

“Tấn công!!”

Theo hiệu lệnh của tôi, một số lượng lớn Ma Pháp bay thẳng đến chỗ con Hydra.

Trong số những quả cầu lửa và tia chớp, hai cư dân thuộc Hồng Ma Tộc thể hiện uy lực của mình.

“Light of Saber!!”

Sau khi chém đầu con Hydra với một tia sáng rực rỡ, Yunyun làm một vẻ mặt tự mãn với Megumin.

Megumin cười mỉm, hướng cây trượng của nhỏ vào con Hydra với ánh sáng lóa lên từ đôi mắt màu bình minh.

“Explosion tới kìa! Anh em ở gần vùng nước mau tránh ra!”

“Bịt mắt lại!”

Sau khi sống ở Axel quá lâu, những Phiêu lưu giả từng ném mùi ma pháp của Megumin bịt tai lại, có vẻ thiết thực hơn.

“Kazuma, em sẽ trả thù cho anh! Đóa hoa này xin gửi đến anh nơi thiên đường...!” [\[vi\]](#)

Này đợi đã, trả thù cho anh thì tốt thôi, nhưng anh có ở trên thiên đường đâu, đang sờ sờ ở đây mà.

“Explosion—!!”

Ánh sáng rực rỡ từ bàn tay của Megumin bắn xuyên qua con Kowloon Hydra đang ở trên bờ vực của cái chết sau khi lãnh trọn bao nhiêu ma pháp.

Con quái vật được treo thưởng khổng lồ đã khiến khu vực quanh đây cần cõn quanh năm thậm chí còn không kịp hét lên trước khi rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng —

Phần 9

“Hãy thừa nhận chiến thắng của tớ đi! Tớ thổi bay hết sáu cái đầu Hydra! Trong khi Yunyun chỉ được hai thôi! Thế là rõ ai trên cơ rồi nhé!”

“C-cái gì chứ hả Megumin, cậu chỉ ngồi chơi cho tới khi con Hydra bị đẩy đến bờ vực của cái chết thôi! Tớ thậm chí còn cứu một người bị Hydra đớp mà, cái đó cũng nên được tính chứ!!”

“Cứu một tên côn đồ muốn hót tay trên toàn bộ tiền thưởng chỉ đáng được tính một điểm thôi. Cậu cũng là người của Hồng Ma Tộc đấy, cậu nên biết rõ sự nghiêm trọng của việc bị cướp mất thân khẩu chứ!”

Sau khi chinh phục con Hydra, chúng tôi và đám đông Phiêu lưu giả trở về Axel trong tâm trạng phấn khởi.

Megumin ép Yunyun công con bé, và hai đứa cứ chố nhau cạnh tôi suốt từ nãy đến giờ.

Mặc dù đối thủ là mục tiêu truy nã khổng lồ, nhưng số tử vong chỉ có một người.

Và người đó đã được Aqua hồi sinh .

“Nhưng chúng ta bá không tương! Ara~ nhưng cả bọn sẽ không làm được nếu thiếu đi nhóm của Kazuma.”

“Đúng thế, Kazuma tuyệt vời đúng như mong đợi! Kể cả khi chúng ta đã thỏa thuận rằng tiền thưởng từ con Hydra sẽ chia đều, nhưng nhóm của Kazuma nên nhận nhiều hơn. Có một tên ngốc nói là: ‘Ai hốt được cú chót sẽ ẵm trọn toàn bộ tiền thưởng’, nên anh cứ lấy phần tên đó đi.”

Tùng lập đội với tôi hồi trước, Keith và Rin nói.

Tuy nhiên, cuộc chiến này chỉ thành công vì có tất cả mọi người.

Thế cho nên...

“Vậy thì... Mọi người đã phải mệt mỏi sau cuộc chiến dữ dội với con Hydra rồi, hãy nghỉ ngơi cả ngày hôm nay và nhậu tẹt ga với phần thưởng ngày mai thôi!”

“Yeeaaahhh!”

“Anh đùa tôi hả ahhh!”

Mặc dù tôi nghe có tiếng ai đó la hét, tôi vẫn hướng mắt về phía Darkness người đang rảo bước trong hạnh phúc cạnh tôi.

Darkness người gần đây trông có vẻ lo lắng và buồn bã, nay lại có một biểu hiện thoải mái như thể gánh nặng của cô đã biến mất.

“Này, cảm giác thế nào khi đánh bại được con Hydra đã ám ảnh cô suốt? Cô có thể ngủ ngon từ ngày mai trở đi rồi phải không?”

“Yeah, nhờ thế, mọi thứ khác với tôi bây giờ không quan trọng nữa. Tôi thật ngớ ngẩn khi nghĩ rằng có thể tự mình giải quyết. Nhưng đó không phải là vì chúng ta đã hạ Hydra.”

Tôi thấy Darkness mỉm cười lần đầu tiên trong nhiều ngày.

“Tôi lại một lần nữa học được rằng tôi rất thích những người trong thị trấn này. Nhờ có họ, tôi đã tìm lại con đường của tôi một lần nữa. Không có gì phải sợ, không có gì để hối tiếc cả.”

“Đôi khi cô lại nói những thứ thực sự xấu hổ đấy.”

Darkness huých khuỷu tay vào tôi với một chút giận dữ sau khi tôi trêu chọc cô ấy. Và sau đó...

“Tôi thực sự may mắn.”

Cô ấy lại nói một thứ gì đó khá xấu hổ một cách công khai.

“Thật sao, vậy hãy thể hiện sự tôn kính với tôi nữa đi! Hãy nói rằng anh đang rất biết ơn Aqua-sama vì đã ban cho anh một cuộc sống mới, khen tôi thêm nữa đi!”

“Này Kazuma! Tôi rất cảm kích vì được hồi sinh, nhưng bà chị Tu sĩ bên anh phiền thật đấy!”

Ghi chú

[\[i\]](#) Editor: Câu thoại kinh điển trong game Dragon Quest, xuất hiện khi kết thúc game.

[\[ii\]](#) Pad: miếng đệm lót, ở đây là cái miệng độn vếu ấy.

[\[iii\]](#) Editor: Lại cái con nữ thần phá game -- . Btw Lý do nó dậy sớm là do chị Aqua đây xuống hồ sớm làm nước hồ bị thanh tẩy khiến con Hydra cáu lên cho bạn nào cần :v

[\[iv\]](#) Decoy: Mời như

[\[v\]](#) Editor: Nên nói là bác này mồm thối hay là do tên kia trẻ trâu quá đây nhỉ

[\[vi\]](#) Editor: phép Explosion trước khi bắn hiện ra như đóa hoa, xem anime để thấy rõ

Chương 3:

Hãy thuyết giáo cho nàng tiểu thư trốn nhà!

Phần 1

“Những Mạo hiểm giả! Ngày hôm qua các bạn thực sự đã rất vất vả!! Chúc mừng mọi người đã thảo phạt thành công con quái vật mang mức treo thưởng lớn ‘Kowloon Hydra’! Ai cũng sẽ nhận được một phần thưởng rất lớn!”

“Woaaahhhh!!” x4

Nghe thấy lời thông báo của nhân viên, tiếng cổ vũ vang vọng khắp Công hội.

Sau khi đánh bại Kowloon Hydra và xua tan những mệt mỏi từ trận chiến dữ dội, chúng tôi tập hợp lại tại Công hội những Mạo hiểm giả.

Ngay lúc này, tất cả những Mạo hiểm giả đã tham gia vào cuộc tấn công đều ở đây.

Chẳng biết có phải là do chờ mong khoản tiền thưởng hay không, mà gương mặt ai cũng tươi cười.

“Nhắc mới nhớ, cuối cùng chúng ta đã được nhận phần thưởng, vậy sao Darkness còn chưa tới? Cô ấy quên hôm nay mọi người mở tiệc à? Hay là vẫn còn cảm thấy xấu hổ vì những gì đã xảy ra hôm qua?”

“Chắc là thế. Tối qua, Darkness còn căng thẳng hơn thường ngày. Rõ ràng bình thường không uống nhiều lắm, nhưng hôm đó cô ấy lại say như chết. Lần nào tôi muốn uống rượu cũng phải nghe cô ta thuyết giáo, nhưng quả thực Darkness đã mời tôi vài ly...”

Ngồi ở cái bàn nằm ngay tại trung tâm Công hội, chúng tôi hồi tưởng lại vẻ mặt phẫn khích của Darkness tối hôm qua.

“Mặc dù Darkness lớn tuổi nhất nhóm chúng ta, nhưng cô nàng đó nhìn kiểu gì cũng y như một đứa trẻ. Một đứa trẻ vô dụng lại dễ xấu hổ, thế nên việc cô ấy không dám ra ngoài gặp mọi người cũng chẳng có gì lạ. Hãy mua vài thứ về nhà làm quà cho Darkness thôi nào.”

Khéo léo xoay quả trứng trong tay, Aqua hướng nó về phía có ánh sáng ấm áp như thường lệ và đang ra vẻ thành thực.

“Xem Darkness là người lớn tuổi nhất cứ như đúng rồi ấy nhỉ? Cứ làm như mình còn trẻ lắm cơ đấy! Không phải cô là một bà lão tuổi chưa xác định sao?”

“Lần trước tôi đã nói rồi đúng không, Satou Kazuma-san? Nếu còn dám phun ra mấy câu như vậy, anh thực sự sẽ phải hứng chịu sự trừng phạt của thánh thần. Tôi sẽ nguyện rửa anh và thức uống lạnh anh gọi sẽ ngay lập tức trở nên ấm áp.”

Lờ đi Aqua đang chăm chú trù ẻo, tôi nhìn những Mạo hiểm giả đang vui mừng nhận lấy tiền của mình.

Một tỉ Eris được chia đều cho tất cả những người tham gia.

Một tỉ Eris.

Tiền thưởng cho con quái vật đó là Một tỉ Eris.

Người ta bảo rằng nếu không có Hydra, vùng đất xung quanh hồ sẽ trở nên màu mỡ.

Với cái chết của Hydra, số tiền đáng kinh ngạc Một tỉ Eris là phần thưởng cho cơ hội được khai thác khoáng đất đai rộng lớn và phì nhiêu.

Số lượng những Mạo hiểm giả đã tham gia vào khoảng năm mươi người.

Nói cách khác, mỗi người sẽ nhận được hai mươi triệu Eris.

Những Mạo hiểm giả được gọi tên hết người này đến người khác, và cuối cùng, tới lượt tôi.

“Tổ đội bốn người của Satou Kazuma sẽ nhận được tám mươi triệu Eris, và theo như yêu cầu của tất cả những người tham gia khác, họ sẽ được nhận thêm hai mươi triệu Eris. Xin hãy nhận lấy tổng cộng một trăm triệu Eris!”

“Cảm ơn cô rất nhiều! Được rồi mọi người! Hai mươi triệu Eris, sẽ được dùng để đãi... Này, này nhả ra! Sao đạo gần đây lần nào trao tiền thưởng cho tôi cô cũng miễn cưỡng thế hả? Này, bỏ tay ra!”

Sau khi giật túi tiền từ bà chị nhân viên.

“Nào mọi người! Một lần nữa xin được cảm ơn vì đã giúp đỡ tôi ngày hôm qua! Mở tiệc đi!”

“Oohhhh!” x4

Tiếng hoan hô vang vọng khắp Công hội.

Mặc dù mới buổi trưa, nhưng chắc là hôm nay chúng tôi sẽ không thể về sớm—

Phần 2

Sau khi ánh thái dương đã hoàn toàn núp bóng phía chân trời, bước trên đường phố, chúng tôi hướng về căn biệt thự.

Với việc thảo phạt thành công con Hydra, không hề do dự chúng tôi mua về những nguyên liệu tươi ngon hơn hẳn những món thường ngày.

Cùng với Darkness đang trông nhà, chúng tôi dự định sẽ sử dụng chúng để làm một bữa tiệc thịnh soạn.

Thứ chúng tôi mua đó là những con cua tuyết đỏ. <Tuyết sương giáng xích cua>

Một món ăn cao cấp chúng tôi chưa được thử kể từ cái lần được người thân của Darkness gửi cho một ít.

Thấy chúng, Aqua trở nên thực sự hưng phấn.

“—Này Darkness, chúng tôi... về...? Hmm, cô nàng đó đâu nhỉ? Ra ngoài rồi sao?”

Chúng tôi đã về nhà, nhưng Darkness không có đây.

Đúng lúc đó, tôi nhận thấy một mảnh giấy trên bàn.

Đó là nét chữ viết tay của Darkness, với nội dung là cô ấy sẽ tới chỗ của Lãnh chúa để báo cáo về cuộc thảo phạt con Hydra.

Bị tôi phá hủy lần trước, dường như tòa dinh thự của lãnh chúa giờ đã được xây xong.

Về tới nhà, Aqua lấy quả trứng ra khỏi túi tiền và ngồi trên chiếc ghế sofa để tiếp tục công cuộc ấp trứng của mình. Như một con gà đang đợi cho ăn, cô ta om sòm đòi hỏi phục vụ bữa tối.

“Này, ngưng đòi hỏi. Dù món ăn có xong xuôi, chúng ta cũng phải chờ cho Darkness về đã nghe không? Và đừng có bám dính lấy quả trứng gà đó, cô cũng phải giúp chúng tôi vài việc vặt đi chứ. Gần đây cô có nghiêm chỉnh cọ rửa toa lét không thế hả?”

“Thiệt tình Kazuma, đáng ra anh phải ân cần hơn với một người phụ nữ đang nuôi con chứ. Và ngừng ngay cái việc gọi nó là trứng gà đi nhé. Nếu anh cứ bắt nạt đứa trẻ này mãi, dù sau này nó nở ra và tát anh vài phát tôi cũng không quan tâm đâu, hiểu không hả?”

Cuối cùng, Megumin và tôi đoán là Darkness sẽ về muộn và làm bữa tối.

Còn con mắmm đó thì đang ấp trứng, thế nên cô ta nằm dài trên ghế sofa.

Sau khi hoàn thành những món ăn thịnh soạn hơn thường ngày, chúng tôi đặt chúng lên bàn ăn trong phòng khách.

“Này Kazuma, sao Darkness vẫn chưa về? Thức ăn ngay trước mặt mình, tôi không thể đợi thêm được nữa. Nhanh tìm Darkness đi, nhanh lên!”

“Tiền thì không chịu xì ra, thức ăn thì không chịu nấu, bộ cô nghĩ mình là công chúa à?”

Trong lúc tôi đang nói chuyện với Aqua, Megumin chuẩn bị bốn bộ dao nĩa và chén trà.

“Bữa ăn này đã bắt chúng ta phải bỏ ra một ít công sức. Dù có là một tiểu thư quý tộc, Darkness cũng không thường xuyên được ăn đâu. Fufufu, không biết phản ứng của chị ấy sau khi ăn món của em ra sao đây.”

“Không phải em chỉ cho vào một chút muối và sắp đặt món ăn sao?”

Nhưng tôi hiểu vì sao Megumin tự hào đến thế.

Mặc dù tự nói điều này thì có chút điên rồ, nhưng bữa tối hôm nay thực sự đã làm rất tốt.

Sau khi đã tới thăm những nhà hàng hảo hạng khác nhau, tôi đã không còn dễ dàng hài lòng với với thức ăn tầm thường nữa. Do đó, tôi trả một ít tiền để tìm người dạy kỹ năng ‘cooking’. <Nấu nướng>

Dù sao thì, tôi định hạn chế thời gian phiêu lưu để có chỗ cho sở thích riêng.

Thế nên, thay vì những kỹ năng liên quan đến chiến đấu, tôi chọn những thứ sẽ nâng cao chất lượng sống của mình.

Tôi đã kiếm được một khoản kha khá, tự mình mở một cửa hàng cũng không phải là một ý tồi... Vừa nghĩ vẫn vơ, tôi vừa kiên nhẫn đợi Darkness trở về.

–Cuối cùng, đêm đã khuya.

Đã lâu thế rồi, Darkness vẫn chưa về.

“Này Kazuma! Thức ăn lạnh rồi kìa, hâm nóng lại đi.”

“...Thức ăn ngay trước mắt nhưng tôi vẫn phải đợi... Tôi không phải là Darkness, tôi không vui vẻ gì với cái trò này đâu... Sau khi cô ấy trở về, tôi sẽ trừng phạt bằng cách bắt ngồi trước ghế sofa, và xử lý thức ăn ngay trước mắt cô ấy.”

“Tôi không nghĩ đó thực sự là một sự trừng phạt, cứ như là... Thành thực mà nói, cô ấy chậm quá. Tôi đã nói là chúng ta sẽ về trước bước tối, và xem cô ấy đã làm gì. Không phải là đúng như tiên đoán của Vanir, và có chuyện gì đó đã xảy ra với gia đình cô ấy sao? Mặc dù vậy, cô ấy nên nói với chúng ta là đã xảy ra chuyện gì chứ.”

Mọi người đều phàn nàn trong lúc chờ đợi.

Cuối cùng, nỗi thất vọng biến thành giận dữ, và trở thành một hội nghị bàn xem phải trừng phạt Darkness như thế nào sau khi cô ấy quay về.

Chúng tôi nghiêm túc suy nghĩ về cách hiệu quả nhất để đối phó với một cô nàng xem hầu hết các hình phạt như là phần thưởng.

Mặc dù vậy, chẳng ai bảo là chúng tôi phải ăn trước.

Và như vậy, chúng tôi quyết định là sẽ bắt cô ấy phải mặc những bộ trang phục siêu dễ thương được thiết kế bởi Aqua, sau đó điều hành qua những nẻo đường và cả Công hội. Và dù chỉ trong một ngày, chúng tôi vẫn thuê một máy ảnh ma thuật siêu đắt tiền và tổ chức một buổi chụp hình.

Khi chúng tôi quyết định về hình phạt đối với Darkness, trang lịch tiếp theo đã sắp được lật qua.

“...Chậm thật đấy.”

Dù Aqua có nói vậy, không có ai thực hiện bất kỳ động thái nào để ăn.

Chẳng lẽ việc báo cáo về việc chinh phục thành công con Hydra mất nhiều thời gian lắm sao?

Darkness là một quý tộc, tôi không nghĩ là tên Lãnh chúa dẫm dẫm sẽ làm bất cứ điều gì với cô ấy... Có lẽ dù chúng tôi có đọi thế này cô ấy cũng không quay về.

Nếu sáng hôm sau vẫn không về, tôi sẽ dùng mọi thủ đoạn để trừng phạt cô ấy.

“Chắc tối nay cô ấy không về đâu. Thiệt tình, nếu không về thì ít nhất cũng phải báo trước một tiếng chứ... Nào, ăn thôi.”

Dù tôi có nói thế, hai người bọn họ vẫn trưng ra một vẻ mặt khó xử và từ chối dùng bữa.

...Ahhh, chết tiệt!

Cái con M nhỏ mọn đó, tôi sẽ bắt cô ta phải thực sự khóc lóc.

Tôi sẽ nhờ Vanir một tiếng hoặc lâu hơn, và mở một cuộc thám vấn đầy nhục nhã.

Đúng thế, cứ như vậy mà làm.

Cô ta càng về muộn bao nhiêu, màn thám vấn của Vanir càng lâu bấy nhiêu.

Tôi bí mật hạ quyết tâm.

Nhưng hôm nay Darkness không về nhà.

Hay ngày hôm sau.

Hay ngày hôm sau nữa.

Darkness vẫn không về—

Phần 3

“Nè Kazuma, cái gì thế? Anh đang làm cái gì thế?”

Cạnh chiếc bàn trong phòng khách, tôi đang làm việc chăm chỉ từ sáng sớm.

Tôi nhặt nó lên và cho Aqua xem thứ tôi đang làm.

Đây là bản sao của một viên thuốc nổ.

Giống như cách mà Nobel đã làm lúc đầu bằng việc trộn lẫn Nitroglycerin cô đặc [\[1\]](#) với cát và giấy, cùng một ngòi nổ để tạo ra một quả bom đơn giản.

Nitroglycerine vẫn chưa được tìm ra ở thế giới này, và cũng chả có thuốc súng để mà tạo mìn nổ nữa, thế nên có đót thứ này cũng chả nổ được luôn.

Và vì tôi không hiểu rõ nguyên lý đằng sau nó một cách rõ ràng, tôi sẽ không thể tái tạo nó được...

“Tôi chỉ biết sơ sơ về nguyên lý và hình dạng của nó thôi, nhưng cũng không thể tạo ra món đó vì không đủ nguyên liệu. Tuy nhiên, một ai đó đủ thông minh có thể tìm ra thứ gì đó thay thế Nitroglycerine và mua nó.”

“Ta hiểu rồi, đưa kĩ thuật hiện đại tới đất nước này đúng không!? Kazuma... Anh đáng sợ thật đấy...!”

Dù tôi không nghĩ là sẽ có chỗ bán thứ này, tôi vẫn làm nó phòng trường hợp có người muốn mua. Aqua nâng niu quả trứng trong khi cầm viên thuốc nổ mô phỏng lên quan sát.

Có một lý do khiến tôi bắt đầu phát triển thứ này.

Sáng sớm hôm nay, chúng tôi nhận được một lá thư từ Darkness.

“Thứ chị Aqua đang cầm dùng làm gì vậy ạ?”

Đang nghiêm túc đọc thư của Darkness, Megumin ngẩng đầu lên hỏi.

“Đây là bản sao của một đạo cụ ma pháp gọi là thuốc nổ, dùng để tái tạo lại chiêu thức Explosion.”

“!?”

Megumin giật lấy món đồ từ tay Aqua.

Con bé có vẻ đang phản ứng mãnh liệt với cụm từ ‘tái tạo chiêu thức Explosion’.

“Điểm tốt của món này là ai cũng có thể dùng được và nó không tốn mana. Tuy nhiên, món này không thể...”

“Fuaahhh!”

“Ahhh!? Anh đã tốn rất nhiều công sức để làm thứ này đây, em làm cái gì thế hả!?”

Megumin chạy ra phía cửa sổ và lấy hết sức ném đó đi.

“Sao em có thể một thứ như thế này tái hiện lại ma pháp tối thượng dễ dàng thế được! Em sẽ không chấp nhận việc phát triển mấy món vũ khí lâm lạc như thế này!”

“C-con bé này phiền phức thật...!”

Dù Megumin bị chọc tức đang thở gắt, con bé nhớ ra gì đó và nhìn sang lá thư nhỏ vừa mới đọc.

Đó là của Darkness gửi cho chúng tôi.

Megumin đọc lại bức thư không biết đến lần thứ bao nhiêu, cố tìm chút thông điệp ngầm nào đó, rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

“Darkness thật sự định rời nhóm sao...”

Nghe những gì con bé nói, Aqua và tôi chỉ biết im lặng.

“... Không thể trách được. Nhà cô ấy có chuyện mà. Thật sự là đã là chuyện lạ lắm rồi khi mà cô ấy có thể đi chung với đám dân thường như chúng ta tới bây giờ.”

“Nhưng, nhưng mà! Chuyện này vô cùng kì lạ mà! Darkness thật sự bỏ đi mà không nói tiếng nào! Quan hệ của chúng ta đâu có hơi hợt tới mức một bức thư tạm biệt là đủ đâu anh!”

Megumin phản đối ý kiến của tôi.

“Phải rồi. Em nghĩ rằng— lý do là, Kazuma đã lỡ quá trớn với mấy trò quấy rối của mình đó. Dù sao thì, em nghĩ là anh không nên đem đồ chưa giặt của tụi em ném vào bồn tắm rồi hét lên ‘yahoo~ tắm cùng đồ lót’ đâu.”

“Vu khống! Anh chưa thử trò đó nha!”

“Anh mới nói ‘chưa thử’ hả?”

Tôi nhặt lá thư Megumin để trên bàn lên và đọc lại một lần nữa.

‘Tôi rất xin lỗi vì phải nói với mọi người chuyện này một cách đường đột như vậy,’

Tôi lại đọc ...

‘Tôi đang ở trong một tình thế vô cùng phức tạp mà không thể nói cho mọi người biết chi tiết được. Đây là một thứ mà tôi phải đảm nhận với tư cách một quý tộc.’

Tôi vò lá thư lại thành quả bóng. Và ném mạnh nó vào thùng rác. ‘Tôi không thể gặp mọi người được nữa. Việc này là do bản thân khá cố chấp, nhưng mong mọi người có thể loại tôi ra khỏi nhóm. Làm ơn tìm một người thay thế vị trí tiên phong của tôi..’

Thấy cách tôi hành xử, Aqua và Megumin có vẻ đã bị doạ nạt một chút.

Chết tiệt, sao tôi lại giận thế này cơ chứ?

‘Tôi gửi lời cảm ơn sâu sắc của mình tới mọi người, và thật sự không biết phải làm sao để đáp lại sự tử tế của mọi người cả... Tôi thật sự rất vui khi được phiêu lưu cùng với mọi người. Đó là những ngày đẹp nhất trong đời tôi cho tới giờ. Tôi sẽ không bao giờ quên những ngày tháng chúng ta ở cùng nhau.’

Cuối cùng thì, cô ấy vẫn là một tiểu thư quyền quý sống trong một thế giới khác với chúng tôi .

Cô ấy chỉ đơn giản là quay lại nơi mình thuộc về mà thôi.

Phải rồi. Vấn đề sẽ được giải quyết nếu tôi có thể tìm được một người tiên phong thật sự có thể chiến đấu được mà không đánh hụt.

Ngồi trước chiếc bàn, tôi bắt đầu chế tạo sản phẩm tiếp theo.

‘Cảm ơn về tất cả.

Chúc mọi điều tốt lành,

Dustiness Ford Lalatina

Lời cảm ơn chân thành nhất tới những đồng đội yêu quý của tôi—’

Với một tiếng ‘rắc’, con dao nhíp trên tay tôi gãy đôi.

Chắc tôi vô thức dùng lực hơi mạnh nhỉ.

Khi thấy tôi như vậy, Megumin nói:

“... Kazuma, anh cũng lo lắng đúng không? Thành thật với bản thân mình đi! Làm thêm một chuyến tới nhà Darkness thôi!”

Con bé nói thế trong khi giờ hai năm đấm ra trước mặt tôi.

Ngày hôm đó, là một ngày Darkness không quay về.

Một thời gian sau những tháng ngày đổi đời, chúng tôi chỉ ăn những bữa cơm lạnh ngắt trong im lặng.

Trần ngập cảm xúc mãnh liệt rằng ‘đừng làm bọn này lo lắng chứ!’, chúng tôi vội phóng đến nhà Darkness vào sáng sớm—

“Ta sẽ lại bị họ đổ bê tông cho coi. Dù sao thì cô ấy cũng là một đại quý tộc mà. Nếu chúng ta dám cả gan đột nhập vào, ta sẽ gông lại cả đám. Darkness và cha cô ấy sẽ không đi xa tới mức chém đầu chúng ta, nhưng ta cũng không thể làm gì được nếu cô nàng không muốn gặp mặt.”

Sau khi nghe những gì tôi nói, Megumin gục đầu chán nản.

Chúng tôi đã tới biệt thự nhà của Darkness, nhưng lính gác chỉ bảo là ‘Miễn bình luận, xin mọi người về cho’ rồi tổng cổ cả lũ đi.

Tôi tức tối tìm một vật gì đó để thay cho con dao bị gãy...

“Kazuma, anh có đang tính làm gì đó giúp Darkness không? Chế tạo mấy sản phẩm mới thế này, anh tin lời khuyên của tên ác quỷ vô dụng đó thật hả? Ác quỷ là sinh vật chỉ tin vào logic méo mó của chúng thôi đấy anh biết không? Chúng sẽ không giúp người khác nếu không có lợi gì cho chúng đâu.”

Sau khi suy nghĩ của mình bị nhìn thấu, cử động của tôi khựng lại.

“Tôi-tôi không có lo chuyện đó! Chỉ là tôi ghét phải cày cuốc mà muốn kiếm tiền một cách đơn giản thôi!”

Khi Aqua nghe thấy thế, nhỏ nói với một vẻ mặt nghiêm túc:

“Tsunidere hả? Nè Kazuma, anh là tsundere sao? Anh đang không thành thật đó. Có phải anh đang thấy cô đơn vì Darkness không có ở đây hôn? Tôi chỉ chấp nhận cho đám gái hai bím tóc vàng làm tsundere thôi. Nếu hiểu ý tôi thì, đi nhuộm tóc lại rồi cột chúng lên liền đi nhá.” [\[ii\]](#)

“.....”

Sau khi tôi chộp lấy quả trứng từ Aqua, nhỏ khóc lóc xin lỗi trong khi cố chống lại việc tôi định biến nó thành bữa trưa.

Dường như có chút cô đơn, Megumin nhỏ giọng thú thỉ:

“Dù hai anh chị vẫn cư xử như mọi khi... Nhưng em vẫn thấy như ta thiếu mất thứ gì đó...”

Phần 4

Thấy tôi tới công hội, Megumin rón rén theo sau.

Nói thật thì, tôi mong là con bé ở nhà cùng con mắt Aqua đang ấp cái trứng kia hơn.

“... Nè Megumin, anh sẽ cho em ít tiền anh còn dư, quay về biệt thự dùm anh được không?”

“Hông muốn. Em cũng là thành viên nhóm chứ bộ, em cũng phải có quyền lựa thành viên mới chứ.”

Megumin từ nãy tới giờ hoàn toàn không chịu nghe lời tôi gì cả.

Không còn cách nào khác.

Ngay lúc này, tôi đang tới công hội để kiếm một tiên phong mới thay cho Darkness.

Megumin nhanh nhẩu chạy đến sau lưng tôi và nói:

“Chỉ mới có mấy ngày trôi qua thôi, và giờ anh đã dễ dàng bỏ rơi người đồng đội từng cùng chúng ta trải qua bao hoạn nạn rồi sao. Kazuma là kẻ vô nhân đạo. Vô nhân tính.”

Sau khi nói xong mớ đó, Megumin lùi lại và giữ khoảng cách vài bước chân sau lưng tôi.

“Không, em nhầm rồi. Chính Darkness là người mong chúng ta đi tìm thành viên mới mà phải không? Anh nghĩ là sẽ thật tốt nếu Darkness quay lại. Nhưng cô ấy...”

Nghe thấy thế, Megumin phóng tới phía sau tôi lần nữa.

“Anh chỉ đang làm bù lu bù loa lên thôi. Như Aqua nói, anh chỉ là đang ngại thôi phải không? Anh không muốn chấp nhận chuyện đó và đang cố làm mặt lạnh hả? Anh chỉ không muốn người khác biết rằng lý do anh chưa tuyển thêm thành viên mới là vì anh vẫn chưa thể loại Darkness ra khỏi suy nghĩ của mình được phải không?”

Megumin nhanh nhẹn lùi lại ngay sau khi nói thế.

P-Phiền quá đi...!

Sau đó, Megumin theo đuôi tôi từ một khoảng cách ngắn tới tận chỗ công hội.

Em ấy đã có thể đi bên cạnh tôi, nhưng con bé không muốn thế.

Dù thế, em ấy cũng không ở quá xa để tôi có thể cắt đuôi bằng cách chạy một mạch về phía trước.

Sau khi tới được lối vào Hội Mạo Hiểm Giả, Megumin chạy tới và giật giật áo của tôi.

“Kazuma, khuyên chân thành là anh không nên vào trong đây. Nếu không nghe, anh sẽ biết được thế nào là sự khủng khiếp của Hồng Ma Tộc.”

“Thích thì cứ thử xem. Nếu có bất kì hành động thừa thãi nào, anh sẽ dùng cây trượng quý giá đó của em để chùi toilet đó nghe chưa.”

Tháp tùng Megumin đang có khuôn mặt cứng đờ, tôi tiến vào hội.

Tiến tới bảng thông báo dành cho việc chiêu mộ thành viên, tôi xem qua những ứng viên được đăng trên đó.

Tôi không cần phải đăng tin tuyển người nữa do tai tiếng của chúng tôi ai cũng biết cả rồi.

Kể cả khi đăng quảng cáo là đang cần người tiên phong, tôi biết chắc là cũng sẽ chả ai dám tới.

Thế nên, việc tôi cần làm là tóm lấy một tên đang kiếm một nhóm để gia nhập và ép hắn về với chúng tôi.

... Tôi lập tức kiếm ra được một ứng cử viên thích hợp.

Một chiến binh, chuyên dùng kiếm.

Khá tự tin về sức phòng thủ của bản thân, muốn làm tank đi tiên phong.

Là một gã 18 tuổi.

... Nghe khá ổn.

Tôi xé mảnh giấy xuống và tiến lại chiếc bàn chỗ mạo hiểm giả kia đang ngồi.

“Erm... Xin lỗi đã làm phiền, tôi tới đây vì thấy thông báo này.”

Anh ta có vẻ chưa biết về chúng tôi, và làm một bộ mặt vui vẻ.

“Ah, vâng! Hân hạnh được gặp anh, tôi là một chiến binh...”

“Khoan, anh không cần phải giới thiệu đâu.”

Khi chúng tôi đang có một cuộc nói chuyện giữa hai tên đàn ông, Megumin từ phía sau lập tức phá đám.

... Tôi có linh cảm không hay về vụ này à.

“Trước đó thì, tôi muốn kiểm tra xem anh có xứng đáng vào nhóm chúng tôi hay không. Dù sao thì, chúng tôi là đội hạng nhất từng đánh ngang cơ với Boss trong Quân đội Quý Vương mà. Nội dung bài kiểm tra sẽ là tự mình săn một con thú có tiền thưởng lớn ... Ui da!”

“Không có bài kiểm tra nào đâu ạ! Làm ơn đừng quan tâm tới lời con bé này nói! Xin lỗi, nhưng anh chờ tôi một chút nhé.”

“Eh, được thôi...”

Tôi đánh Megumin đang nói nhăng nói cuội để làm con bé im lặng.

“— Nè, lại đây. Lại đây ngay.”

“Em phản đối... Ahhh, đừng có kéo áo choàng của em, đây là món quà quan trọng từ bạn em, anh đang kéo căng nó đó!”

Tôi kéo Megumin ra một góc mà tay chiến binh không nghe thấy cả hai.

“Em không hiểu hả? Ta vẫn có thể thành một nhóm năm người khi Darkness quay lại mà phải không? Anh không đủ trâu để đi tank. Aqua cũng thế, em thì lại càng không thế. Do Darkness không có ở đây, ta cần một người tank để giữ lũ quái vật trong tầm kiểm soát, hiểu chưa?”

“Em hiểu rồi, em hiểu rồi Kazuma. Em hiểu tầm quan trọng của người đi tiên phong. Được rồi, bắt đầu phỏng vấn nào.”

Con nhóc này không hiểu gì hết. Tôi biết kiểu gì nó cũng lại giở trò cho xem.

“Nghe cho thủng này, sẽ không có gì lạ cả nếu chúng ta bị Quỷ Vương nhắm tới vì ta đã hạ hơi bị nhiều Boss rồi. Vanir được cử tới vì ta hạ Beldia ở đây đó nhớ không. Để cho an toàn, ta cũng phải có sự chuẩn bị tối thiểu cho một trận chiến. Nếu vụ này quá sức chịu đựng của em, chúng ta có thể cho anh ta gia nhập với tư cách thành viên tạm thời. Rõ chưa? Đừng có làm mọi chuyện rồi tung lên đấy?”

“Em hiểu rồi. Em sẽ không phá, em hứa.”

Ngạc nhiên thay, Megumin đồng ý một cách mau lẹ.

Nói đơn giản thì, tốt nhất ta nên xác định là nhỏ sẽ phá tung mọi thứ lên mỗi lần tỏ ra ngoan hiền dễ bảo như này.

Tôi để mắt đến Megumin trong lúc quay lại bàn.

“Ừm... Xin lỗi vì sự gián đoạn. Tôi là Satou Kazuma. Cứ gọi tôi là Kazuma thôi. Và đây là...”

Tôi đang tính giới thiệu con bé, nhưng Megumin nâng nhẹ tấm áo choàng và nói với giọng lớn tới nỗi làm mọi người trong hội nhảy cẫng lên.

“Tôi là Megumin! Ma thuật sư mạnh nhất Axel, người nắm giữ ma pháp của những vụ nổ! Biệt danh ở đây của tôi là nhỏ cuồng Explosion có tí vấn đề về đầu óc! Tới đây, hãy để chúng tôi... Ouch!!”

Tôi cố đầu Megumin đang cố thu hút sự chú ý của cả hội bằng một màn tự giới thiệu khủng khiếp, nhưng đã quá muộn.

Mặt anh chiến binh kia đơ hết đường cứu chữa mất rồi.

“E-erm... Tôi đã nghe vài tin đồn, em là cô gái đó... X-xin lỗi, ban đầu tôi nghĩ lời đồn có hơi phóng đại nhưng mà... Tôi chắc sẽ không theo kịp mọi người đâu, ừm, xin hãy tìm một người khác...”

Lời đồn quái nào thế?

Tai tiếng của chúng tôi coi bộ còn tệ hơn tôi tưởng.

Sau khi tiễn anh chàng cứ liên tục xin lỗi ấy đi, Megumin cười với tôi, biểu cảm của con bé giờ là sự kết hợp giữa sự thoả mãn và cảm giác mình vừa đánh mất một thứ quan trọng.

“Kazuma, anh ta trông không khoẻ nhỉ. Em chỉ vừa giới thiệu bản thân mà anh đã sợ vãi ra quần rồi. Tiếp theo, hãy tìm một người khác nhé.”

Một pha đánh bom cảm tử đầy thâm hiểm, tôi đã đánh giá thấp quyết tâm của Megumin.

Con bé đã tự nhận là mình có vấn đề.

Dù con bé có bảo kiếm người khác thì...

Kể cả khi Megumin và tôi tới bảng thông báo và nhìn sang một ứng viên thích hợp, họ cũng sẽ đảo mắt đi chỗ khác.

... Màn giới thiệu vang khắp Công hội là một đòn chí mạng.

Chết tiệt, con bé thường dùng Explosion mà không suy tính gì hết mà, sao nó lại nhằm lúc này mà trở nên lạnh trí thế chứ.

Ngay lúc ấy.

“Này Kazuma. Sao thế, kiếm người cho nhóm hả? Đáng lẽ chú nên hú anh một tiếng chứ.”

Người vừa tính trò chuyện với tôi trong lúc bế tắc chính là Dust. Nhóm hắn ta có vẻ không ở đây hôm nay.

“Không phải anh có nhóm của mình rồi sao? Họ đi đâu cả rồi?”

Dust cau mày chán nản khi nghe tôi nói thế.

“Nghe anh này Kazuma. Bọn họ thật quá đáng, họ nói là họ đã dư dả một tí sau khi hạ con Hydra, và sẽ không đi làm trong thời gian gần! Anh không lấy được phần thưởng từ vụ khuất phục Hydra, thế nên anh đang phải tự lực cánh sinh đây. Nhưng phần lớn các mạo hiểm giả vẫn còn khá dư dả, nên anh mà còn không lập nổi một nhóm tạm thời. Loại chiến binh là hàng đại trà đâu cũng có mà... Nói tóm lại, hay là chú nhận anh đi nếu chú đang thật sự cần tiên phong?”

Megumin lờm Dust, cứ như em ấy đang nguyên rửa anh ta vì xuất hiện ngay thời điểm này ấy.

Về chất thì tay đầu gấu này hơi thiếu nhưng khả năng của anh ta cũng khá cứng cựa.

Megumin và Aqua từng phối hợp với anh ta một lần trước đây, và tôi biết anh ta khá rõ.

Cũng không có lý do để từ chối, thế nên tôi thử lập nhóm với Dust.

— Và thế là, chúng tôi lập một nhóm tạm thời để thử khả năng phối hợp với nhau, và nhận một nhiệm vụ ngẫu nhiên trước khi tiến về phía nông trại ở vùng ngoại ô.

Giờ đang là mùa mưa.

Khi nói tới mùa mưa, bạn sẽ nghĩ ngay tới cóc, nhưng còn những kẻ thù khó nhằn hơn chúng nhiều.

“Snipe! Snipe snipe snipe! ... Không ổn rồi, tên của tôi không gây được thiệt hại đáng kể nào hết! Mấy thứ này cứng quá!”

“Tên và đao không là gì so với lũ sên vỏ cứng này đâu! Kazuma, làm ơn cản chúng lại bằng ma thuật! Anh sẽ bảo vệ mảnh ruộng khỏi chúng cho tới khi ma thuật của nhóc loli sẵn sàng!”

“Này, nói ai là loli thế hả, rõ ràng coi!”

Dust, Megumin, và tôi hợp lực cùng vài mạo hiểm giả khác đã nhận cùng nhiệm vụ là tiêu diệt lũ thú kí sinh.

Trong mùa mưa, một lượng lớn lũ sên khổng lồ mang tên sên vỏ cứng sẽ xuất hiện để cố ăn hoa màu.

Và bây giờ, phía sau chúng tôi...

“Hey! Joseph bị đâm ngay mông bởi một cây măng mùa hè này! Vết thương rất nghiêm trọng, anh ta không làm việc đồng áng nổi nữa đâu! Cánh anh ta ra ngay đi!”

“Lũ heo rừng đang ở đây! Heo rừng và các loài sấu bọ khác đang lợi dụng sự hỗn loạn để lên vào kia!”

Tiếng thét của những nông dân đang thu hoạch hoa màu có thể được nghe rất rõ.

Dù là ở thế giới nào, việc đồng áng cũng không hề dễ dàng gì nhỉ.

“Freeze! Freeze! Freeze! Freeze!!”

Tôi dùng phép đóng băng lên lũ sên để hạ nhiệt độ của chúng xuống, làm chúng chậm lại đôi chút.

Như mong đợi từ loài sên cứng, không chỉ lớp vỏ, mấy chỗ khác của nó cũng cứng phết nhỉ.

Tôi cũng chỉ có thể câu thêm ít thời gian.

Giữa cánh đồng, Dust trong lúc cố đẩy lui lũ khi cầm thanh kiếm của mình xuống đất. Giữ chặt lấy cán kiếm, tay trái anh ta nắm lấy tấm khiên trước mặt..

Một con lợn rừng lớn lao thẳng tới cánh đồng về phía anh ta.

Dust đang tính chặn ngay trên đường của nó.

“Tới đây!”

Dust hạ thấp tư thế và dồn thêm lực vào chiếc khiên.

Nếu là Darkness, bảo đảm cô ấy sẽ cản được nó mà không hề nao núng.

Dù sao thì, cô ấy còn chịu được cả những đòn tấn công mãnh liệt của con Hydra mà.

Nhưng sẽ hơi tàn nhẫn khi mong ước điều tương tự sẽ diễn ra với Dust.

Một con heo to cỡ con bò tót đang lao về phía Dust...!

“Wahhh!?”

Dust bị con heo hất văng lên trời.

Tuy nhiên, con heo cũng không hẳn là lạnh lặn khi va chạm với Dust lúc này đang mặc giáp sắt. Nó loạng choạng và tạm ngừng phá phách.

Tôi lao tới chỗ con heo và chém.

Không như mấy trận đấu kham khổ thông thường, tôi dễ dàng hạ con heo và chuyển sang xem xét tình hình những người khác.

Lũ khí đã vượt qua hàng phòng ngự của nhiều mạo hiểm giả và xâm nhập nông trại.

Ahh, chết tiệt!

Bỏ lơ Dust đang lăn lông lốc trên mặt đất sau khi bị húc bay, tôi nhặt cung lên và bắn lũ khí.

“Kazuma! Em đọc chú xong rồi, Explosion ý!”

Megumin báo tôi rằng ma pháp của em ấy đã sẵn sàng, tôi chỉ vào lũ khí đang bỏ trốn và hét:

“Làm đi! Megumin, thổi bay tất cả bọn chúng!”

Một mạo hiểm giả khác có vẻ như đã nghe thấy lời chỉ dẫn của tôi.

“Này...! Chờ đã...!”

“Explosion!”

Vụ nổ của Megumin bao trùm cả lũ khí, heo rừng, ốc sên và thổi bay chúng lên trời cao cùng số hoa màu.

Phần 5

Chúng tôi quay lại hội để báo cáo sau khi huỷ diệt lũ quái đang tàn phá nông trại.

Phần thưởng cho mỗi mạo hiểm giả tham gia là 20.000 Eris.

Kẻ địch gồm lũ ốc sên cứng đầu và mấy con thú hoang phần lớn không nguy hiểm với con người.

Không tính tới mấy con heo rừng, đó là tiền công để trấn áp lũ khí và ốc sên không gây nguy hiểm đến tính mạng con người.

20.000 Eris là một cái giá xứng đáng...

Còn về phần chúng tôi—

“Vậy thì, Satou Kazuma-san, Megumin-san và Dust-san sẽ chỉ nhận được mỗi người 5000 Eris...”

Chúng tôi đã thổi bay toàn bộ hoa màu, thế nên tiền thưởng bị trừ thậm tệ.

Đây là lỗi của tôi khi cho Megumin cái mệnh lệnh bất cần đó.

Đáp lại lời xin lỗi của tôi, Dust nói:

“Hee, đừng bận tâm nữa, hôm nay ta đen thôi. Anh mà cũng có đủ tiền để uống bia hôm nay rồi. Đừng để vụ này làm chú xuống tinh thần. Dù sao thì, lũ khỉ cũng sẽ chạy thoát và nhiệm vụ sẽ thất bại nếu không có vụ nổ đó mà!”

Anh ta chỉ cười và gọi một cốc bia lạnh với số tiền kiếm được.

“Erm, nếu ta xét cả việc hôm nay không có cả Aqua và Darkness, em nghĩ ba chúng ta đã làm tốt. Và có quá ít mạo hiểm giả tham gia vụ này. Họ nên tuyển thêm nhiều người hơn mới phải.”

Megumin cũng nói thế.

Mặc dù Megumin cảm thấy vui vẻ khi hoàn thành uỷ thác, nhưng vẻ mặt em ấy lại nói khác.

... Tôi biết, đó là do Darkness.

Hơi tàn nhẫn khi so sánh anh ta với Darkness, nhưng chúng tôi công nhận thực lực của nhỏ thập tự quân máu M của mình, và không thể ngừng so sánh cô ấy với người khác được.

Dust xử được một số kẻ đáng kể và thực hiện vai trò tiên phong một cách đáng nể... Nhưng nếu đó là Darkness, kể cả khi có mấy đòn đánh không trúng đích, cô nàng cũng sẽ không hề nao núng khi con heo rừng lao về phía bản thân. Tôi cứ suy nghĩ về mấy việc không đâu ấy... Không, giờ có so sánh Darkness với người khác cũng vô dụng thôi.

Hãy để Dust làm một thành viên tạm thời và chờ xem sao.

— Một ngày sau khi chúng tôi quyết định nhận một thành viên tạm thời.

Không có tiếng gõ cửa, cánh cửa biệt thự bật mở, và có một gã xông vào.

“... Tôi nhớ là có nói ta sẽ tạm lập thành một đội và bảo anh ghé qua chỗ của tôi để giới thiệu anh với Aqua. Nhưng mà sao trông anh hoảng thế?”

Khi nghe câu hỏi của tôi, Dust nói trong khi thở dốc.

“Kazuma, tề thật! Giúp với! Làm ơn, theo anh một tí được không!?”

Ắt phải có gì đó quan trọng lắm mới làm thanh niên muốn ăn hôi con Hydra hành động lúng túng tới vậy.

Tôi quay sang hai người kia—

“Tôi không biết chi tiết, nhưng giờ tôi sẽ ra ngoài chút nhé.”

Dust kéo tôi đi khi cả hai rời biệt thự.

— Dust đi phía trước và giải thích cho tôi biết ý anh ta khi nói ‘tề’ là gì.

Tôi dừng bước sau khi nghe hết chuyện của anh ta.

“... Eh, khoan đã. Đây là vụ anh nói đấy hà? Điều tồi tệ là Rin có bạn trai à?”

“Chuẩn rồi! Chuyện này rất quan trọng, nhưng Tyler và Keith lại cười xoà bỏ qua sau khi nói ‘Thế thôi à?’ đấy?”

Không, đó cũng là những gì tôi tính nói đó.

Tuy nhiên, Dust giơ nắm tay ra và nói:

“Đồng đội quan trọng của mình đi thân mật với một tên không biết từ đâu ra! Nếu một cô trong nhóm của anh đi hú hì với mấy tên lạ mặt, anh cũng sẽ lo mà phải không!?”

Eh, nếu một cô gái tôi thân có bạn trai sa...

“Tôi hiểu đại khái rồi.”

“Phải không nào!? Quả là Kazuma, chú thật sự hiểu anh mà!”

Dust hào hứng cứ theo đà đó tiếp tục giải thích cho tôi.

Theo anh ta thì, Rin có vẻ đang dần xa lánh anh ta.

Dust thấy nghi ngờ và theo dõi Rin suốt một ngày cho tới khi anh ấy thấy cô vào một căn phòng cùng một người đàn ông lạ mặt.

“... N-này, anh là một kẻ bám đuô...”

“Nghĩa là! Một tên lạ hoắc không biết từ đâu ra đang lừa gạt Rin! Anh lo cho đồng đội của mình. Anh mà muốn điều tra tiểu sử của tên đó. Làm ơn đi Kazuma, hai tên kia không nhờ được rồi! Van chú, giúp anh đi!”

Thấy cảnh Dust chấp hai tay cầu xin mình, tôi nghĩ lại.

Thật không hay khi xem vào chuyện tình cảm của người khác, mà tôi có quyền gì để trách mắng hẳn ta chứ?

Giả dụ, nếu Darkness bỗng kiếm được bạn trai, tôi cũng sẽ muốn tìm hiểu thêm về người đó thôi.

Ngoài ra, không cần phải bàn là gu đàn ông của Darkness có phần hơi kì lạ.

“... Tôi hiểu rồi. Nghe có hơi tò mò, nhưng mà nếu ở trong tình huống như anh, tôi có lẽ cũng sẽ muốn điều tra về anh chàng đó. Tôi không nghĩ Rin sẽ gặp vấn đề gì, nhưng chúng tôi đã đi thám hiểm cùng nhau trong một khoảng thời gian, nên tôi cũng muốn biết anh ta là ai nữa.”

“Whoa! Chú giỏi khoản ăn nói thật đấy Kazuma, anh trông cậy cả vào chú!”

Tôi có hơi khó chịu với việc làm của Dust, nhưng tôi lại vô thức gán hình ảnh Darkness người mấy ngày không liên lạc được lên Rin, và theo anh ta.

— Dust đưa tôi tới một nhà nghỉ nhỏ nhưng được trang trí rất đẹp mắt.

Đó là một nhà nghỉ không thật sự hợp với các mạo hiểm giả, mà giống như dành cho các cặp đôi hơn.

“Chính là chỗ này, Kazuma. Tên lừa đảo khốn nạn đang ở ngay đây.”

Chúng ta không biết gì về anh ta hết mà, phải không?

Nhận thấy cơn giận dữ của Dust, tôi bắt đầu lo về việc anh ta lên cơn quậy phá.

“Và vậy thì, chúng ta làm thế bằng cách nào? Anh không tính xông thẳng vào phòng anh ta đúng chứ?”

Dust nở một nụ cười nham hiểm khi nghe tôi nói.

“Chú nghĩ anh làm mạo hiểm giả được bao nhiêu năm rồi hả? Nếu không chuẩn bị kĩ càng trong lúc làm việc, ta sẽ không sống thọ được đâu. Tôi đã tìm ra chỗ ẩn ở, và thuê một phòng kế bên nó.”

A-anh thật sự là...

Tôi tự hỏi liệu có nên báo cảnh sát luôn không, nhưng Dust đã mở cửa vào nhà nghỉ.

Tôi miễn cưỡng đi theo.

Ngoài ra thì, nếu anh ta chịu khó dùng kĩ năng lên kế hoạch và thực hiện chúng của mình, Dust có thể làm được nhiều điều lớn lao cho đời.

Bên trong nhà nghỉ thật sự đơn điệu.

Tầng một là nhà ăn, còn phòng thì ở tầng hai.

Dust có lẽ đã báo trước với nhân viên vì ông ta không làm phiền cả hai khi chúng tôi vào trong, mà chỉ ngáp với một vẻ mặt kiểu bố-éo-care.

Dust đi thẳng lên tầng hai và dừng lại trước một căn phòng.

“Okay, chính là ở đây... Tường khá mỏng, thế nên nhỏ tiếng lại nhé. Rin ắt là đang ở phòng bên cạnh lúc này. Tai cô ấy thính lắm, và có thể sẽ phát hiện ra giọng chúng ta.”

Tôi gật đầu và vào phòng cùng Dust.

Đó là một căn phòng sạch sẽ với chỉ một giường, bàn và một cái tủ nhỏ.

Đóng cửa lại cẩn thận, Dust áp tai vào tường.

Mặc dù nghĩ đây là một việc làm sai trái, nhưng tôi vẫn cứ áp tai vào tường.

Và giọng của một cô gái quen thuộc vang lên từ căn phòng phía bên kia—

『Kể cả khi anh nói thế... Tôi cũng khó hỏi lắm chứ...』

Không nghi ngờ gì nữa, là giọng của Rin.

Tuy nhiên, trong cuộc trò chuyện này cô ấy có vẻ không được vui.

『Rin-san, tôi biết thế là đòi hỏi hơi nhiều. Ngay từ đầu đây đã là một điều cấm kị rồi. Nhưng tôi không thể ngừng tình yêu này lại được!』

『B-bình tĩnh đi! Erm, anh đã nghĩ kĩ chưa? Anh là một quý tộc, thế nên anh không nên tìm một mạo hiểm giả làm bạn đời đâu. Và vấn đề chưa dừng lại ở đó...』

Người đàn ông có vẻ là một quý tộc.

Trước hết, có vẻ Rin đang bị tán.

Nhưng từ ngữ điệu, có vẻ cô ấy không vừa ý cho lắm.

Một quý tộc và một mạo hiểm giả.

Những con người tới từ hai thế giới khác nhau mà đáng lẽ không bao giờ có cơ hội chạm trán suốt cuộc đời họ.

Darkness và tôi cùng thám hiểm trong một đội là trường hợp đặc biệt.

Khi đang nghĩ về việc đó, cuộc trò chuyện sau bức tường tiếp tục.

『Rin-san! Tôi biết rõ là cảm xúc của mình không thể được gửi đi vì sự khác biệt giai cấp! Không, tôi biết cả trở ngại lớn hơn trước mặt mình nữa. Nhưng, ít nhất...! Tôi muốn chụp vài tấm hình bằng cái camera ma thuật đắt đỏ mà mình đã mua!』

『B-b-bình tĩnh lại! Làm ơn hãy bình tĩnh! Cứ bình tĩnh đã được không!?!』

Tôi đoán được đại khái sau khi nghe cuộc nói chuyện.

Quý tộc trẻ kia đồ Rin, nhưng họ không thể đến với nhau vì cách biệt giai cấp..

Chụp vài pô, thế thôi á?

Sao nào, anh ta không có vẻ gì là kẻ xấu cả.

『Nếu có thể thì...! Phải rồi, làm chúng trông kích thích hơn tí!』

『Bình tĩnh lại nào! Tôi xin anh đấy, bình tĩnh đi! Hãy xuống dưới lầu và ăn gì đó để làm dịu bầu không khí lại được chứ!!』

... Không, khi này chưa phải là tất cả.

Dust ngay lúc này lặng lẽ đứng dậy.

“Anh sẽ qua cho hắn ngậm hành đầy mồm ngay bây giờ.”

“Này, chờ chút, đừng có qua! Giờ không phải là lúc!”

Sau khi tốn ít công sức để ngăn Dust lại, tiếng cửa mở và đóng lại vọng ta từ phòng bên cạnh.

Hai người họ có lẽ đã xuống tầng trệt dùng bữa.

Nghe thấy âm thanh đó, Dust lặng lẽ nở một nụ cười hiểm độc.

Phần 6

“Này Kazuma, nhìn mấy bộ đồ bị vứt lung tung này! Như mong đợi từ một quý tộc, toàn hàng xịn cả!”

Tôi theo sau Dust và lên vào căn phòng bên cạnh.

Tôi thấy đau cả đầu khi xem Dust lục tung mọi thứ trong phòng lên.

Anh ta cuối cùng cũng sa vào con đường phạm pháp rồi.

Chúng tôi đang bẻ khoá và đột nhập phòng của người khác.

“Okay, xem nào, xem hã có châu báu gì quý không nào... Eh, đây là!?”

Dừng lại được rồi.

Phá khoá và đột nhập, giờ lại cả ăn trộm... anh ta đi quá giới hạn rồi.

Tôi đặt tay lên vai Dust người đang bị sốc sau khi thấy gì đó trong tủ quần áo...

“Nhìn xem Kazuma, nội y dây màu đỏ này! Tên khốn đó, hã muốn chụp Rin trong khi cô ấy mặc thứ này sao!? Tên biến thái ấy còn chuẩn bị cả thứ này nữa chứ! Anh mà sẽ dùng nó như thế này này!!”

Dust trong cơn giận hét lên và không chút do dự nude toàn tập, rồi ‘trang bị’ cái bộ nội y đỏ kia lên mình.[\[iii\]](#)

Không nghi ngờ gì nữa, bây giờ anh ta mới là tên biến thái nhất.

“Được rồi, Kazuma! Dừng cái camera ma thuật hàng hiệu đó chụp anh đi! Anh muốn mấy tấm phim đắt đỏ của tên này chứa đầy hình loã thể của anh mà. Phòng trường hợp hấn vẫn chụp được tấm nào của Rin, anh ít nhất cũng sẽ cho hấn một kỉ niệm khó quên suốt cuộc đời!”

Phải trả lời sao đây ta?

Bị lấn át bởi cái cách hành xử lấn lướt của hấn ta, tôi nhặt cái máy ảnh lên như được bảo.

Thiết kế khá đơn giản, và tôi có thể cảm nhận được lượng ma thuật mạnh mẽ được tập trung bên trong.

Lúc này đây, tôi đang làm một việc điên khùng nhất với một đạo cụ ma pháp có giá cỡ một căn nhà.

Dust với đôi tay bắt chéo và quần áo đã cởi, anh ta uốn lưng và làm tư thế cây cầu mà không dùng tay..

Một tên biến thái mặc nội y dây đỏ đang trụ vững cái cơ thể đã qua tập luyện bằng chiếc cổ dày. Cái bo-đi r ám nắng của anh ta vẽ nên một đường cong đẹp đẽ.

“Được rồi, làm đi Kazuma! Hãy lưu giữ vẻ đẹp của cơ thể anh vào thiên cô!”

— Tôi không biết mình đã chụp bao nhiêu tấm nữa.

Dust làm vô số tư thế với nụ cười lộ cả hàm răng. Về phần mình, tôi chuyển từ hết đứng trên bàn sang lê lết dưới sàn nhà, chụp hình anh ta từ đủ mọi góc độ.

Từ tư thế của đại bàng sang cả của báo gấm.

Để tăng tính nghệ thuật, tôi bảo anh ta làm cả tư thế bức tượng Người suy tư nữa. [\[iv\]](#)

“Quá chuẩn Dust, cứ giữ thế! Anh đang toả sáng đó!! Ta xong với mấy pô hài nhoáng rồi, chuyển sang mấy tấm gọi tình tí nào! Trước tiên, cắn ngón tay rồi ngoảnh mông anh sang phía này nào!”

Dust làm những gì tôi bảo và cắn ngón cái với vẻ u sầu trong khi khoe cặp mông được giấu trong bộ nội y đỏ ra trước ống kính.

Sau vài pô, tôi đưa ra thêm một vài hướng dẫn.

“Ok, giờ hãy tạo cảm giác kiêu sa hơn nữa nào! Dạng chân ra, hạ thấp hông và đặt tay anh... Chuẩn, chính là như thế!” [\[v\]](#)

Dust hạ thấp hông như một võ sĩ sumo, rướn tay phải của anh ta ra trước.

Anh ta làm một vẻ mặt nghiêm túc, đồng thời nhắc lại câu mà tôi đã chỉ.

“Khai trận nào!”

<TL: Hakkeyoi, câu nói trước khi bắt đầu một trận sumo>

Đúng lúc này, chúng tôi chịu hết nổi và cười lăn cười bò trên sàn tới chảy cả nước mắt...!

Donk.

Mắt chúng tôi bắt gặp Rin đang nhìn cả hai với vẻ mặt sững sờ, cây trượng trên tay cô ấy rơi xuống đất.

Phần 7

“... Vậy thì, tất cả chuyện này là sao hả? Tôi biết Dust là một tên óc bả đậu, nhưng cả Kazuma sao— Hai người đang làm trò gì thế?”

Dust và tôi quỳ gối trước mặt Rin và chàng quý tộc trẻ.

“Tôi rất xin lỗi.” x2

Chúng tôi cùng lúc nhận lỗi.

Thật chả ra làm sao cả.

Vì một vài phút bốc đồng quên đi nhiệm vụ, hai đứa chúng tôi đã đắm chìm trong việc chụp mấy tấm hình loã lồ.

Rin bật thở dài mệt mỏi.

Và nhìn sang Dust với ánh mắt sắc như dao.

Nhưng cảnh Dust mặc bộ đồ lót đó rất hại mắt, tôi ước gì cô ấy ít nhất cũng cho hấn ta mặc thêm cái quần đùi vào.

“Haida... Thật tình, thiệt uổng công mình lo lắng. Ahh, anh xử hấn sao thì xử đi nhé, tôi không còn gì để nói nữa... Kazuma, đi thôi.”

Rin nói với vẻ mặt mệt mỏi và chìa tay ra cho tôi.

“... Hmm? Không, để hai người này một mình sẽ rất tệ đó. Chuyện này có thể đem tới rắc rối mất.”

Rin kéo tay tôi và tôi bị buộc phải rời đi.

“Sao cũng được, tôi không muốn quan tâm nữa.”

Rin nói trong lúc đóng cánh cửa lại phía sau.

『Dust-san, tôi không nghĩ anh sẽ lại ở trong phòng tôi với bộ dạng thế này đây...』

『Ah? Thế nếu tôi đã bê khoá và đột nhập vào đây thì sao. Anh có vấn đề gì với chuyện đó à?』

Giọng của hai người bên trong có thể được nghe thấy.

Dust vẫn làm ra vẻ bất cần đời sau khi bị bắt nghe có vẻ đang cáu tiết.

Và có vẻ anh ta cũng không để ý về tình trạng trang phục hiện tại của mình.

“Nè Rin, ta có nên ngăn anh ta lại không? Anh ta ắt sẽ làm gì đó phải không?”

Nhưng Rin chỉ lắc đầu từ chối, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt cô ấy.

“Tôi còn chả biết anh ta sẽ làm hay bị làm gì đó nữa... Tôi đã cố hết sức. Yup, tôi đã cố. Dù tôi đã cố gắng, tên ngốc đó lại ở ngay trong phòng với bộ đồ đó trên người lúc tôi mở cửa. Việc đó cứ như một con vịt cầm tí hành tỏi rồi bay thẳng vào nồi lẩu, đóng nắp lại và nói ‘Mời ngài xoi’ ấy. Giờ quá muộn để tôi có thể làm gì đó rồi.”

...?

Cuộc nói chuyện của chúng tôi có vẻ như đang đi về hai hướng khác nhau.

『D-dĩ nhiên là tôi không phiền rồi, Dust-san! Dust-san! Dust-san...! Ahhh... Dust-san! Wahh, tôi thật sự rất biết ơn! Dù rằng Rin-san nói là tôi nên từ bỏ, nhưng để nghĩ là... Tôi đã đúng khi gia nhập giáo

phái Axis và ngày ngày thành tâm cầu nguyện...! T-thật sự tồn tại một nữ thần...!』 [\[vi\]](#)

『Ta không biết sao ngươi lại vui như thế, nhưng nếu ngươi nghĩ ai cũng sợ quý tộc thì ngươi sai rồi. Ta đã quen với việc tiếp xúc với hoàng gia và quý tộc. Và ở đây chỉ có hai thằng đàn ông tôi, mấy thứ như địa vị chả là gì cả. Ngươi hiểu ý ta chứ?』

『Sao!? Ý anh là anh không quan tâm tới cách biệt về địa vị giữa hai ta sao!? Và anh còn nói ở đây chỉ có hai người chúng ta...!? Ahhh... Ahhh...! Hôm nay quả là một ngày tuyệt vời, tôi vô cùng đội ơn người, Aqua-sama...!』

Rin rời nhà nghỉ trong khi nghe cuộc nói chuyện giữa anh quý tộc trẻ kia và Dust phía sau cánh cửa.

“— Vậy thì, bọn anh làm gì ở chỗ đó thế? Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?”

Rin hỏi sau khi rời nhà nghỉ, và tôi tự hỏi mình nên trả lời thế nào...

“Eh, thật ra...”

Tôi tóm gọn sơ lược về sự việc và nói với cô ấy phần quan trọng nhất, rằng Dust rất lo cho cô... Và điều này dẫn tới việc Rin ôm bụng cười sặc sụa.

“Ah, ahahaha...! K-khùng quá đi! Đầu hai người ắt là có vấn đề rồi! Ahahaha!”

Cô ấy nói phải.

Hay đúng hơn thì, bình thường tôi sẽ không nhảy vào vụ này đâu. Nhưng cuối cùng tôi lại đặt hình ảnh của Darkness vào Rin và... Rin lau nước mắt trên khoé mi, và nói trong khi vai vẫn còn run run. [\[vii\]](#)

“Haiz... Nghe tôi nói này, người tên quý tộc thích là Dust đó.”

Tôi thấy thời gian như ngừng trôi khi nghe những từ đó.

“... Eh?”

Cô ấy vừa nói gì nhỉ?

“Và thế mên, gã quý tộc đó tới tìm tôi để thảo luận về việc anh ta phải làm gì khi lỡ phải lòng Dust. Anh ta có nói là mình không có chút hi vọng được ở cùng với Dust, nhưng ít nhất cũng muốn chụp vài tấm ảnh của anh ta.”

... Ngay lúc này.

“Hyaaaaaa!” [\[viii\]](#)

Một tiếng rên sồn gai ốc vang lên từ tầng hai.

Một tiếng thét tôi chưa từng được nghe từ Dust trước đây.

... Tôi đang tính vá đái Dust vào làm thành viên tạm thời, nhưng có lẽ sẽ tốt hơn nếu ta gác lại chuyện đó một thời gian.

Tôi tự thôi miên mình là ‘hôm nay chẳng hề xảy ra vụ gì hết’ và về cùng Rin.

Mệt mỏi lắm rồi, tôi nên về nhà và đánh một giấc thì hơn.

Suy nghĩ lại về kế hoạch hôm nay một cách uể oải, Rin chợt vô tư nói:

“Mà này, gã quý tộc đó làm tôi sực nhớ rằng Darkness cũng là một quý tộc nữa chứ. Tôi mới biết gần đây thôi, ngạc nhiên thật đấy.”

“Cô biết rồi sao? Từ ai?”

Tôi tự giác hỏi lại, và Rin nhìn tôi với vẻ mặt kì lạ rồi đáp:

“Tin này loan khắp cả thị trấn rồi đó, Lalatina là con gái của nhà Dustiness, và sẽ cưới Aderp, địa chủ của thị trấn này sớm.”

.....

Ghi chú

[i] TL: aka C3H5(NO3)3

[ii] TL: aka Trap dê

[iii] TL: Không mắt của emmmm !!!!!

[iv] Editor:

<http://images.thegioivanhoa.com.vn/medias/2014/10/buctuong.jpg>

[v] TL: *quỳ*

[vi] Tl: Lại là team Axis, mà sao mấy câu này có tí gì đó...

[vii] TL: vì cười :v

[viii] TL: R.I.P người anh em :’(

Chương 4:

Hãy qua đêm cùng nàng tiểu thư!

Phần 1

Trước mặt hai người bọn họ, tôi lớn tiếng tuyên bố.

“Nói tóm lại, giờ chúng ta sẽ tổ chức hội nghị chiến sự về việc làm cách nào để có thể vượt qua phòng tuyến nghiêm ngặt của căn biệt thự và gặp Darkness. Tuy nhiên, tôi đã có sách lược ở trong đầu!”

Trở về nhà, tôi giải thích tình hình với Megumin và Aqua.

Sau đó họp bàn tác chiến cùng với bọn họ.

“Kazuma thật kích động. Vậy cuộc hôn nhân giữa Darkness và tên Lãnh chúa béo như lợn chính là chủ đề bàn tán trong thị trấn à? Tôi biết khẩu vị đối với đàn ông của Darkness rất tệ hại, nhưng điều này đúng là quá hư cấu. Thường thì cha Darkness sẽ bác bỏ chuyện này. Đã có chuyện gì xảy ra sao...? Thật bực mình. Với những việc đã xảy ra bây giờ, thì cũng có nghĩa là lời tiên đoán của tên ác quỷ đáng ngờ đó đã trở thành sự thật...”

Aqua nhún chân mày, một cảnh tượng hiếm gặp, và nói trong khi ôm lấy quá trúng ở trên chiếc ghế sofa.

Con quý đó đã tiên đoán rằng điều bất hạnh sẽ xảy đến với gia đình Darkness và cha cô ta.

Thông thường, mọi người sẽ không quá xem trọng những lời bói toán.

Nhiều nhất thì cũng chỉ bán tin bán nghi.

Tuy nhiên, thế giới này tồn tại phép thuật cùng những lời nguyền.

“Kazuma, bộ anh thực sự tin vào lời tiên đoán của tên ác quý đó sao? Anh thực sự đã làm theo những gì hắn bảo, dù của cải đã chất đống nhưng vẫn chế tạo ra những mặt hàng không ngừng nghỉ... Tuy hắn không tệ hại như Aqua, nhưng những tên ác quý sẽ không bao giờ giúp đỡ kẻ khác nếu không có lợi ích gì cho chúng. Thế chỉ khi được hưởng lợi hắn mới đưa ra những lời khuyên. Em có quen một Oneesan có thuật tiên tri rất lợi hại, nếu trở về Làng Hồng Ma, chúng ta có thể nhờ chị ấy...”

Dù Megumin có nói vậy...

Thành thật mà nói, ngay cả tôi cũng không hiểu nổi bản thân mình.

Tôi cảm thấy những lời của tên ác quý không thể dễ dàng tin tưởng được.

Nhưng...

“Dù những lời của Vanir chẳng có tí gì nghiêm túc, anh không nghĩ là hắn chỉ nói cho vui đâu. Anh không biết giúp Darkness thì hắn sẽ được hưởng lợi kiểu gì... Trên thực tế, anh chỉ phát triển những sản

phẩm của mình để phòng hờ cho việc lỡ như Darkness có gặp chuyện gì bất trắc. Ngay cả khi lời tiên đoán không chính xác, có phát triển thêm sản phẩm cũng chả mất gì. Anh chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi...”

Con cóc Darkness sẽ nghĩ rằng cô ta có thể giải quyết vấn đề bằng cách tự hy sinh chính bản thân mình và hành động bất cần.

Đó là những gì Vanir đã tiên đoán cho Darkness.

Nếu đây là lời tiên đoán của một vài thầy bói ngẫu nhiên, tôi sẽ chỉ cười trừ...

“Dù sao đi chăng nữa, vẫn còn quá sớm để đưa ra kết luận. Chúng ta cũng chỉ biết một cách gián tiếp thông qua những gì Rin nghe được từ những người khác. Chúng ta sẽ không thể biết được tình hình trừ khi trực tiếp hỏi người trong cuộc. Bức thư chỉ nói rằng cô ta muốn rời khỏi nhóm, thế nên chúng ta không thể tìm hiểu kỹ hơn. Tên Lãnh chúa cũng đã khiến chúng ta gặp rất nhiều rắc rối, vì thế chúng ta cần gặp mặt hẳn và hỏi mọi chuyện cho rõ ràng? Tôi nói đúng không?”

Bị khí thế của tôi áp đảo, Aqua và Megumin gật đầu lia lịa.

Trên thực tế, cái con cóc đó đã từng nói mấy câu như là ‘Để làm chồng tương lai, chí ít cũng phải là một tên quý tộc có tính cách hèn hạ và nham hiểm.’

Cha cô ta đã xảy ra chuyện, và rất có khả năng chính điều đó đã khiến cho Darkness chấp nhận cuộc hôn nhân – Tôi thậm chí còn không muốn nghĩ như thế.

Thỉnh thoảng cô nàng đó cũng nói ra những điều rất ngốc xít.

Đúng vậy, cô ta thậm chí còn muốn theo Beldia về lâu dài, và thực sự vui mừng khi bị Vanir chiếm hữu.

Trên đường tới Làng Hồng Ma, cô ta còn tỏ ra vô cùng mất mát khi hay tin giống Orc đực đã bị tuyệt chủng.

Ngoài ra, cô ta rời khỏi nhóm với chỉ vón vện một lá thư, đã thế trước giờ luôn làm tôi lo lắng.

Dù sao thì, khi mặt đối mặt với cô ta tôi cần phải xác nhận những chuyện này.

Và hỏi ý nghĩa của bức thư này là gì.

Bước vào nhà người khác chỉ với một lá thư thì quả là không thích đáng, nhưng từ khi Rin nói ra tin đồn nghiêm trọng đó, tôi không thể xem nhẹ chuyện này.

Tôi bật thở dài, chẳng còn cách nào khác.

Và dĩ nhiên, tôi không có những ý nghĩ như là 'đi trả thù vì đã bắt tôi phải lo lắng', 'đã lâu rồi không được gặp cô ta, thế nên thật kích thích khi đột nhập vào nhà Darkness' hay là 'Giờ tôi có lý do chính đáng để gặp cô nàng đó!'

Hehehe, cứ đợi đi, Darkness...

Chẳng hiểu sao, trong lúc tôi đang suy tính đủ thứ chuyện, Megumin chợt mỉm cười.

Còn Aqua thì nhìn tôi cứ như thể cô ta đang nhìn một thứ thật lạ kỳ.

"Này Kazuma, gần đây trông anh khá quẫn trí, nhưng lúc này lại có vẻ rất cao hứng đấy," Cô ta mỉm cười thoáng nét vui tươi.

Phần 2

“Yup, tới lúc xuất phát rồi. Aqua, tôi trông cậy cả vào cô.”

Bây giờ đang là hai giờ sáng.

Chúng tôi chẳng ngu gì lao thẳng vào cổng trước và sau được canh gác nghiêm ngặt, mà xâm nhập vào bên cạnh, nơi không có lối ra vào.

Một hàng rào sắt bao quanh biệt thự.

Giấu mình trong bóng tối, chúng tôi lén nhìn vào căn biệt thự thông qua khoảng trống giữa hàng rào.

Theo yêu cầu của tôi, Aqua bắt đầu nhẹ nhàng niệm chú.

Đó là một vài phép buff giúp tôi tăng cường khả năng thể chất.[\[1\]](#)

『Increase Strength』 và 『Improve Speed』 <gia tăng sức mạnh> và <cải thiện tốc độ>

Mặc dù không chắc có cần thiết hay không, nhưng tôi cũng bảo cô ta yểm phép 『Enhance Defense』 và 『Enhance Magic Resistance』 <Nâng cao sức phòng thủ> và <Nâng cao khả năng kháng ma pháp>

“ 『Versatile Entertainer』 !” <Đa tài đa nghệ>

Aqua buff thêm vài phép mà tôi chưa từng nghe bao giờ.

Từ ánh sáng mờ nhạt xuất hiện thoáng chốc trên cơ thể tôi, chắc hẳn đó là một phép buff.

“Phép vừa nãy là gì thế?”

“Là loại phép thuật biến anh trở thành một nghệ sĩ siêu đẳng.”

Tôi lạng lẽ vỗ thật mạnh vào má cô ta.

Lờ đi con mắt Aqua nước mắt lưng tròng đang gắng sức siết cổ mình, tôi lấy ra công cụ cực kỳ hữu ích trong trận chiến với Pháo đài hủy diệt, một sợi dây có gắn móc ở trên đỉnh. Có thể dùng cung để bắn ra.”

Tôi quấn một vài lớp vải ở trên đỉnh để đảm bảo sẽ không gây ra tiếng động khi va chạm với mái nhà.

“Tôi sẽ đi trước.”

Sau khi thảo luận với bọn họ, quyết định được đưa ra là tôi sẽ lên vào một mình. Xét cho cùng, tôi có vài chiêu như là ‘hide’ và ‘night vision’, là những kỹ năng thích hợp với việc đột nhập.

Mặc dù đây là nơi ở của quý tộc, nhưng tôi dám chắc là sẽ không thể nào khó hơn việc đột nhập vào tòa lâu đài hoàng gia.

Chẳng hề có ý định làm hại ai, vì vậy ngoại trừ cung và tên, tôi không mang theo bất cứ thứ gì khác.

Sau khi bắn ra mũi tên, tôi sẽ trao cây cung cho Aqua để cô ta mang về nhà.

“Bảo trọng. Dù anh có đánh ngất Darkness và lôi chị ấy về cũng chẳng sao đâu.”

“...C-cô, dù thế nào thì chức nghiệp của cô vẫn liên quan đến thần linh, ă nói thế mà nghe được à?”

“Không, Aqua đúng đấy. Chị ấy rất cứng đầu, ngay cả khi anh hết lời giải thích thì chị ấy vẫn cứ ngoan cố thôi. Có hơi hung dữ với chị ấy cũng chẳng sao đâu, đừng ngần ngại!”

“Sao lúc nào em cũng bạo lực thế hả?”

Dưới con mắt cảnh giác của bọn họ, tôi sẵn sàng chuẩn bị cây cung và dùi 『Snipe』 để bắn lưởi móc vào gờ của mái nhà.

Lưởi móc bám vào mái nhà với một tiếng huých nhẹ.

Tôi quan sát tình hình trong giây lát – Không có ai để ý và tới kiểm tra cả.

Buộc sợi dây thừng vào hàng rào sắt, tôi thì thầm với hai người bọn họ:

“Sau khi tôi leo lên mái nhà, hãy cởi sợi dây thừng ra. Biết đâu đây lại có tuần tra, lỡ mà họ tìm được sợi dây thừng thì họ sẽ biết tôi đã thâm nhập vào biệt thự mất. Tôi sẽ tự nghĩ cách thoát ra, thế nên giờ mấy người cứ về nhà và đợi trước đi.”

Tôi kéo mạnh để chắc chắn sợi dây đã căng. Hai người bọn họ gật đầu.

Được, tới lúc rồi!

Chào theo kiểu quân đội, tôi nắm lấy sợi dây và trèo lên.

Sau khi thành công trong việc đặt chân lên mái nhà, tôi ra hiệu cho Aqua.

Trong lúc xác nhận rằng Aqua đã tháo sợi dây ở bên dưới, tôi sử dụng kỹ năng nhận biết kẻ địch để phát giác sự hiện diện của những người xung quanh.

Không cần phải đột nhập vào mà vẫn có thể xác nhận được sự hiện diện của những người bên trong tòa nhà, quả là một kỹ năng hữu ích.

Cuối cùng, tôi tìm thấy một căn phòng trống.

Vốn định sử dụng đầu sợi dây thừng để trực tiếp đột nhập vào căn phòng đó ở trên tầng hai, nhưng cửa sổ đã bị khóa.

Đây là lúc để thể hiện sức mạnh của khoa học và công nghệ.

“Tinder.” <Châm lửa>

Một tay cầm sợi dây thừng, tôi đưa cánh tay còn lại đun nóng cửa sổ ở khoảng cách gần.

Không có thứ gì để đốt cháy, tới khi mana cạn sạch ngọn lửa sẽ vụt tắt. Tôi lặp lại thêm vài lần.

Sau khi bề mặt của tấm kính nóng lên...

“ 『Freeze』 .”

Với một câu niệm chú nhẹ nhàng, tấm kính ngay lập tức bị đóng băng và phát ra một âm thanh crack nhỏ.

Tôi đề cao cảnh giác trong thoáng chốc, nhưng không có ai tới để điều tra nguyên nhân tiếng ồn.

Đây là phương pháp sử dụng sốc nhiệt để phá vỡ kính, thường được thực hiện bằng nước và một cái bật lửa.

Thời còn nhiệm Chunnibyou, tôi đã học được chiêu này khi tìm kiếm trên mạng những kiến thức vô cùng nguy hiểm mà mình chẳng bao giờ có ý định xài.

Tôi đã từng nghĩ có học mấy trò này thì cũng vô dụng thôi, ai mà ngờ được chúng lại có thể áp dụng được vào lúc này... Nhấn vào vết nứt trên cửa kính, tôi bóc từng miếng một gần ổ khóa.

Sau khi cái lỗ đã đủ lớn để tay mình có thể với tới ổ khóa, tôi mở cửa sổ và lên vào.

Giờ phút này tôi đã chuyển từ một Mạo hiểm giả sang một tên đạo tặc.

Yup, quá trình xâm nhập đã diễn ra một cách trôi chảy, vấn đề kế tiếp là cần phải tìm được phòng Darkness.

Có cần phải lên qua hành lang và kiểm tra từng phòng không nhỉ?

Không, nếu có ai đó đi tuần, cho dù có sử dụng 『Hide』 tôi cũng sẽ bị phát hiện.

Đúng lúc đó...

“Anh có thực sự nghe thấy tiếng gì đó không?”

“Eh, cầu mong đó chỉ là ảo giác của tôi...”

Thanh âm vọng lại từ bên ngoài cửa phòng đến từ cuối hành lang.

Tôi vội vã che cánh cửa vỡ bằng tấm màn, và dọn sạch những mảnh kính vỡ rải rác trên sàn nhà.

Vội tiếng răng rắc của cánh cửa bị mở khóa, tôi cấp tốc trực xuống gầm giường và kích hoạt 『Hide』 .

Cánh cửa bật mở, tôi nghe thấy một thanh âm bất đắc dĩ.

“Thấy không, có gì đâu. Norris, đã tới lúc phải thay đổi cái tính cách nhút nhát của anh rồi đấy. Tới nhà bếp và bảo họ làm com tối thôi nào.”

“X-xin lỗi... Tôi cứ tưởng là mình vừa nghe thấy thứ gì đó bị phá vỡ...”

Tôi vẫn không nhúc nhích, lặng lẽ nghe tiếng cánh cửa đóng lại cùng tiếng bước chân xa dần.

Từ cái cách mà họ nói về bữa tối trong nhà bếp, chắc chắn bọn họ là những bảo vệ đang tuần tra trong biệt thự.

Như thế, kiểm tra từng phòng thì có hơi... Thôi thì, tới nhà bếp mà họ đã đề cập trước đã, bảo là nàng tiểu thư muốn bữa tối, rồi bám theo người hầu gửi bữa tối tới phòng Darkness... Mới nghe đã thấy không khả thi.

Trước hết, tôi không thể để họ thấy mặt mình, và tôi cũng chẳng có khả năng bắt chước giọng nói của hai gã tuần tra.

Tôi chợt cảm thấy phải chi giờ mà có trùm tài lẻ Aqua ở đây, cô ta sẽ bắt chước được giọng nói mà chẳng hề có chút khó khăn gì.

...Tài lẻ?

Tôi đột nhiên nhớ ra một thứ và đăng hắng giọng – Một trong hai gã tuần tra được gọi là Norris đúng không nhỉ?

“...Norris đây... Hử...!?”

Tôi rất ngạc nhiên bởi khả năng giả giọng của mình tốt đến không ngờ.

Chuyện gì đang diễn ra thế này, thật là sồn gai ốc!

Tôi chợt nhớ lại về phép siêu đa tài gì đó mà Aqua đã buff lúc nãy, và thử nó mà chẳng hề mong đợi gì...!

“Đ-điều này thật đáng kinh ngạc... Ah~ah~ Darkness, ồ, là Darkness...! Không nghi ngờ gì nữa đây chính là giọng nói của Darkness!”

Tôi thử bắt chước giọng của Darkness và không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Ngon, kỹ năng này thực sự có hiệu quả!

Về căn biệt thự tôi cần phải cảm ơn Aqua mới được.

.....

“Anh là Kazuma-sama bá đạo ngẫu lòi, hãy làm em đi!” [\[ii\]](#)

Tôi đùa giỡn bằng giọng của Darkness và vài người khác, rồi đột nhiên hồi phục tinh thần.

Không ổn, giờ không phải là lúc để tự đùa giỡn, tôi gần như đã quên mất mục đích ban đầu của mình.

Tới bây giờ tôi mới khát khao một cái máy ghi âm đến như vậy, nhưng tôi cần phải hoàn thành nhiệm vụ gặp mặt Darkness.

Dù sao thì, đã tới lúc đến thăm nhà bếp.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi kích hoạt 『Hide』 và lên kế hoạch lặng lẽ rời khỏi phòng—

Tôi bám theo những người tuần tra dẫn tới nhà bếp. Khi đã chắc chắn rằng bọn họ đã rời đi, tôi nghiêng người về phía cánh cửa.

Ho một tiếng, tôi nhớ lại xem giọng của Norris như thế nào.

Giả vờ gõ cửa điên cuồng, tôi nói bằng tông giọng vội vã:

“Xin lỗi, là Norris đây! Tôi quên mất tiêu là tiểu thư muốn ăn tối! Tôi vẫn còn nhiệm vụ tuần tra, cô làm ơn có thể gửi bữa tối tới phòng tiểu thư được không!?”

Dù trước giờ chưa từng gặp gỡ, nhưng tôi vẫn xin lỗi Norris-san từ tận đáy lòng.

“Thiệt tình, sao anh lập dị thế hả Chuck? Bình thường thì cái gì cũng chăm chú tỉ mỉ, nhưng anh toàn quên mấy thứ quan trọng... Hiểu rồi, bọn tôi sẽ gửi qua cho, lo mà làm việc của mình đi.” [\[iii\]](#)

Tôi nghe thấy một tiếng cười khở đáp lại.

Tôi nói bằng tông giọng hoang mang sợ hãi —

“Cảm ơn rất nhiều!”

Và với câu đó, tôi giả vờ chạy đi.

Rồi núp vào một góc và lặng lẽ chờ đợi người đầu bếp tiến ra.

Một lát sau, trong nhà bếp rốt cuộc cũng có động tĩnh—

Phần 3

“Tiểu thư, bữa tối đến rồi đây.”

Nói xong, người đầu bếp gõ cửa.

Từ trong bóng tối tôi lén nhìn ông ta.

Tốt tốt, tìm ra phòng Darkness rồi.

Sau khi người đầu bếp gõ cửa thêm vài lần nữa, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra.

Mặc một bộ áo ngủ dệt bằng tơ cùng mái tóc rối bù, Darkness dụi con mắt mệt mỏi của mình và xuất hiện. Dường như cô ta đang ngủ.

Người đầu bếp tránh nhìn mặt cô ta và nói:

“Erm, Norris bảo là tiểu thư muốn bữa tối...”

“...? Tôi không nhớ là mình có nói vậy?”

Mặc dù thấy bối rối, nhưng người đầu bếp vẫn ngay lập tức cúi đầu xin lỗi cô nàng Darkness ngái ngủ.

“...!? Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền tiểu thư đêm hôm như thế này!”

Darkness có vẻ bối rối khi cô nhìn người đầu bếp hoảng loạn chạy đi, và đóng cửa lại.

Không hiểu chuyện gì đang diễn ra, người đầu bếp chạy qua chỗ tôi ẩn mình. Một lát sau—

Nhân cơ hội không có người nào xung quanh, tôi gõ cửa phòng Darkness—

“Tiểu thư, xin hãy dậy ngay. Một gã đàn ông có tên là Satou Kazuma đột nhiên đến đây vào giữa đêm, hắn nói là dù sao đi chăng nữa hắn cũng phải gặp người...!”

Tôi đã sử dụng giọng của gã bảo vệ tuần tra Norris và nói chuyện với người đang ở trong căn phòng.

Một lát sau, một lời đáp lại truyền đến...

“...Mấy người tự xưng là Kazuma, Aqua và Megumin thì cứ lờ hết đi – Tôi đã nói rồi. Thật là, gã đó thực sự đến vào cái giờ này... Hắn ta, thực sự đúng là-!”

Một giọng nói nhẹ nhàng xen lẫn nỗi đau và hạnh phúc đến từ bên trong.

“Nhưng thưa tiểu thư, cái gã Kazuma đó nói là... nếu bị lờ đi, hắn sẽ lan truyền quá khứ đen tối của tiểu thư Lalatina tới những người trong Công hội...”

Nghe thấy vậy, Darkness bật cười:

“Fufu, gã đó thực sự là trước giờ vẫn thế... Bảo với Kazuma là cứ làm những gì hắn muốn đi. Dù sao thì, tôi cũng không thể tới Công hội Mạo hiểm giả được nữa...”

Lời nói Darkness phảng phất nét buồn.

.....

“Nhưng thưa tiểu thư, gã đó đã nói những điều thực sự khó chịu tới các người hầu trước công chính. Hắn ta nói là cơ bụng của tiểu thư

đang ngày càng rõ ràng hơn, và tiểu thư đã rất lo lắng. Hấn bảo chúng tôi phải kiểm soát lượng protein trong bữa ăn của người...”

Từ trong căn phòng phát ra tiếng loảng xoảng.

“Hấn ta còn nói là có một lần tiểu thư cười khúc khích khi người diện bộ váy một mảnh, và nói là chúng ta nên chuẩn bị thêm những trang phục như thế...”

Trong căn phòng lại truyền đến một tiếng lộp bộp khác. Nghe cứ như thể có thứ gì đó bị rơi xuống.

Rồi Darkness nói bằng giọng run run:

“M-mấy, mấy, mấy lời đó... tất cả đều là dối trá! Dối trá! Đừng để bị lừa!”

.....

“Eh, hấn ta còn đề cập đến một thứ còn kinh khủng hơn – tôi có thể nhắc lại được không?”

“...N-nói đi.”

Tôi hít một hơi thật sâu.

“Hấn ta nói là những ham muốn tích lũy trong cơ thể tiểu thư theo thời gian, dù vẫn còn là một trinh nữ, nhưng mỗi buổi tối—”

Cùng với đôi mắt đẫm nước và hai má ửng đỏ, Darkness thô bạo mở cửa và xông ra ngoài.

Rồi cùng với tôi bốn mắt nhìn nhau.

Miệng Darkness mở ra đóng lại trong khi thở dốc, và không thể nói được gì. Ánh mắt cô ta mở to.

Tôi xộc thẳng vào.

Phần 4

Tôi lấy tay che miệng cô ta rồi đẩy vào trong phòng.

Dù vẫn chưa phục hồi từ cú sốc và hoảng loạn trước đó, nhưng cô ta vẫn nắm lấy tay tôi và cố gắng đẩy ra. Tuy vậy...!

“Vói phép buff của Aqua, tôi sẽ không dễ dàng thua đâu!”

Sau khi thì thầm những lời đó vào tai Darkness, tôi dùng tay kia đóng và khóa chốt cửa lại.

Nghe thấy tiếng click báo hiệu cánh cửa đã bị khóa, chẳng hiểu sao cô ta lại run rẩy.

Để ngăn Darkness gây ra bất cứ tiếng ồn nào, tôi che miệng cô ta bằng tay phải và dùng tay còn lại nắm lấy cổ tay trái. Tôi nhanh chóng kiểm tra tình hình bên trong căn phòng.

Căn phòng không bật đèn, chắc chắn lúc này cô ta vẫn còn ngủ.

Chỉ có vài ánh sao thừa thớt soi sáng gương mặt cô ta và tôi.

Mặc dù muốn đè Darkness xuống rồi nói chuyện, nhưng tôi không muốn trực tiếp ném thẳng cô ta xuống sàn nhà... Lúc này, tôi chợt nhận ra đằng sau cô ta là một cái giường lớn.

Tôi dồn hết sức vào cánh tay đang bị Darkness nắm lấy, rồi nâng cô ta lên.

“!?”

Chắc hẳn Darkness không bao giờ tưởng tượng được một gã yếu đuối như tôi lại có thể nâng mình lên chỉ với một tay.

Có lẽ mong muốn đưa Darkness trở về của Aqua thật sự mạnh mẽ, hôm phép thuật hỗ trợ của cô ta rất mạnh mẽ.

Sau khi nâng Darkness lên, tôi thuận thế đẩy cô ta xuống giường.

Với một tiếng bịch nhẹ, cơ thể Darkness ngã xuống giường.

Tôi đặt cơ thể mình ở giữa hai chân Darkness để ngăn mấy cú đá của cô ta, rồi chậm chậm đè xuống.

Tốt. Giờ chúng ta có thể nói chuyện mà không có bất kỳ sự gián đoạn nào cả. Đúng không nhỉ...?

Chóp đôi mi đắm nước, sắc mặt cô ta đỏ màu củ cải đường.

Tôi có thể thấy gương mặt ửng đỏ dưới ánh sao mờ.

Bởi vì trước đó đã dùng tay che miệng cô ta, tôi có thể cảm thấy hơi thờ ơ xuyên qua những ngón tay... Hmmmm!?

Không phải tình hình đang hết sức không ổn sao?

Này, chống cự chút đi chứ, nếu cô cứ chịu khuất phục như thế này thì sao mà tôi mở lời được!

Với sự hỗ trợ đầy đủ từ phép buff của Aqua, tôi không nghĩ là sức mạnh của mình sẽ thua Darkness.

Thế nhưng, nếu cô ta cứ vứt bỏ khả năng tự vệ như thế này thì sẽ có đủ mọi vấn đề, cứ như thế cô ta đã bỏ cuộc...!

Tôi thì thâm trong căn phòng tối:

“Này, này Darkness, đừng có hiểu nhầm! Tình hình bây giờ đang rất kỳ quái, nhưng tôi không hề có ý đó. Tôi chỉ tới để nói chuyện với cô, đừng có hiểu nhầm việc này như là một cuộc đột kích ban đêm... Ah, này! Đừng nhắm mắt lại cứ như thể cô đang phó mặc cho số phận như thế! Dừng ngay! Bầu không khí sẽ trở nên kỳ quái hơn đấy! Dừng ngay, không ổn rồi, nhìn kiểu gì cũng không ổn!”

Nếu hỏi cái gì không ổn, đương nhiên là tôi không ổn.

Ngay cả khi tôi tôi bảo với bọn họ là mình chỉ muốn nói chuyện với Darkness, và cuốn theo chiều gió bởi vì Darkness trông rất dâm và lỗ tay làm tới, thì kiểu gì cũng sẽ dính combo 『Explosion』 và 『Resurrection』 cho đến khi cơn giận dữ của bọn họ dịu bớt.

Với bàn tay mình đang ở trên miệng Darkness, tôi bắt đầu run rẩy.

“Này, này, nghe tôi nói đã! Tôi lên vào đây để hỏi cô chuyện gì đã xảy ra! Nhìn xem, đừng hét lên lúc tôi bỏ tay ra được chứ!? Tôi tới đây để nói chuyện với cô!”

Darkness mở mắt ra và gật đầu.

Được rồi...

Giờ tôi còn căng thẳng hơn tất cả trận chiến mình đã từng trải.

“Giờ tôi sẽ bỏ tay ra, đừng hét lên nhé!”

Sau khi thấy Darkness gật đầu, tôi bỏ tay ra, và để ở vị trí dễ dàng che miệng lại lần nữa để đề phòng cô ta hét lên.

Darkness có chút xấu hổ ngoảnh mắt đi.

“Erm... Kazuma, anh có thể nằm một bên lúc chúng ta nói chuyện không. Nếu anh cứ cười lên người tôi, đã thế mặt hai ta lại gần sát thế này thì có hơi...”

Tôi ngoảnh mặt đi theo hướng ngược với mặt Darkness.

“Ồ, ừm, cũng đúng. X-xin lỗi, tôi không hề cố ý cười lên cô!... Và cả cô nữa, sao cô lại viết một lá thư như thế...”

Lúc tôi hạ thấp cảnh giác và muốn tiếp tục cuộc trò chuyện.

“Đạo tặc...! Tôi đã bị xâm phạm... Ugh...!”

Chết tiệt, cái con mắt này đang định chơi một quả lừa đây mà!

Tôi đã quá bất cẩn!

Lúc tôi che miệng cô ta lại lần nữa thì đã quá muộn. Tiếng bước chân tới từ hành lang.

Ai đó đang chạy tới chỗ này.

Ôi không, giờ phải làm sao đây!?

Dù bị che miệng lại còn người thì bị đè xuống nhưng Darkness lại làm một cái nhìn đắc thắng và khiêu khích.

Chắc giờ cô ta đang cười thầm.

Cái con mắt chết tiệt.

“Có vấn đề gì sao, thưa tiểu thư!? Xin thứ lỗi, giờ tôi sẽ mở cửa ngay!”

Sau khi nói vậy, ổ khóa bật ra thanh âm kễ kẹt...!

Shit, cái vẻ mặt thắng lợi của Darkness làm tôi muốn xử cô ta quá.

Nhưng, đừng tưởng tôi sẽ chịu trận ở đây nhé...!

“Đừng có mở cửa! Bộ dạng của tôi giờ rất khiếm nhã! Xin lỗi, vừa nãy tôi đã quá kích động với trò chơi mãnh liệt và lỗ miệng hét lên!”

Nghe giọng nói của tôi, Darkness mở to mắt.

Đúng vậy, tôi đã nói bằng giọng của Darkness.

“VẬY Ạ... Thế nhưng, kẻ hèn này vẫn chưa xác nhận được sự an toàn của tiểu thư. Và đã khuya thế này rồi còn chơi đùa thì có hơi...”

Người hầu đã nghi ngờ tôi.

Cũng khó trách, có thể kẻ xâm nhập đã đe dọa nên Darkness buộc phải nói vậy.

“Trò chơi mãnh liệt là loại trò chơi chỉ dành cho người lớn chơi một mình, đừng bắt tôi phải nói, xấu hổ lắm.”

“Tiểu thư...!?”

Giọng nói bồi rối tới từ bên ngoài phòng.

Cùng lúc đó, Darkness nắm lấy cổ tay tôi bằng cả hai tay.

“Sao, ngoài miệng thì nói là muốn xác nhận rằng tôi đã an toàn, nhưng thực ra, anh chỉ muốn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của tôi thôi phải không, đồ biến thái ahhhh!”

Nước mắt tràn mi, Darkness nhìn tôi trừng trừng. Cô ta tăng sức lực, cứ như thể muốn bóp nát tay tôi vậy.

“Có, có vấn đề gì thế ạ!?”

Tôi gắng chịu đựng nỗi đau từ cánh tay phải bị méo mó và nói:

“K-không có gì! Chỉ là tôi quên chưa tắt món đồ chơi ma thuật đáng xấu hổ ahhh! Ahhh, vỡ mất thôi! Tôi đang trở nên kỳ quái! Không thể giữ thêm được nữa rồi! Tôi thực sự sắp bị phá vỡ!”

“X-xin thứ lỗi! Tôi xin phép đi trước!!”

Có thể nghe thấy tiếng bước chân bỏ chạy.

Dường như bên ngoài có rất nhiều người đến. Nhưng sau khi nghe thấy những gì đã xảy ra, đám người đó thưa dần.

Chịu đựng nỗi đau từ cánh tay, trước đôi mắt đầm nước, cả người run rẩy của Darkness, tôi cười đều.

Phần 5

Darkness chọc vào cánh tay phải của tôi, giờ vẫn đang che miệng cô ta.

Chắc hẳn Darkness đang ra hiệu rằng cô ta không chống đối nữa.

Tôi buông tay Darkness ra và thở dài.

Tôi nhìn vào bàn tay bị Darkness nắm lấy, và xuất hiện một dấu in hằn máu tím trên đó.

Nếu không có phép buff phòng thủ của Aqua, kiểu gì tay cũng sẽ nát như tương.

Darkness nói một cách cam chịu:

“...Thật là, anh thực sự đã đi quá xa. Từ giờ trở đi mấy người hầu sẽ bí mật gán cho tôi cái biệt danh Tiểu thư biến thái... Ughhh!?”

Darkness đột nhiên run rẩy.

“Hắn là cô đang nghĩ ‘thế cũng không tệ’.”

“Tôi không có.”

“Cô có đấy.”

Dù ở trong tình huống như vậy, cô nàng này vẫn...

“Này, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì? Sao cô lại rời khỏi nhóm, mấy người kia cũng lo lắng lắm đấy. Chí ít cũng phải giải thích tình hình chứ, chúng ta là...”

Đồng đội, đúng không nhỉ? – Trước khi buột miệng nói thế, nói ra câu đó thì tôi sẽ xấu hổ chết mất.

“Có một số thứ không thể nói ra, là bởi vì tất cả mọi người đều là những đồng đội quan trọng của tôi... Ừm, chẳng có gì quan trọng đâu, chỉ là vài vấn đề trong gia đình. Thực ra thì, Gia đình tôi còn nợ tiền tên Lãnh chúa đó, và cha tôi đã nói là ông sẽ trả góp... Nhưng gần đây sức khỏe của cha không được tốt, thế là tên lãnh chúa tới để hối thúc trả tiền, làm khó dễ và nghi ngờ rằng không biết cha tôi có thể trả nợ trong suốt quãng đời còn lại được không... Tôi nghe bảo là nếu bản thân kết hôn với hắn ta thì khoản nợ sẽ được xóa bỏ. Đơn giản chỉ có vậy.”

Cái quái gì thế.

“Gia đình cô nợ bao nhiêu tiền? Không phải cha cô là đại quý tộc trong vương quốc sao, đức vua không giúp ông ấy được à? Và chuyện này...”

Tôi dừng lại giữa chừng.

Chuyện này, cứ như là...

“Đúng vậy, đây là sự cưỡng chế thông qua việc cho chúng tôi vay tiền... Thế nhưng, với một quý tộc thì chuyện này cũng bình thường. Một đứa con gái trong gia đình quý tộc kết hôn với một quý tộc khác – tất cả chỉ có thế.”

Darkness nói đơn giản cứ như thể cô nàng không liên quan gì.

Và tiếp tục sau khi nhìn thấy gương mặt tôi.

“Đừng làm cái biểu hiện như thế, Kazuma. Anh biết về khẩu vị đàn ông của tôi mà, đúng không? Tên Lãnh chúa đó dường như thực sự ham muốn biến tôi thành người của hắn. Một con lợn hung hãn như tên Lãnh chúa thậm chí sẽ không thèm đợi đến đêm tân hôn mà xộc thẳng vào phòng và đè tôi xuống. Hehe, hắn ta sẽ chà đạp tôi suốt mấy ngày đêm không ăn không nghỉ, thật phẫn khởi...!”

Darkness cười vô tư sau tất cả những lời đó, cứ như thể cô ta đang cố che giấu chuyện gì.

...Đã như vậy sao trông cô lại buồn bã thế?

“Vậy đó là lý do vì sao cô muốn đánh bại Hydra chỉ với vài người chúng ta... Erm, xin lỗi vì đã để nhiều người như vậy tham gia vào, đúng là con đường dẫn tới địa ngục được lát bằng những mục đích tươi sáng... Cô nợ bao nhiêu, tôi sẽ trả –”

“Đừng nói như vậy, Kazuma. Tôi là một quý tộc. Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ cho người dân. Thay vì sử dụng những đồng tiền xương máu

của người dân để trả nợ, tôi thà bán cơ thể mình... Và tài sản của anh không đủ để xóa nợ tôi đâu.”

Cô ta cắt lời và nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đúng lúc này, tôi cuối cùng cũng có cơ hội được nhìn rõ vào gương mặt Darkness được ánh sao chiếu sáng.

Đôi mắt trong sáng và mạnh mẽ của cô ta nhìn thẳng vào tôi.

Mái tóc xõa xuống giường trông như những sợi tơ vàng, phản chiếu ánh sao mờ ảo.

Mới lúc này vẫn còn vùng vẫy vì miệng bị che lại, thế nên bây giờ cô ta vẫn còn thở hổn hển cùng những giọt mồ hôi đọng trên má.

Với mỗi hơi thở sâu, khuôn ngực được bao phủ bởi bộ áo ngủ mỏng dính lại nhấp nhô, mang đến cảm giác về một dáng vẻ mạnh mẽ.

Và cái lúc vật lộn với tôi hồi nãy, bộ áo ngủ của Darkness đã trượt khỏi vai và vạt áo bị lật lên. Cả cơ thể tỏa nhiệt của Darkness dần chuyển sang màu đỏ—

Tôi bắt đầu niệm chú để có thể thanh tẩy đầu óc của mình.

『Một mục già nửa người trần truồng đang nằm dài trong phòng khách』

『Quần lót của bà ngoại bị lấp đầy bởi sự trông đợi hư vô...』

『Cái mộng của Dust bên trong một bộ nội y đỏ—!』

『Nguyện lòng ta bình tĩnh như nước!!』

Câu thần chú đã hiệu quả và trái tim tôi hoàn toàn thanh tịnh.

Tốt, không vấn đề gì cả, chắc chắn tôi có thể vượt qua được chuyện này.

Nhìn thẳng vào tôi từ phía dưới, Darkness nhẹ nhàng mỉm cười, chờ đợi tôi lấy lại bình tĩnh rồi nói:

“...Thay vì trao trình tiết quý báu của mình cho tên Lãnh chúa... Này, Kazuma, vậy tối nay chúng ta thử leo lên nấc thang người lớn được không nhỉ...?”

Câu thần chú tôi niệm này giờ đột nhiên mất tác dụng.

Bình tĩnh Satou Kazuma, nghĩ thông đi nào.

Chỉ vì Darkness đã hạ quyết tâm kết hôn nên mới nói một câu như vậy.

Cô ta đã bỏ cuộc, và nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại chúng tôi thêm lần nữa.

Nhưng sao tôi có thể để điều đó xảy ra chứ!?

Cứ như vậy, nếu chúng tôi làm điều đó ở đây thì sẽ rất khó xử.

Trở thành người yêu của Darkness sao?

Sai rồi! Satou Kazuma, mày tới nơi này để làm gì!

Trong lúc tôi đang cố gắng thuyết phục bản thân mình, Darkness nhẹ nhàng nắm lấy tay phải tôi.

Và kéo về phía cơ thể mình...!

Chắc hẳn cô ta không có đủ can đảm để cho tôi vượt ve ngực của mình ngay lập tức, thế nên Darkness chỉ đơn giản là nắm lấy tay tôi, không biết phải đặt vào nơi nào.

Thấy vẻ mặt khó xử của cô ta, tôi cân nhắc trong hai giây...!

Quyết định xong, mặc kệ hậu quả, trước hết cứ tận hưởng khoảnh khắc này đã.

Tôi đặt bàn tay phải đang bị nắm vào bụng của cô ta.

Darkness rùng mình dữ dội.

Và nhẹ nhàng nhắm mắt.

Trong lúc mon trón làn da trắng trên bụng Darkness, tôi nghĩ về việc nói một điều gì đó thật lãng mạn...

"...Cơ bụng của cô thực sự đã trở nên rõ ràng."

Phần 6

Dưới ánh sao sáng, cũng là nguồn sáng duy nhất, Darkness và tôi đối mặt với nhau ở giữa phòng.

Trước mặt tôi là một Darkness đã hoàn toàn mất đi độ Ero ban nãy, những ngón tay nắm chặt cùng đôi mắt đỏ ngầu, chuẩn bị để tấn công.

“Tôi đã sai! Tôi thừa nhận là tôi đã sai? Lỡ lời thôi mà! Xin lỗi, tôi nhin không nổi!”

“Lần này tôi thực sự điên rồi đấy! Chết tiệt, sao anh dám đùa giỡn với một người phụ nữ chịu hiến thân mình hả, anh sẽ phải trả giá! Tôi sẽ cắt anh thành từng mảnh!”

“Tiểu thư, làm ơn đừng sử dụng những ngôn từ thô lỗ như là ‘cắt thành từng mảnh’ chứ! ...Sao, vậy là cô thích tôi thật sao? Thế thì cứ việc nói thẳng!”

“Ai mà thích cái đồ điên động như anh chứ! Giờ tôi đang thực sự điên tiết đây! Và đừng có gọi tôi là tiểu thư!”

Darkness vừa hét lên vừa vồ vào tôi.

Một lần nữa âm thanh của những tiếng bước chân lại vang đến từ hành lang, ai đó đang chạy tới chỗ này.

“Hehe, giờ sao, Kazuma? Người hầu của tôi đã tới đây! Họ mà tìm ra anh thì cứ xác định đi. Dám xông vào phòng ngủ của một tiểu thư, tôi mà không giúp thì kiêu gì anh cũng rơi đầu! Nếu giờ anh chịu quỳ xuống gập đầu xin lỗi, có thể tôi sẽ tạm tha cho đấy!”

Chắc hẳn do tôi cứ lạnh lệ tránh né nên Darkness ngày càng điên tiết, khiến cho cô ta giận dữ hơn bao giờ hết.

Cuối cùng, một đám người tụ tập bên ngoài và cánh cửa đang đập sầm sầm.

“Thưa tiểu thư! Giờ chúng tôi sẽ mở cửa ngay, tiểu thư!”

Nghe thấy giọng nói của bọn họ, Darkness dang rộng cánh tay và nhảy xò vào toan bắt tôi.

Ngay cả trong điều kiện bình thường tôi đã có thể dễ dàng né tránh, giờ còn có cả phép buff của Aqua, thì chuyện này cứ gọi là dễ như ăn bánh.

Giờ thì thoái lui kiểu gì đây?

“Nhào vô đi chứ! Erosader chỉ được mỗi cái cơ thể gọi dục, khả năng chịu đựng và sức mạnh cơ bắp! Giờ là lúc để ngắm nhìn cái cảnh cô khóc ròn vì để thua một kẻ có chức nghiệp yếu nhất đấy! Hãy ném thử sức mạnh thực sự mà tôi đã trình diễn ở thủ đô đi!”

Tôi dùng giọng của Darkness để đáp lại và dây dưa với bà cô Darkness cứ nhắm nhe vồ lấy mình, dùng hai bàn tay để đẩy qua lại với Darkness.

“Đ-đừng có bắt chước giọng của tôi!”

“T-tiểu thư!? Rốt cuộc người đang chơi trò gì thế!?”

Thanh âm bồi rồi tới từ đằng sau cánh cửa.

Chắc hẳn họ đang quẫn trí bởi vì Darkness và tôi đang nói chuyện bằng cùng một giọng.

Sau đó chốt cửa mở ra với một tiếng cạch.

Tôi quay mặt về phía cánh cửa...!

“Đừng mà~ Lalatina giờ đang ở trần! Tôi sẽ bị nhìn thấy mất~!” [\[iv\]](#)

“Hử!? T-thứ lỗi cho tôi...!”

Khả năng nhái giọng của tôi đã khiến âm thanh mở cửa dừng lại.

Tận dụng cơ hội này, tôi dùng Drain Touch để bòn rút khả năng chịu đựng của Darkness.

Nhưng sức chịu đựng của Darkness ở đẳng cấp hoàn toàn khác với những hiệp sĩ ở thủ đô, và chúng không hề bị sút mẻ.

Nắm chặt lấy tôi một cách mạnh mẽ, Darkness nói với một gương mặt ửng đỏ:

“Đừng có dùng giọng của tôi để nói câu đó! Này, tới nhanh lên! Hẳn ta là một kẻ xâm nhập có thể bắt chước giọng của tôi bằng phép thuật!”

“Ah, okay, đến ngay!”

Âm thanh mở cửa một lần nữa vang lên.

Chết tiệt!

“Hahahaha! Thắng rồi nhé, Kazuma! Sau bao nhiêu trận chiến với anh, tôi rất hân hạnh được tuyên bố cuối cùng chúng ta thắng bại đã rõ!”

Dù đang phải chịu đựng chiêu Drain Touch của tôi, Darkness vẫn nói một cách tự mãn.

Cô ta thậm chí còn nói ‘cuối cùng’, giờ tôi thua kiểu gì đây!?

Tôi thả lỏng sức lực, đang nghiêng người và khoe lời ca chiến thắng, Darkness đột nhiên bị mất thăng bằng.

Nhân cơ hội này, tôi kéo tay trái Darkness và đặt vào lưng cô ta.

Tôi hét lên bằng chính giọng của mình:

“Freeze!!”

“Ahhh!”

Bị đòn tấn công bằng băng đánh vào sau lưng, Darkness hét lên và run rẩy.

Lúc Darkness khụy gối xuống với gương mặt đỏ choét và cơ thể run cầm cập, tôi kéo tay phải mình ra.

“Tiểu thư!”

Đối mặt với cánh cửa bật mở ra với một tiếng bang, tôi nâng cánh tay mình lên.

“Create Earth!” <Địa tạo>

Đây là sơ cấp ma pháp có tác dụng làm mù mắt.

Khi thấy bụi bắn trên tay tôi, Darkness đã nhận ra ý đồ của tôi và cảnh báo...

“Mọi người, hãy che...!”

Mắt – Trước khi cô ta kịp kết thúc—

“Wind Breath!” <Phong quát>

Tôi phóng ra phép thuật của mình –!

Phần 7

Tôi là Satou Kazuma.

Một Mạo hiểm giả tới từ Nhật Bản.

Giấc mơ của tôi là được sống một cuộc sống nhàn nhã mà không cần phải lo lắng bất kỳ vấn đề gì về tiền nong.

Với một giấc mơ đơn giản và một cuộc sống đơn giản như vậy, tôi—

“Tìm thấy hãn ta chưa! Hãn ta không ở trong chỗ tối này! Gã đó có kỹ năng 『Hide』, cũng đừng bỏ qua nơi nào trông có vẻ trống trải! Đừng để hãn thoát! Trên danh nghĩa Nhà Dustiness, tôi muốn gã đó phải bị bắt giữ và lôi ra trước mặt mình!”

“Vâng, thưa tiểu thư!” x3

Tôi đang suy nghĩ về việc làm cách nào có thể ẩn náu trước sự truy lùng gắt gao của bà cô Darkness đang giận dữ.

“Kazuma! Anh ở đâu? Nếu giờ anh chịu bước ra, tôi sẽ tha thứ cho anh, chỉ sau có mười dặm thôi! Nhưng nếu anh mà để tôi bắt được, đừng có tưởng là tôi sẽ xử anh đơn giản thế!”

Trong cơn giận dữ, Darkness gầm lên đằng sau nơi ẩn náu của tôi.

Trong lúc nghe tiếng kêu gào, tôi cúi người xuống và lén qua hành lang.

Giờ Darkness đã hoàn toàn bị cơn giận dữ lấn át tâm trí.

Cứ thế này thì tôi sẽ không thể nói chuyện với cô ta được, tốt nhất bây giờ nên rút lui.

Nói chính xác hơn, nếu nhỡ may để Darkness bắt được thì tôi sẽ bị giết mất. Xét cho cùng cô ta cũng biết Aqua có thể dùng phép 『Resurrection』 . <Tái sinh>

Để trốn thoát khỏi căn biệt thự, tôi thử đột nhập vào một căn phòng gần bên.

May mắn thay, cửa không khóa.

Được rồi, tôi chỉ cần nhảy ra ngoài cửa sổ.

Vừa tiến lại gần cửa sổ, tôi vừa nghĩ vậy...

Đột nhiên tôi nghe thấy một giọng yếu ớt từ giữa căn phòng, nơi đặt một chiếc giường.

“...Có ai đó... ở đây... à?”

Đó là cha Darkness.

Mặc dù căn phòng tối đen như mực, nhưng vẫn có thể thấy rõ gương mặt gầy gò và nhợt nhạt của ông ấy.

“Ahhh, ra là cậu... Cậu làm gì giữa đêm hôm thế... Thì ra là thế, con gái ta có những người đồng đội thật tốt...”

Cha Darkness nói với nụ cười yếu ớt.

Thấy tôi ở đây vào giờ giấc này, có lẽ ông ấy cũng đoán được mục đích của tôi là gì.

Quả đúng là một quý tộc được biết đến với cái tên Bảo kiếm của Vương quốc.

Một người cha luôn tràn đầy năng lượng, giờ đây đang mỉm cười thật yếu ớt.

Căn bệnh nào có thể hủy hoại một người đàn ông trong thời gian ngắn như vậy?

“Ông già, xin lỗi vì đã đến thăm ngay cái lúc ông không được khỏe, nhưng ngay bây giờ con gái ông đang nổi trận lôi đình ở trong nhà đấy. Ông có thể làm cô ta bình tĩnh được không?”

Nghe thấy thế, ông ấy mỉm cười hạnh phúc bên trong tấm chăn.

Này ông già, đây không phải chuyện đùa đâu.

...À đúng rồi.

“Ông già, mặc dù có nghe nói là ông nợ tên lãnh chúa một khoản tiền, nhưng tôi không nghĩ là một người như ông lại có thể mượn tiền hẳn ta. Ngoài ra, dù có nhìn kiểu gì cũng không giống một Gia tộc gặp rắc rối về chuyện tiền nong cả. Vậy tại sao ông lại vương phải rắc rối này...?”

Tôi bày tỏ sự nghi ngờ của mình.

Cũng không mấy thích hợp khi hỏi điều này với một người bệnh, nhưng Darkness chẳng hề nói cho tôi biết nội dung chi tiết, vì vậy đây là cách duy nhất.

“...Đúng, Kazuma-kun, cậu thực sự minh mẫn. Tôi sẽ giao con gái mình cho cậu. Xin lỗi, nhưng cậu có thể bỏ trốn cùng nó được không...?”

Người này đang cố nói điều gì vậy?

Tôi đang hỏi về khoản nợ, vậy sao ông ấy lại nói về việc bỏ trốn?

“Không, tôi từ chối, không đòi nào. Ngoài ra, giò đứa con gái khát máu của ông đang truy đuổi tôi khắp nhà. Cho phép tôi nói thẳng, ông phải hên lắm mới nuôi được một đứa hiến lành dễ tính như thế này nhỉ.”

“Haha, cậu nói đúng. Con bé là một cô gái đoan trang và dịu dàng. Trong sáng, dễ xấu hổ, và ghét phải quấy rầy người khác.”

Mặc dù muốn bật lại “Con nào thế!”, nhưng tôi quyết định giữ hòa bình.

Ông ấy chấp nhận lời mỉa mai thẳng toẹt của tôi và bắt đầu ca ngợi con gái mình.

Dù chẳng biết bệnh gì, nhưng tôi chắc mẫm nó đã ăn vào não ông ấy mất rồi.

Có lẽ cơ thể ông chú đã suy yếu, nhưng ông vẫn nhìn thẳng vào tôi bằng ánh mắt kiên định.

“Xin đừng để ý đến chi tiết làm gì. Con gái ta chỉ nợ tiền bởi chính hành động của nó gây nên... Đừng lo, một khi cậu đã bỏ trốn với nó, ta có thể bán căn nhà. Và sẽ lấy được một khoản tiền lớn. Ta cũng đang nghĩ đến một số cách khác để có thể xóa sạch món nợ.”

Xóa sạch món nợ... nói cách khác, một khoản nợ bất chính ư?

Dù sao thì, người cha tháo vát này chắc chắn sẽ nghĩ ra cách nào đó.

“Thế nhưng, con gái ta muốn giải quyết vấn đề thông qua hôn nhân. Ta sẵn sàng làm bất cứ việc gì để ngăn chặn nó... Kazuma-kun. Từ

đôi mắt của người cha này, con gái ta thực sự thích cậu. Có chút xấu hổ khi tâng bốc nó nhưng – con bé thực sự là một người phụ nữ tốt... Thế nào, cậu có thể nắm lấy tay con bé không...?”

“Ông hỏi tôi thế nào ư...? Con gái ông vừa mới nói là cô ta muốn biến tôi thành thịt bằm đấy...”

Trên hết, điều quan trọng là...

“Đúng vậy, ông già, đau ở chỗ nào thế? Tôi có một con hàng... À không, một Đại tu sĩ chỉ mạnh được mỗi khoản phép thuật ở trong nhóm mình, cô ta thậm chí có thể dùng được phép hồi sinh đấy. Tôi không biết ông đau ở chỗ nào, nhưng nếu tôi mang cô ta tới đây, chắc hẳn phải có biện pháp để xử lý.”

Ở trong những trường hợp đặc biệt như thế này, con mắt phế vật đó sẽ có thể dùng được.

“...Không, vô ích thôi. Ma thuật chữa thương không thể chữa được cho ta. Và nếu ta chết vì bệnh thì phép hồi sinh cũng sẽ không hiệu quả. Đó là cái chết tự nhiên. Với một người có cái chết tự nhiên thì dù có dùng phép màu của thần linh cũng không cách nào có thể tỉnh lại được. Dù nguyên nhân chết có ra sao đi nữa, thì tới đúng thời điểm cũng là lúc phải trở về thiên đường, đó là điều chúng ta nên cảm thấy vui mới phải... Vậy nên, đừng có làm cái gương mặt buồn bã đó.”

Dường như cảm xúc của tôi đã hiện rõ trên gương mặt trước khi mình kịp nhận ra.

“Ông có thể để Đại tu sĩ trong nhóm tôi chẩn đoán bệnh được không? Đúng lúc này ông chú lại dính bệnh thì có chút...”

“Cứ như thể ta đã bị tên Lãnh chúa đầu độc đúng không?”

Ông chú đưa những gì tôi đang nghĩ bật thành lời.

...Đúng vậy.

Từ cái cách mà tên Lãnh chúa bị Darkness ám ảnh, chắc hẳn hẳn ta sẽ làm bất cứ điều gì để chiếm đoạt cô ta.

Thế nhưng...

“Ta cũng đã điều tra. Không, đây có khả năng là lần đầu tiên ta kiểm tra. Nhưng ta không bị nhiễm độc.”

Cũng đúng, cha Darkness là một quý tộc khôn ngoan.

Chắc chắn ông ấy sẽ điều tra kỹ lưỡng hơn tôi.

“Không tìm thấy hẳn ta!? Vẫn chưa tìm thấy sao!? Ra đi Kazuma! Và giải thích cho những người giúp việc rằng anh đã bắt chước giọng tôi, và xóa bỏ những hiểu lầm!”

Giọng Darkness vang lên từ hành lang.

“Này... Ta giao đứa con gái lại cho cậu.”

T-tệ rồi đây.

“Ông không thể thảo luận chuyện này với đức vua hay ai đó sao? Ông chú là là một Đại quý tộc trong vương quốc này phải không? Nếu như ông bị ép phải gánh một khoản nợ bằng thủ đoạn bất chính...”

Nhắm mắt lại, ông ấy chậm chậm lắc đầu.

“Ngay cả khi ta làm vậy, con bé đó vẫn sẽ kết hôn. Nó thực sự cứng đầu, chẳng biết con bé học được cái tính cách đó từ ai nữa. Dù ta có nhờ sự trợ giúp từ Quốc vương, con bé cũng sẽ nói ‘đừng sử dụng tiền thuế của người dân vào những việc như thế này’ và tự hy sinh chính bản thân mình... Hừm, sao con gái ta lại ngu ngốc đến thế cơ chứ.”

Đúng vậy.

Hoàn toàn chính xác.

Là một người cha, ông phải làm gì đó với cái tính bướng bỉnh của con gái mình chứ... Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở với một tiếng bang.

Bên ngoài căn phòng, bà cô Darkness đang thở hển hển nhìn chằm chằm vào tôi bằng ánh mắt phẫn nộ.

“Hehehe... Vậy ra anh ở đây, Kazuma, hahaha! Để xem anh sẽ thế nào đây...”

“Này, ở đây có người bệnh đấy, đừng có ầm ĩ mở cửa như thế chứ. Bình tĩnh, tôi chỉ đến đây để thay mặt cho mọi người thể hiện sự lo lắng cho cô thôi mà...!”

Trong cơn giận dữ, Darkness lờ đi lời giải thích của tôi.

“Câm mồm! Đừng có tưởng trong một thời gian ngắn anh có thể chuyển từ việc phá vỡ thanh danh của một người sang cảm thấy lo lắng đơn giản như thế...! Đây là vấn đề giữa những quý tộc, một tên thường dân như anh đừng có dính dáng vào, với anh thì chỉ cần về nhà rồi trồng mấy loại cây kì dị là đủ!”

Cái con này!

“Hãy quên về khoản nợ đi! Hãy cùng nhau bỏ trốn! Và bắt đầu lại ở một vùng đất mới! Và lại, cô cũng hiểu rồi đấy, nếu tôi tay không trở về, hai con đó sẽ—! Đặc biệt là Megumin, con bé sẽ làm một số chuyện xốc nổi! Như là thổi bay đám cưới của cô hay gì đó tương tự!”

“Có gan thì làm thế đi! Chắc chắn tôi sẽ gán cho anh tội danh kẻ chủ mưu! Nếu anh không muốn đi tù thì tốt hơn hết nên khuyên bảo bọn họ! Tôi sẽ không bỏ chạy đâu! Dù tôi có làm thế, một vài người cũng sẽ bị liên đới! ... Và lại, trước hết...”

Darkness xông vào tôi trong lúc nói những lời đó.

Vậy là cô ta muốn giải quyết trận đấu cuối cùng trước khi cưới sao?

Ôi không, tôi chết mất!

Tôi quay người lại và chạy hết tốc lực về phía cửa sổ.

“Cái đồ đã ngu còn ngoan cố! Đủ rồi đấy, muốn làm gì thì làm! Dù sau này cô có khóc lóc thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng quan tâm đâu!”

Sau khi phin ra hết mấy lời này, tôi bay về phía cửa sổ với một cú song phi...!

“Nếu muốn giúp, cô có thể xin lỗi tôi bất cứ lúc nào! Nói là ‘Em xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng, em cần Kazuma-sama giúp đỡ’ ...

Uwah!”

Tấm kính cửa sổ cứng hơn tôi tưởng. Tôi không thể phá vỡ tấm kính bằng cú đá của mình, và cả cơ thể tôi tông vào cửa sổ.

Thay vì là cú đá, cửa sổ bị đập vỡ khi bị cả người tôi đâm sầm vào, và tôi rơi từ cửa sổ xuống mặt đất.

Dù đó chỉ là tầng hai, nhưng không có vật gì giảm va đập, tôi lăn lộn trên mặt đất trong đau đớn.

Darkness đi tới phía cửa sổ và nhìn đều tôi—

“N-Ngài ổn chứ, Kazuma-sama!? Nếu anh nói ‘Xin lỗi Darkness-sama, làm ơn hãy cứu tôi’, có sơ cứu giúp anh tôi cũng không phiền đâu!”

Vừa nói, lưng cô ta vừa run run trong khi cố nén cười.

Thúc giục cái tấm thân đau đớn, tôi leo qua hàng rào sắt và bỏ trốn khỏi bảo vệ đang bị thu hút bởi tiếng ồn...!

“C-chết tiệt... Darkness! Dù cô có cầu xin tôi cũng không thêm giúp đâu!—Đừng con mẹ nó tới đây! 『Create Water』 ! 『Freeze』 !”

Sau khi nguyên rửa con mắt Darkness đang hào hứng nhìn mình, tôi phóng ra một vài phép lên mấy gã bảo vệ đang đuổi theo và trốn thoát trở về căn biệt thự.

Phần 8

“Uguuuu...! Aqua! Aqua! Chữa thương cho tôi! Chữa thương cho tôi nhanh lên!”

Sau khi chật vật về nhà, tôi đi về phía Aqua đang ngủ gà ngủ gật trên ghế sofa trong phòng khách với quả trứng trong tay.

Chắc hẳn Darkness đã nghĩ rằng sẽ khá là khó xử khi gặp Aqua và Megumin, thế nên cô ta không đuổi theo tôi.

“...Hmm? ...Này, đã xảy ra chuyện gì thế, Kazuma, khắp người anh thương tích cả! Anh có gặp Darkness không? Sao lại bị thương nặng vậy? Bộ anh lại nói gì ngu nữa à?”

Trong lúc dùng phép để chữa lành vết thương, Aqua hỏi tôi không ngừng nghỉ.

Và sao trông cô lại hạnh phúc như vậy khi thấy tôi thương tích đầy mình thế hả?

Nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào, đang ngủ trên cùng chiếc ghế sofa, Megumin tỉnh giấc.

“Kazuma, cuối cùng anh cũng đã về. Chuyện gì đã xảy ra thế? Bộ anh lại nói bậy nữa à? Đã thuyết phục được Darkness chưa?”

Giờ tôi đã biết thường ngày hai con mắt đó xem tôi là người như thế nào rồi.

Dù đã được Aqua chữa thương, tôi vẫn cảm thấy khó chịu.

Không có cách nào để giải sầu, tôi một mình hướng đến phòng ngủ của bản thân ở trên tầng hai.

“Chuyện của con mắt đó mấy người đừng có xen vào nữa! Mặc cô ta đi! Trừ khi cô ta chịu khóc lóc tới đây xin giúp đỡ, còn không thì kệ! Tôi không muốn phải chịu đựng thêm nữa, thế nên mấy cô tự lo nhé!”

Thấy cái thái độ muốn bỏ cuộc của tôi, Aqua và Megumin nhìn nhau.

“Eh... Darkness thậm chí còn hứa là sẽ xây một ngôi nhà nhỏ sau khi đưa bé này nở mà...”

Ánh mắt Aqua thất vọng chùng xuống cùng quả trứng trong tay mình.

Còn Megumin—

“Kazuma, em không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng giờ không phải lúc để giận dữ! Và rốt cuộc tại sao Darkness lại buộc phải kết hôn vậy!?”

Con bé hỏi trong khi nhìn tấm lưng đang bước trên từng bậc cầu thang của tôi.

Tôi dừng lại.

“Cô ta nợ tiền! Nhà cô ta nợ tên Lãnh chúa một khoản tiền lớn! Nghe nói nếu cô ta chịu cưới hẳn ta thì khoản nợ sẽ được xóa bỏ!”

“Ugh... Nợ à. Không biết chị ấy nợ bao nhiêu, nhưng em vừa mới gửi tiền về nhà nên giờ trên người không có nhiều lắm...”

Lật lật cái ví bên trong đây ắp những tấm thẻ mua sắm và phiếu giảm giá, Megumin nói và thở dài.

“Không còn cách nào khác, nếu cô ấy thực sự cần tiền, tôi sẽ đập con heo đất hình con hổ của mình.

Với quả trứng trên tay, Aqua đề xuất một ý tưởng vô dụng.

Tổng cộng không biết bao nhiêu, nhưng cũng đủ lớn để một Đại quý tộc như Darkness buộc phải tự bán mình.

Khoản tích góp của Aqua và Megumin cũng chỉ như muối bỏ bể.

Bỏ lại bọn họ phía sau, tôi hướng về phòng mình.

“Cô ta đã hạ quyết tâm! Cứ để cô ta thích làm gì thì làm! Trừ phi cô ta đến khóc lóc cầu xin, còn không tôi sẽ chẳng làm gì đâu!”

Megumin hét vào mặt tôi.

“Kazuma, bộ đây là lúc để anh trút giận hả!? Darkness sắp xuất giá rồi! Vậy mà anh cũng ổn sao!?”

Đi mà nói với cái con mắt cứng đầu đó ấy!

Ghi chú

[\[i\]](#) Là một dạng skill giúp gia tăng (hoặc bơm) một cái gì đó. Chi tiết xin liên hệ buff nerf của Rito :v

[\[ii\]](#) Nếu edit theo bản convert: Kazuma chồng yêu, tới với em nào.

[\[iii\]](#) Tên đầy đủ của thanh niên này: Chuck Norris. Ai thấy quen không :v

[\[iv\]](#) Câu kinh điển trong tiếng AV Nhật: Yaa, Yamete~

Chương 5:

Hãy ban phước cho nàng tiểu thư này

Phần 1

Mấy ngày gần đây thị trấn trở nên huyên náo hẳn lên.

Tên lãnh chúa vốn nổi tiếng keo kiệt có vẻ đã tiêu một số tiền lớn để thông báo về đám cưới của mình, tạo nên một không khí như trăng hội.

Hắn có vẻ đang cố chặn mọi đường lui để Darkness không thể đổi ý giữa chừng được.

Ngày tổ chức hôn lễ đã được ấn định và thông báo rộng rãi.

Gã lãnh chúa có vẻ cũng không thể chờ thêm nữa, chọn ngày cưới là đúng một tuần sau mà không thèm quan tâm tới bất cứ thứ gì khác.

Hắn ta hẳn là đang hồi hộp chờ tới khi lễ thành hôn của gã và Darkness được cử hành.

“Kazuma. Em đã hỏi anh nhiều lần rồi, nhưng như vậy có ổn không? Có thật sự ổn không? Thật sự thật sự ổn không hả?”

Megumin cứ tiếp tục gặng hỏi trong khi tôi đang chế tạo đủ loại mẫu thử mới.

Tôi trộn nhựa của một loài cây gọi là cây tar với dịch tiêu hoá của loài slime, làm việc chăm chỉ để tạo ra một sản phẩm mới.

Bằng cách kết hợp chúng lại với nhau, tôi có thể tạo ra được một loại vật liệu vinyl (aka nhựa dẻo) sau khi phơi nắng.

Tôi làm việc không ngừng nghỉ.

“Anh cũng đã nói nhiều lần rồi, anh không thể làm gì cả nếu cô ta cứ cứng đầu như vậy. Nếu trong vòng một tuần còn lại mà cô ta tới gặp anh khóc lóc van xin thì anh sẽ thử tìm cách gì đó. Còn nếu không thì không việc gì anh phải bận tâm cả.”

Nói xong xuôi, tôi thổi hơi vào giọt dung dịch vinyl.

Các công đoạn hoàn toàn không dễ chút nào cả.

Ắt phải có một cách nào khác để sản xuất đại trà món này dễ dàng hơn chứ, nhưng do hiện tại tôi cũng chỉ đang ở giai đoạn tạo sản phẩm thử nghiệm nên đành xài đỡ cách này vậy.

Aqua đang ngồi trong một góc không để ý gì tới việc tôi cãi nhau với Megumin mà cứ tiếp tục hát ru và nâng niu cái trứng đặt trên ghế sofa.

Mặc dù việc này khiến tôi rất ngứa mắt, nhưng tôi thà mặc kệ cô ta như lúc này còn hơn là để cô ta tẩy máy tới mấy mẫu thử mà tôi mới làm ra.

Nhưng vì lý do nào đó, sự thật là giọng hát của cô ta hay thật lại làm tôi phát cáu.

... Megumin cầm lấy món đồ thử nghiệm mà tôi đang làm.

“Đừng trốn tránh vớ vẩn nữa, anh nên bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc hơn đi! Em sẽ không chấp nhận chuyện này đâu! Nếu mà anh cứ ngồi lì ở đây không chịu làm gì thì em sẽ làm mọi chuyện theo cách của mình!”

Megumin nắm chặt món đồ thử nghiệm giật được từ tay tôi.

“Này, em đừng gây thêm rắc rối nào nữa được không? Nếu em đi quá xa với mấy kế hoạch vớ vẩn của mình, em sẽ làm phiền Darkness đấy. Cô ấy đã nhờ anh kiểm chế em và Aqua lại đấy.... Thôi nào, đưa món đó lại cho anh, anh đã mất cả buổi sáng nay để làm nó mà.”

Cố gắng dỗ ngọt Megumin đang tức giận, tôi chìa tay ra, giục con bé trả lại món đồ.

“... Cái này là gì vậy ạ?”

Megumin vọc thử món đồ trong khi quan sát nó.

“Anh đang chế tạo một thứ gọi là bột xộp giảm xóc ở đất nước anh. Nó có vẻ hơi khác do nguyên liệu và cách làm không như bản gốc nhưng anh tin rằng thứ này vẫn xài được.”

Megumin chăm chú lắng nghe lời giải thích của tôi.

“.... Vậy nó dùng làm gì thế ạ?”

Cô bé hỏi tôi với vẻ ủ rũ.

“Thì để bóp thôi. Bằng cách bóp bẻ từng bong bóng nhỏ, em sẽ thấy tâm hồn mình trở nên nhẹ nhõm hơn.”

“... Chỉ thế thôi sao?”

“Thế thôi.”

.....

Megumin liền vò nát cả miếng bao gói mà tôi đã tốn rất nhiều thời gian làm ra như một miếng giẻ rách.

“Ahhh-!!”

“Cái quái gì thế—!?”

Tôi hét lên khi thấy Megumin la lớn và bóp nổ hết toàn bộ số bong bóng.

Con bé thở phào nhẹ nhõm, trái đều miếng bao và trả lại cho tôi.

“... Thứ này quả thật có thể giúp ta lấy lại bình tĩnh. Em thấy tốt hơn lúc nãy rồi.”

Megumin nhanh chóng rời đi chỗ khác trong khi tôi ngồi sụp xuống đất.

V-Vật mà tôi đã tốn bao công sức tạo ra giờ đã....!

Aqua này giờ không để tâm tới chuyện của chúng tôi bắt đầu hát:

“Và vì thế mà đồng tiền trôi tuột theo dòng nước. Póc một cái, con chồn đã lẳng mất tăm—“[\[i\]](#)

“Ngậm miệng lại ngay!”

Ngay cả con giận đang bùng phát của tôi giờ cũng cực kì khó chịu.

.... Khi thật!

Sao tôi lại phải trút giận lên Aqua nhỉ, sao tôi lại thấy nóng máu thế này chứ!

Phần 2

— 6 ngày trước đám cưới của Darkness.

“Xin lỗi, liệu có ai tên Satou Kazuma-san ở đây không ạ?”

Tôi đang nhốt mình trong nhà khi một lão quản gia đứng tuổi tới hỏi thăm.

“Ai thế? Khoan đã, tôi từng gặp ông trước đây rồi nhỉ.”

Đúng rồi, tôi nhớ là ông già này là một trong những quản gia thuộc nhà Dustiness.

“Đã lâu rồi không gặp, Kazuma-sama, tôi là tổng quản của nhà Dustiness, Hagen. Hôm nay có chút chuyện tôi muốn bàn bạc với ngài...”

Kiểm tôi sao?

Có lẽ nào, Darkness lại chịu xuống nước và cầu xin sự giúp đỡ từ tôi sao?

Trái với hy vọng mong manh tôi nhen nhóm, vị quản gia tên Hagen cúi đầu.

“Thật ra thì, dạo gần đây ngày nào chúng tôi cũng nhận được những bức thư như thế này.”

Ông ta nói trong khi đưa cho tôi một lá thư.

Tôi mở nó ra và đọc sơ qua nó...

“Tôi thật sự vô cùng xin lỗi! Tôi chắc chắn sẽ dạy cho con bé ngốc đó một bài học!”

“Không, không sao đâu ạ. Chỉ là sẽ rất tệ nếu những bức thư kiểu này được gửi tới nhà của ngài lãnh chúa, cho nên tôi đã tới đây trước khi mọi chuyện tiến triển tới mức đó.”

Tôi vò nát bức thư trong tay lại và cúi người thật thấp trước Hagen.

Tôi xem lại bức thư đã bị vò nát sau khi tiễn Hagen đã rời đi sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

“Thông cáo gửi tới nhà Dustiness. Dựa theo một nguồn tin đáng tin cậy, một tên boss của quân đội quý vương có thể sẽ tổ chức một cuộc khủng bố vào nhà thờ Thánh Eris tại Axel. Ngày tấn công cũng là ngày cử hành hôn lễ. Nếu các người không dừng đám cưới lại, toàn bộ nhà thờ sẽ bị thổi bay bởi ma pháp Explosion. Xin hãy nghiêm túc xem xét lá thư này... Từ một ma pháp sư qua đường nhiệt tình .

“Megumin! Anh có chuyện muốn nói với em, mở cửa ra ngay!”

Vói lá thư đe dọa trong tay, tôi hét về phía phòng của con bé.

— Còn 4 ngày nữa trước khi hôn lễ được cử hành.

“Được rồi, tiếp sau đây! Một con Sát Thủ Tân Binh to hơn cả cái bao này sẽ từ trong đó chui ra!”

“Cô tính tự sát bằng cách thả cái con đó ra hay sao hả!? Cô đang bày cái trò gì vậy, lại đây ngay cho tôi!”

Ngay trước nhà Darkness, tôi nắm cổ áo Aqua đang biểu diễn mấy trò kì quặc trước đám đông hiếu kì.

“Nè, anh đang làm gì vậy Kazuma, thả ta ra! Tôi thậm chí đã nộp đơn yêu cầu bắt một con Sát Thủ Tân Binh chỉ để làm trò này thôi đấy! Ngoài ra thì, anh nhìn thử đi!! Tất cả những người này tới đây để xem tiết mục của tôi đó.”

“Đấy là lý do họ gọi tôi tới đó cô, đừng gây rắc rối bằng việc chơi đại trước cửa nhà người khác chứ, dừng lại ngay!! Mà sao cô lại muốn làm mấy trò này cơ chứ!?”

Aqua đang được đám đông cổ vũ hết sức nhiệt tình, tiền thưởng bay tới từ khắp mọi phía.

“Ah, mọi người không cần cho cháu tiền đâu ạ, cháu không phải là nghệ sĩ đường phố, cháu cũng không nhận quyền góp đâu... Kazuma, đây là kế hoạch để dụ Darkness ra khỏi nhà mà.”

Aqua thì thào mấy điều này vào tai tôi trong khi thật thà từ chối tiền thưởng từ đám đông.

Nhỏ này, không lẽ nào....

“Cô biểu diễn ở đây nhằm thu hút sự chú ý từ Darkness à?”

“Chính xác là như vậy! Nghĩ mà xem, anh chưa từng nghe qua câu chuyện về cái hang của nữ thần mặt trời sao? Một nữ thần nào đó bỗng làm mình làm mây và tự biến thành hikkikomori, nhưng do bị

thu hút bởi tiếng hát và nhảy múa từ 1 bữa tiệc, cô ta bị dụ khị và rồi bị lôi ra ngoài.” [\[ii\]](#)

“Tôi có nghe chuyện đó rồi, nhưng không lẽ vị thần nào ở thế giới này cũng thích tiệc tùng à? Không phải nữ thần nào cũng giống cô hết cả đâu.”

Aqua lờ đi câu đáp trả của tôi và hướng về phía nhà Darkness.

“Tôi để ý thấy tấm rèm của căn phòng kia vừa chuyển động kìa. Đó ắt hẳn là Darkness đang lén nhìn trộm đây mà. Này~! Darkness, cô có nghe thấy tôi nói không!? Ra đây đi nào!! Nhanh lên đi, không thì cô sẽ hối hận vì đã không ra xem đấy! Cô thậm chí còn có thể tận mắt chứng kiến mấy bí kỹ của tôi nữa kìa!... Ah, nè Kazuma, anh đang làm gì thế, thả tay tôi ra!”

“Như tôi đã nói nãy giờ, họ đã tới gặp tôi mắng vồn, thế cho nên cô làm ơn dừng mấy trò khỉ này trước nhà họ giùm! Được rồi, tới lúc phải về rồi đấy!”

“Không chịu đâu! Nếu mà Darkness vẫn không chịu ra thì tôi sẽ tiếp tục tới đây biểu diễn mỗi ngày! Anh mà cứ tới đây để cản trở thì biến đi chỗ khác mau! Biến đi, xùy!!”

Tới khi tôi kéo được con mắt Aqua cứng đầu hơn mọi khi về nhà thì mặt trời cũng vừa xuống núi.

— Hai ngày trước khi hôn lễ được cử hành.

“Em về rồi...”

“Mừng em về nhà. Nhớ là đừng làm trò gì ngu ngốc nữa đấy.”

Megumin vừa mới về nhà giờ đang đứng lặng lẽ trước cửa.

Con bé đã mặc kệ lời khuyên của tôi và gửi một lá thư đe dọa tới nhà tay lãnh chúa và vừa thoát cảnh ăn cơm tù hôm nay.

“Nhờ sự giúp đỡ từ người của Darkness, em được đặc cách thả sớm đấy...”

“Em muốn giúp đỡ Darkness, nhưng lại được cô ta ra tay cứu giúp. Anh hiểu cảm giác của em như thế nào, nhưng đừng quá đại dốt. Cả em và Aqua chỉ đang làm loạn lên chứ chả được gì đâu!”

Tôi hôm nay lại khiển trách Megumin trong khi tiếp tục chế tạo ra hàng hoá mới.

Nhắc mới nhớ, hôm nay Aqua lại tiếp tục lên sang nhà Darkness.

Nhiều quầy hàng cũng đã mọc lên quanh đó, tạo ra một điểm thăm quan nho nhỏ trong thành phố.

“Đúng như dự đoán, chị Aqua và em chỉ làm được bấy nhiêu thôi. Kazuma, cũng đã tới lúc anh giúp tụi em phá cái đám cưới đó rồi phải không nào?”

Megumin lại mệt mỏi nói về việc này một lần nữa trong lúc lết tới ghế sofa và nằm bẹp lên đó.

“... Anh sẽ đi nếu Darkness nhờ anh giúp.”

Nghe tới đây, Megumin nháy dựng lên.

“Cái tên khốn nạn vô nhân đạo này! Mặc dù anh bị cả thị trấn gọi là Scumzuma và Trashzuma, em vẫn tin anh là một người không bao giờ bỏ rơi bạn bè khi hoạn nạn, và sẽ giúp họ khi cần thiết!”

Con bé bắt đầu màn xi va trong khi tôi loay hoay với sản phẩm mới của mình.

“Này, em có thể nói cho anh biết ai đã gán cho anh mấy cái tên đó không? Anh nghĩ chắc cũng đã tới lúc mình phải giải quyết dứt điểm với bọn đó rồi.”

Megumin lại quay ra úp mặt lên chiếc sofa.

“Những lúc như thế này, người em thích sẽ nói ‘thật chẳng còn cách nào khác’ bằng một giọng khó chịu, và lập ngay ra một kế hoạch. Đó là con người của anh ấy. Anh ấy không phải là loại người lúc nào cũng chỉ biết hờn dỗi.”

“Đ-Đừng nghĩ rằng anh sẽ giúp em chỉ vì em thả thính với anh nhé? Anh sẽ không để mình bị lừa một cách dễ dàng như thế đâu.”

Để che giấu sự bất ngờ trước lời bày tỏ đột ngột, tôi chỉ tay về phía món đồ mình vừa làm ra để xoa dịu cô bé.

“Đừng có nóng thế chứ, xài thử món này xem. Vật này gọi là bao cát, chuyên dùng để xả stress. Nó được làm từ da thật luôn đấy nhé? Mà đẳng nào thì thứ duy nhất có thể dùng được ở đây chỉ có da thật thôi mà.”

Tôi chỉ về phía một túi treo chứa đầy cát bọc trong một lớp da để giúp Megumin bình tĩnh lại.

Trí tò mò của Megumin bị kích thích khi nghe tới từ ‘xả’ [\[iii\]](#)

“Món này dùng như thế nào anh?”

“Rất đơn giản. Em chỉ việc đập nó thôi. Đấm hay đá gì cũng được tốt. Ahh, để anh nói rõ điều này, tuyệt đối không được dùng ma pháp nhé. Anh nghĩ là em phải biết cái việc quá đổi bình thường này nhỉ.”

Sau khi xong việc, tôi đùa một chút trong khi tiến tới nhà bếp để làm ít trà và nghĩ ngợi...

“Ném đòn của ta đây aahhh!”

“!?”

Khi nghe tiếng hô hào của Megumin, tôi cảm thấy có chút bất an và quay lại nhìn.

“Hee... Em đột nhiên cảm thấy muốn đấm một thứ gì đó. Xin lỗi, anh có thể làm cho em thêm một cái nữa không ạ.”

“Tại sao em lại dùng dao cơ chứ!! Không phải là anh đã nói với em là chỉ được đấm hay đá thôi sao!”

Với con dao đa năng của tôi trong tay, Megumin đứng sang một bên với gương mặt thoả mãn. Còn về cái bao cát, nó đã trở thành rác mất rồi.

Phần 3

— Tôi tiếp tục tạo ra những món hàng mới không ngừng nghỉ, giống như là tôi đang phàn nàn về những ngày không có Darkness ở bên vậy.

Và ngày ấy cuối cùng cũng tới.

Hôm nay chính là ngày cưới của Darkness.

Tới cuối cùng cô ta vẫn không chịu nhờ tới sự giúp đỡ của chúng tôi.

“Đi nào Kazuma! Chúng ta sẽ phá banh cái lễ cưới đấy! ... Hehehe, một ma pháp vô tình bay qua và làm nổ tung nhà thờ, hoặc là một thần chú lỗi tay thổi bay toàn bộ nhà của tên lãnh chúa, mấy chuyện như thế cũng không phải là hiếm gặp anh nhỉ.”

“Này, đừng có làm thế. Không chỉ thành con nợ, lúc đó em sẽ trở thành tội phạm thật sự luôn đấy.”

Nhằm bàn bạc mọi chuyện với Vanir, tôi bận rộn sắp xếp các sản phẩm mình làm ra lên chiếc bàn ở phòng khách.

Khoảng thời gian tôi bỏ ra để làm ra những vật phẩm khác nhau cũng đã tới lúc kết thúc rồi.

Tôi không nghĩ thêm được ý tưởng nào nữa cả.

Tất thấy các loại bản thiết kế và phương thức sản xuất hiệu quả.

Tuy không hiểu rõ chi tiết về ngành trồng trọt, tôi vẫn liệt kê hết những kiến thức căn bản của một người Nhật về nó mà không chút do dự.

Lễ thành hôn của Darkness có vẻ sẽ được tổ chức vào chiều nay nhưng tôi hoàn toàn không có ý định tham dự.

Vì cô ấy không hề yêu cầu bất kì sự trợ giúp nào, sẽ thật không phải nếu tôi chõ mũi vào.

Tôi đang cư xử khác hẳn với mọi khi một cách vô nghĩa.

Tôi biết là thế, nhưng...

Megumin nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng tức tối, siết chặt lấy cây gậy của mình và nói:

“Người mà em thích không phải là một kẻ chỉ biết đắm mình trong khổ ải như vậy! Kazuma! Liệu anh có thấy ổn không khi để Darkness kết hôn với tay lãnh chúa!? Anh có thấy ổn không khi để gã đó làm bất kì thứ gì hắn muốn với chị ấy!?”

“SAO! MÀ! ỔN! ĐƯỢC!”

Tôi gào lên trả lời Megumin.

Megumin bị choáng trước việc tôi bùng nổ và lập tức lùi lại, ngưng luôn việc di chuyển.

“Làm sao mà ổn được cơ chứ! Anh cũng không hề thích chuyện lão già đó có được Darkness đâu! Hắn ta là một kẻ xấu xí với đầy tai tiếng! Em nên biết rõ điều đó rồi đúng không! Lão ta có trong tay biết bao cô gái xinh đẹp và phụ nữ hiền lành bằng những cách thức vô liêm sỉ, rồi lại đuổi họ đi với một số tiền bồi thường cho có sau khi đã chán chê! Tệ hơn nữa là, mặc cho tất thảy các hành động xảo quyệt của hắn, chẳng hiểu sao các bằng chứng quan trọng luôn biến mất!”

Megumin cúi đầu lặng lẽ sau khi nghe tôi nói.

“Xin lỗi. Vậy ra anh đã điều tra về gã mà Darkness sắp cưới...”

Tôi đã thử tìm hiểu thêm về lão ta, và tên lãnh chúa đó còn tệ hơn cả những gì tôi tưởng tượng nữa.

Ngay cả một tên nghiệp dư như tôi mà cũng có thể tìm ra đủ thứ về lão.

Hắn nhận hối lộ và khai thác thông tin từ người khác.

Tuy nhiên, vấn đề chính là việc không có đủ bằng chứng để kết tội.

Những người phụ nữ là nạn nhân của lão từ chối nói về chuyện này, và việc không có đủ chứng cứ đồng nghĩa với việc vương quốc cũng không thể làm gì lão ta.

Tôi nghe nói là cha của Darkness được chuyển về thị trấn này nhằm giám sát lão lãnh chúa và tìm ra bằng chứng quan trọng đó.

Megumin siết chặt cây trượng của mình.

“Điều đó cũng có nghĩa là chúng ta không thể lờ chuyện này đi được đúng không anh? Kazuma, anh không thể nghĩ ra được kế hoạch lén lút nào thật sao? Giống như mấy trò anh hay làm cho cái nhóm xúi quẩy này ấy, nghĩ thử xem?”

... Kế hoạch lén lút sao, con bé xem tôi là loại người nào vậy.

“Nhưng lần này anh không thể làm gì cả. Trước hết, Darkness không nói anh biết tổng cộng cô ấy nợ bao nhiêu tiền, thành ra anh hoàn toàn không có tí khái niệm nào cả. Kế tiếp, kể cả khi anh kiếm đủ số tiền đó thì anh cũng không thuyết phục Darkness được. Con nhỏ cứng đầu đấy sẽ nhất quyết không nhận tiền cho xem. Và cuối cùng....”

Megumin thắc mắc.

“Cuối cùng thì?”

“Đây là một hôn lễ giữa các quý tộc. An ninh đã được siết chặt nên chúng ta sẽ không thể lại gần được... Hay nói cách khác, đó là lí do tại sao mà anh lại chờ Darkness tới nhờ giúp đỡ. Còn về phía nhà Darkness, an ninh đã được thắt chặt hơn kể từ khi anh đột nhập vào lần trước cho nên anh không thể lên vào nữa.”

Tôi đã không thấy phiền gì lắm về vụ này cho tới giờ, nhưng tôi cuối cùng cũng cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt về đẳng cấp giữa hai bên lúc này.

Tôi không muốn bị gương mặt ngạc nhiên của Megumin tiếp tục nhìn chăm chăm vào mình nên bèn quay mặt sang phía khác.

Tấm lưng tôi lúc này ắt là đang tạo ra cảm giác buồn bã như một gã đàn ông vừa bị cướp mất người mình yêu.

“Cha của Darkness hiện đang lâm bệnh, nên dù chúng ta có xin gặp ông ấy cũng không được... Anh cũng không có mối quan hệ nào với giới quý tộc có thể cho phép ta vào sảnh đường nơi hôn lễ được cử hành.... Rốt cuộc thì anh cũng chỉ là một gã dân thường mà thôi.”

Tôi đã tính nhờ cậy mối quan hệ mà mình gây dựng được ở thủ đô, nhưng ngay cả khi tôi nhờ Iris, em ấy cũng không thể làm được gì khi cả hai bên đều đồng ý kết hôn.

Địa vị của chúng tôi thật sự cách xa nhau mà.

Nghĩ lại thì, quả là một điều kì diệu khi chúng tôi có thể du hành cùng Darkness lâu đến thế dù chúng tôi tới từ hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Sau khi tôi nói mấy lời biện hộ đó...

“Em hiểu rồi. Em biết anh Kazuma đã điều tra về chú rể và làm mọi thứ trong khả năng của mình. Đối với em thì thế là đủ rồi.”

Megumin lén nhìn những biểu cảm không tả nổi của tôi và vì một lí do nào đó, khẽ nở một nụ cười nhẹ nhõm.

“Em sẽ nghĩ thật nghiêm túc và chọn con đường mà mình sẽ không hối hận. Cho nên, anh Kazuma cũng nên nghĩ cho thấu đáo chuyện này, và chọn lấy con đường mà anh sẽ không bao giờ hối tiếc...”

Megumin có lẽ đã ăn nhầm phải cái gì đó và giờ đang cư xử rất lạ. Cô bé dùng một giọng nói rất chân thành khác hẳn mọi khi, và chất giọng lại cứ như một pháp sư thông thái vậy.

Tôi không nói nổi nên lời khi con bé nhanh chân rời khỏi nhà.

.... Liệu tôi có nên dừng con bé lại không?

Không, tôi không thể làm chuyện đó nữa.

Sau khi tiễn Megumin ra khỏi nhà, tôi đứng một mình giữa căn nhà rộng lớn.

Thật hiếm khi thấy Aqua có khách.

Cô ta hiện giờ đang nói chuyện với khách trong phòng của mình ở tầng hai.

Có vẻ như cô ả nhận được một yêu cầu đột xuất, nhưng hôm nay tôi không có tâm trạng để giúp cô ta.

Những ai không có chuyện gì làm thường tụ tập trong phòng khách và cùng giết thời gian trong lười nhác.

Ở một mình nơi đây quả là khiến người ta thấy căn nhà này thật rộng lớn mà cũng trống trải biết bao.

... Không thể khác được.

Đi thám hiểm cùng với một tiểu thư nhà quý tộc là một điều tôi không bao giờ dám mơ tới khi bản thân còn ở Nhật.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng dễ dàng, đó là hiện thực ngay lúc này đây.

Tôi ngồi xuống ghế sofa và thở dài thườn thượt.

Đột nhiên, cánh cửa bật mở cùng một tiếng ‘bang’, khiến không khí hoài niệm này tan vào mây khói.

Người xuất hiện trước mắt tôi là—

“Cảm ơn sự ủng hộ của quý khách! Hãy quên luôn ả nữ thần vô tích sự kia đi, ác ma nhìn thấu được mọi chuyện có mặt ở đây để giúp người đây. Hãy lau khô những giọt nước mắt vui sướng mừng cuộc viếng thăm của ta, và hò reo bao nhiêu tùy thích. Nào, hãy cho ta thấy vô vàn những kiến thức mà người đang sở hữu đi!”

Phần 4

“Này, mang cô chủ tiệm xinh đẹp sang đây ngay! Đồi, đồi ngay! Tại sao ta lại phải bàn việc làm ăn với người khi đang cảm thấy chán nản cơ chứ! Ta muốn gặp nữ chủ tiệm xinh đẹp! Wiz! Cho ta gặp Wiz ngay!”

Tôi ngồi xuống phía đối diện với Vanir tại phòng khách trong khi phàn nàn như vậy.

“Hiện tại thì cô ta đang bận trông tiệm trong khi khóc lóc, bảo rằng cô muốn “được ngủ nhiều hơn chút” Không ngờ là chuyện này lại tạo nên hiệu ứng kiểu ‘chủ tiệm vừa khóc vừa làm việc trông rất đáng yêu’ hoặc là ‘Cô chủ tiệm sẽ mừng phát khóc nếu hàng hoá bán chạy đây! Mua zô, mua zô, mua nhiều zô bà con ơi!’, làm cho ta thấy vô cùng hạnh phúc. Ngoài ra, để cái máy tạo nợ đó thương lượng việc làm ăn là hoàn toàn bất khả thi. Mới hôm qua, ta cảm thấy nhân từ nên đã cho cô ta nghỉ giải lao một tí, nhưng chỉ vừa mới rời mắt khỏi cô ta một lúc thôi là cô ta đã mang về mấy cái mặt dây chuyền này, đã vậy còn dám nói là muốn bán nó cho các cặp đôi mạo hiểm giả nữa chứ.”

“Dây chuyền đó là loại gì thế?”

“Những mặt dây chuyền này sẽ phát nổ bằng việc đốt cháy tất cả những gì còn sót lại của một người đang đối diện với tử thần. Ý nghĩa của nó dựa trên mong muốn ‘hy sinh mạng sống của bản thân để cứu lấy người mình yêu quý nhất vào giây phút cuối đời’. Thật là lãng mạn đúng không nào, cô ta lại còn liên tục hét lên phấn khích ‘hyaa, hyaa’ nữa chứ. Tuy nhiên, hiệu quả của nó lại quá mạnh, không chỉ kẻ thù, cả người được bảo vệ cũng sẽ bị thổi bay đấy. Việc này một lần nữa làm ta cảm thấy nghi ngờ về khả năng làm ăn của con chủ tiệm này. Quý khách có muốn một cái không?”

“... T-ta xin kiếu... Nhân tiện đây, ý của người là gì khi nói sẽ giúp đỡ ta?”

Vanir không trả lời câu hỏi mà tôi đặt ra.

“Tạm thời bỏ qua chuyện đó. Mang hàng hoá ra trước đã. Ta sẽ dùng đôi mắt của mình để định ra một cái giá thích hợp cho chúng... Tuy nhiên, bốn tiệm cũng đã chuẩn bị một số tiền chắc chắn sẽ làm hài lòng quý ngài.”

Hắn ta nói trong khi vỗ vỗ vào cái túi da màu đen.

Tên ác quỷ có thể nhìn thấu mọi sự này quả là được việc.

“Có lẽ là thế, nhưng ta có thể sẽ vẫn trả giá với người đấy. Đây là kết tinh của tất cả kiến thức ta có. Hiển nhiên là ta không có ý định bán rẻ chúng đâu.”

Nếu tôi không thể cứu được Darkness thì bán mấy thứ này đi có tác dụng gì chứ.

Vanir nói bằng giọng như thể đã rõ hết mọi vấn đề.

“Gã thanh niên rất muốn giải cứu con bé mặc giáp nhưng lại sợ bị nó từ chối. Ác ma Vanir với khả năng nhìn thấu mọi chuyện, tuyên bố điều này ngay bây giờ. Người sẽ vét sạch tất cả quyền sở hữu trí tuệ mình có cho thứ nằm trong chiếc túi này.”

... Ác quỷ có khả năng thấu hiểu mọi chuyện quả đúng là rắc rối mà.

Vanir nhét hết toàn bộ bản thiết kế, sản phẩm thử nghiệm và giấy chứng nhận quyền sở hữu trí tuệ tôi có vào trong túi mà không thèm kiểm tra chúng tới một lần.

Hắn không cần phải làm thế.

Nhân tiện, tôi vẫn chưa nói rằng là mình sẽ đồng ý bán mấy thứ này...

.... Bởi lẽ hẳn là ác ma có thể nhìn thấu mọi sự cơ mà.

“Này Vanir, ngươi biết về tất cả mọi thứ đúng không nào?”

Tôi giả vờ như đang tán gẫu trong lúc hỏi chuyện Vanir đang tiếp tục nhét giấy tờ vào túi của mình.

Vanir không thèm nhìn về phía tôi trong khi tiếp tục việc nhồi nhét và trả lời:

“Hmm, không phải là tất cả mọi thứ, nhưng ta biết được hầu hết mọi chuyện. Chẳng hạn như ta có thể đoán được câu hỏi kế tiếp mà nhà ngươi sẽ đặt ra là gì. Tại sao con nhỏ mặc giáp đó lại nợ tay lãnh chúa một số tiền lớn. Liệu có cách nào để cứu cô ta không. Tại sao lại không có bằng chứng gì mặc cho những việc làm sai trái của hắn.”

Tôi nuốt nước bọt.

“... Này, kể cả khi ngươi là ác quỷ...”

“Kể cả khi ta là ác quỷ, tại sao ta lại giúp ngươi mà không nhận lại được gì? Liệu ta có đang mưu tính chuyện gì không... Dĩ nhiên là có rồi. Ta dù sao cũng là một ác quỷ mà. Chẳng hạn như để mua được tất cả các sở hữu trí tuệ mà ngươi nghĩ ra phòng trường hợp khẩn cấp với giá rẻ.”

Tch, tên khốn này.

“Nhà ngươi cũng sẽ không làm gì được nếu ta không chịu bán mấy món này. Thay vào đó, nếu ngươi biết được những thứ ta đang muốn biết thì khai ra mau.” [\[iv\]](#)

“Được rồi, được rồi. Vậy thì giờ ta sẽ cho cậu biết sự thật! Chẳng hạn như là loại và màu đồ nhỏ mà con nhỏ chủ tiệm hôm nay đang mặc! Hahaha, ta chỉ giỡn chút thôi.... Hmm? Cảm xúc tiêu cực thơm ngon của ta sao lại không trào ra nhỉ.”

“Xin hãy nói cho ta biết chuyện này vào lúc khác.”

“Đ-Được thôi... Vậy thì, ta sẽ nói cho cậu nghe chuyện mà cậu thật sự muốn biết. Con bé mặc giáp đó mắc nợ là bởi vì...”

“Sacred Exorcism!”

Giọng nói của Aqua đột nhiên vang lên cắt đứt lời của Vanir.

Cùng lúc đó, Vanir bị bao trùm bởi một cột sáng chói loá.

Sau khi ánh sáng biến mất, chỉ còn lại mặt nạ của Vanir đang quay tròn lợc cọc trên mặt đất.

“Này Vanir!! Ngươi là đại ác ma đúng không?! Ngươi không thể chết chỉ vì một đòn tấn công từ con nữ thần bồn cầu này được đúng không!? Tỉnh dậy ngay đi!”

“Cái gì! Ta mới rời mắt khỏi anh một chút và Kazuma đã bị một tên ác quỷ tẩy não rồi sao? Nè, tại sao anh lại đi tiếp tay cho ác quỷ được cơ chứ?! Và tôi là nữ thần của nước nhá!”

Bà cô này có lẽ đã trông thấy Vanir khi đi xuống từ cầu thang và tiện tay ném thần chú vào hắn ta.

Aqua vẫn còn ở trong tư thế niệm thần chú trong lúc la hét.

Con mắt này luôn làm chuyện ruồi bu vào những lúc quan trọng.

Một người đàn ông trung niên quen thuộc đang đứng phía sau Aqua. Ông ta chính là quản gia của nhà Dustiness dạo này hay tới đây mỗi ngày để than phiền.

Tôi không biết ông ấy có yêu cầu gì cho Aqua nhưng ông ta rõ ràng đã bị bất ngờ trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình.

Ngay trước mắt tôi, thân thể của Vanir đang tự tái tạo lại từ phía sau chiếc mặt nạ.

... Thật là tiện cho hắn khi lúc nào cũng có sẵn một bộ đồ trên người mỗi khi tái sinh... Không, nói cho đúng ra thì quần áo của hắn ta cũng bị phá huỷ bởi Aqua vì chúng cũng là một phần cơ thể của hắn.

“Hahaha, người cũng vừa chơi trò đánh lén như một con quỷ đó thôi, nữ thần du côn à! Nhìn mà xem, mặt nạ siêu ngẫu của ta vì người mà bị nứt rồi này!”

“Không~ chẳng phải người ta thường đem ác quỷ ra so sánh với sâu bọ sao~!? Người có bao giờ tính báo trước cho sâu bọ khi tiêu diệt chúng hay nói ‘Ta chuẩn bị giết mi đây, thế nên ta rất lấy làm tiếc’ không? Thế không phải là ngu ngốc sao? Đừng có làm ta cười chứ!”

Hai bên bắt đầu lờm nhau làm dấy lên một bầu không khí hết sức nguy hiểm. Tôi vội vàng ngăn cả hai người họ lại.

“Nè, cả hai người, làm ơn lựa ngày khác mà đánh nhau được không. Aqua, tôi muốn nghe điều Vanir cần nói thế nên đừng có cản trở nữa!”

Aqua bất đắc dĩ lui xuống sau khi nghe tôi nói.

Hagen đứng phía sau Aqua cũng có thể cảm nhận thấy được bầu không khí nguy hiểm trong căn phòng lúc này.

“E-Erm... Tôi không biết vụ lùm xùm gì đang xảy ra.... Thừa đại tu sĩ, buổi lễ sẽ được cử hành lúc giữa trưa, chúng tôi trông cậy ở ngài. Vậy giờ xin phép cho tôi được rút lui...”

Ông ấy cúi chào và nhanh chóng đi ngang qua chỗ Aqua và Vanir và vội vã rời dinh thự.

Tôi khá là tò mò về lí do khiến ông tới đây nhưng mà vấn đề của Vanir hiện giờ cấp bách hơn.

Khoé môi của Vanir nhếch lên như để khoe khoang chiến thắng của mình trước Aqua.

“Hahaha, đồ nữ thần vô dụng không được tích sự gì trong lần này, hãy ngồi ở góc kia gặm khăn tay trong tức tối mà chứng kiến sự thanh lịch và hữu ích của ta đây!”

Tên ác ma này không ngờ lại khá là con nít, thậm chí hẳn còn lè lưỡi ra để chọc tức Aqua nữa chứ.

Lông mày của Aqua bắt đầu nhướn lên. Cứ thế này chúng ta không thể nói được đâu, làm ơn nhịn chút đi.

Nhỏ tiếp tục nâng niu quả trứng của mình và ngồi lên ghế sofa, ở giữa tôi và Vanir.

Cô ta có vẻ cũng tính lắng nghe câu chuyện. Ngồi trong tư thế hai tay ôm đầu gối, nhỏ lườm Vanir ở khoảng cách gần tới nỗi mũi cả hai người gần như chạm nhau.

“Thật là khó để nói chuyện trong tư thế này... Thằng nhóc tội nghiệp thậm chí tới con nữ thần bên cạnh cũng không thể trông mong gì được. Người muốn biết tại sao con nhỏ mặc giáp đó lại mang nợ sao? Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ vụ hạ gục Pháo Đài Hủy Diệt di động.”

Vanir nói bằng một giọng thoải mái như thể đang tán gẫu vậy.

.....

Hắn ta vừa nói gì cơ?

“Này, giải thích rõ hơn xem.”

Vanir cười lớn khi nghe thấy yêu cầu của tôi.

Hắn ta không chần chừ gì và lại tiếp tục.

“Thật ra cũng không có nhiều thứ đáng để giải thích đâu. Như tất cả các thành phố khác trong quá khứ, lãnh chúa thường sẽ mất đi lãnh địa của mình sau khi Pháo đài hủy diệt đi qua. Người dân sẽ mất nhà cửa và những quý tộc sẽ phải chịu trách nhiệm, cuộc sống của tất cả sẽ bị đảo lộn. Mọi chuyện có thể đỡ hơn một chút đối với các mạo hiểm giả lang bạt. Tuy nhiên, thành phố này lại không bị tàn phá.”

... Không phải đó là điều tốt sao?

Vanir có lẽ đã biết được suy nghĩ của tôi và phá ra cười một lần nữa.

“Thị trấn đã được cứu. Những người có kế sinh nhai nhờ thành phố thoát nạn. Cả người dân sống trong thành phố cũng vậy. Và Pháo Đài Hủy Diệt thì bị đánh bại ở cổng thành phố. Cùng lúc đó, đập nước,

kho thóc và đủ các thể loại công trình cơ sở hạ tầng khác không may thay lại bị phá huỷ.”

... Tôi biết là mấy chuyện này có xảy ra.

Tuy nhiên, không phải mọi thiệt hại đều đã được giảm thiểu xuống mức tối đa rồi sao?

“Bởi vì các kho thóc bị phá huỷ, những người làm nông sẽ mất đi công việc và tài sản. Thật không dễ gì có thể xây lại các vựa lúa đã mất. Và thế nên, những người này đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ lão lãnh chúa.”

... Tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó không được hay và cau mày.

“Chính xác, đúng như người đang nghĩ đấy! Tên lãnh chúa đó trả lời với những người tới yêu cầu giúp đỡ rằng: ‘Các người còn sống sót cũng coi là phước mấy đời rồi, đừng có đòi hỏi nữa. Nếu muốn phàn nàn thì hãy tới gặp mấy tay mạo hiểm giả không bảo vệ nổi mấy cái kho ấy. Nhìn xem, lũ mạo hiểm giả vừa nhận được một khoản tiền thưởng khổng lồ và đang khá dư dả đấy. Tại sao các người không tới yêu cầu chúng bồi thường bằng mớ tiền thưởng đi?’”

... Tên lãnh chúa độc ác làm tôi tái cả mặt.

“Phải đấy. Ngoại trừ tên lãnh chúa vô trách nhiệm kia thì không có ai có lỗi cả. Tất cả các mạo hiểm giả đều đã cố gắng trên cả mong đợi rồi. Việc đó là thứ không cần bàn tới. Tuy nhiên, những người tị nạn đã mất đi nơi ở và cảm xúc của họ như thế cũng là điều dễ hiểu. Ngay cả khi cậu nói với họ rằng ‘Đây chỉ là một thiên tai khó tránh, thôi bỏ đi’, cũng không thể nào làm họ thay đổi quan điểm được.”

Vanir nở một nụ cười đậm chất ác ma.

— Hẳn ta lại tiếp tục vô tư nói một điều mà tôi không thể bỏ ngoài tai được.

“Những người bị tên lãnh chúa từ chối đã quay sang cầu xin một người khác. Đúng như vậy đấy, họ tới nhờ nhà Dustiness, gia tộc có liên hệ chặt chẽ với tất cả các người. Họ nói ‘Dustiness-sama tốt bụng đã gánh giúp món nợ từ thiệt hại do trận lụt thay cho một mạo hiểm giả vô danh, làm ơn cũng hãy rủ lòng thương giúp chúng tôi’... Chuyện là thế đấy.”

“Người nói sao? Chuyện gì đã xảy ra với mấy công trình bị trận lũ tàn phá thế hả?”

Khi nghe câu hỏi của tôi, Vanir mỉm cười như một ác quỷ thực thụ.

“Thiệt hại nặng nề lên các toà nhà không phải là thứ có thể giải quyết được chỉ bằng vài trăm triệu. Khi những nhân viên của hội yêu cầu người bồi thường, không phải họ cũng đã nói cho người biết chuyện này sao? “Không phải là đền bù tất cả mọi thứ, mà ít nhất là một phần nhỏ thôi cũng được.”

Cô ta.

“Ngoại trừ toà dinh thự, phần lớn tài sản của nhà Dustiness đã được dùng để đền bù thiệt hại. Sau khi dùng phần lớn của cải của họ, con nhỏ mặc giáp đó đành cúi đầu xin mượn tiền tay lãnh chúa để giúp những người đang chịu khổ vì Pháo Đài Huỷ Diệt.”

Nhỏ đó nghĩ gì vậy chứ, tự ý làm tất cả mấy chuyện ấy?

“Gã lãnh chúa chần chừ không muốn cho mượn tiền đã kèm thêm điều kiện này, “Trong trường hợp có chuyện gì xảy ra với người đứng đầu nhà Dustiness dẫn tới khó khăn trong việc chi trả thì thân thể của cô sẽ được dùng để thế chấp’.”

Tiếng tôi đập bàn cắt ngang lời của Vanir.

Tôi lại chìa tay sang cho một Aqua đang rất ngạc nhiên trước phản ứng này.

“... Nè Kazuma, đập lên mặt bàn khi tức đau lắm đúng không? Đau lắm phải không?”

Mọi thứ giờ đã rõ.

Tay quản gia thô lỗ tới nhà chúng tôi chắc hẳn đã được gã lãnh chúa đó cử tới.

Hắn ta biết được về bệnh tình của cha Darkness, và cử người tới để gây áp lực hòng đòi nợ.

Và để có tiền, nhỏ đó đã đề nghị một chuyện ngu ngốc như là hạ gục con Hydra.

Tuy nhiên, khi trông thấy tất cả các mạo hiểm giả tập hợp lại vì lo lắng cho mình, cô ấy đã nghĩ là không nên gây thêm rắc rối cho mọi người và bớt chú tâm vào mọi việc—

Tôi lặng lẽ hỏi Vanir.

“Khoản nợ của Darkness là bao nhiêu?”

Vanir có lẽ cũng đã đoán trước được câu này, hắn rút ra một cái túi đã được chuẩn bị sẵn.

“Toàn bộ gia tài của cậu cùng với thú ở trong chiếc túi này, sẽ đủ để trả khoản nợ của cô ta.... Giờ thì, tới lúc để bàn chuyện làm ăn rồi!”

Tên này thật đúng là quý mà!!!

Phần 5

“Cô thật sự...! Cô trông thật sự rất xinh đẹp đó, thưa tiểu thư...! Sau khi hôn lễ kết thúc, chúng ta nhất định phải cho ông chủ đang tĩnh dưỡng trên giường bệnh thấy được vẻ lộng lẫy của cô!”

Nữ hầu gái mới được thuê khen ngợi hết lời khi thấy tôi trong bộ váy cưới.

Khi nghe thấy thế, tôi không làm gì được ngoài nở một nụ cười gượng gạo.

Cô hầu gái mới không biết được lí do và câu chuyện sâu xa đã dẫn tới lễ cưới này.

Nếu mà cha thấy mình thế này sau lễ cưới với tên lãnh chúa, ông ấy sẽ trở nên tuyệt vọng mất.

Tôi làm chuyện này chỉ để thoả mãn bản thân mình.

... Tôi có thể nghe được những tiếng chửi rủa từ hành lang.

“Tại sao mi dám ngăn cản ta tới nhìn mặt cô dâu hả!? Đây, tránh đường ngay cho ta! Ta không thể chờ thêm được nữa! Lalatina sẽ là của ta trong vòng vài tiếng nữa, đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi! Biến ngay!.. Lalatina! Lalatina!”

.... Fufu, có vẻ như lão không thèm che giấu bản chất của mình nữa rồi.

“Không. Đây là phòng chờ của nhà Dustiness. Vì hôn lễ chưa bắt đầu, chỉ có người nhà Dustiness mới được cho phép bước vào trong thôi ạ. Xin hãy quay về cho.”

Sau khi nghe thấy quát giận dữ của tên lãnh chúa, một người hầu của nhà tôi điềm tĩnh trả lời.

“Đồ ngu kia! Nghe cho rõ đây, ta sẽ là chủ nhân của người sau khi hôn lễ kết thúc. Nếu nhà người hiểu được điều này thì nghĩ cho kĩ trước khi cản ta đi!”

Ngay cả khi nghe thấy lời yêu cầu vô căn cứ ấy, người ấy vẫn bình thản:

“Ngài không được phép bước qua đây. Ngài vẫn chưa phải là chủ nhân của tôi mà.”

“... Ta sẽ nhớ mặt mi. Sau khi hôn lễ kết thúc, đợi ta xoi xong cô dâu, nhà người sẽ biết tay ta.”

Nói tới đây, lão lãnh chúa rời đi với những bước chân nặng nề.

“... Xin hãy mời người ở trước cửa khi nãy vào đây, ta muốn cảm ơn ông ấy.”

Cô hầu gật đầu xác nhận mệnh lệnh của tôi và triệu người kia vào.

“Thưa tiểu thư, cô trông rất, rất là xinh đẹp...!”

Với một tiếng thở dài, người đàn ông mỉm cười với một gương mặt đầy nếp nhăn.

Ông ấy là một trong những cảnh vệ đương nhiệm của nhà Dustiness.

Ông là một người khá là cứng nhắc, khi tôi muốn lên ra ngoài chơi lúc còn nhỏ, ông ấy nhất định không để cho tôi đi.

Kiểu gì tôi cũng sẽ bị phát hiện ngay lập tức kể cả khi lên leo hàng rào.

Trong một thời gian dài, tôi đã từng nghiệm việc lên qua ông để trốn ra khỏi nhà.

Tôi sẽ ném một quả banh ra ngoài hàng rào từ trong vườn, bắt ông ấy đi lấy trái banh hộ và nhân cơ hội đó lên đi.

Ông ấy thế nào cũng bắt kịp được sau khi tôi chuồn khỏi và mang tôi về ngay lập tức. Nhưng chuyện này rất là thú vị đối với tôi lúc đó, cho nên ngày nào tôi cũng ném quả bóng cho ông nhặt.

Tôi tự thoả mãn bản thân bằng cách lừa ông ấy nhặt banh giúp và lên ra ngoài.

Giờ nghĩ kĩ lại thì, tôi hiểu ra rằng từ khi mẹ qua đời, tôi mất đi một người bạn chơi hay chơi cùng mình và đã bắt ông ấy thay thế vị trí đó.

“Cho cháu xin lỗi... Lão ta có vào đây cũng không sao đâu bác à. Cháu không còn quan tâm nữa. Cháu sẽ bảo hẩn để bác yên.”

“Lão đã tính sẽ nghỉ hưu ngay khi tiểu thư kết hôn, thế nên cô không cần quá lo lắng đâu ạ. Vì dù sao thì, lão cũng sẽ chỉ phục vụ mình gia tộc Dustiness mà thôi. Tuy nhiên nếu đó là người đàn ông được cô chủ công nhận thì lão già này sẽ sẵn sàng phục vụ cậu ta.”

Ông ấy bắt đầu cảm thấy mắc cỡ khi nói những lời đó, và tôi đáp lại ông bằng một nụ cười trên môi.

Nói tới người đàn ông mà tôi công nhận, hình bóng của tên ngốc đã đột nhập vào phòng tôi giữa đêm, sàm sỡ và để lại cho tôi một lời hăm dọa trước khi té một cái rỗ đau ra ngoài cửa sổ lại hiện ra trong tâm trí tôi.

Tôi không thể không cười khi nhớ lại chuyện đêm hôm ấy.

“Thưa cô chủ, nụ cười hiếm hoi của cô trông rất tuyệt vời đấy. Lão cảm thấy thật may mắn khi vẫn còn được thấy biểu cảm đó của cô vào những phút cuối cùng.”

Ông ấy nở một nụ cười thoả mãn và quay lưng đi.

“... E-Erm, đây không phải là chuyện lão nên xen vào, nhưng dù sao thì tiểu thư cũng là một người rất xin đẹp, nét na, thùy my... Cho nên xin cô đừng đi quá xa khi tự ‘chơi’ với bản thân...”

“!?”

Ông ấy bỏ đi sau khi nói một cách hết sức nguợng nguợng.

Hai cô hầu gái lảng mắt khỏi tôi.

Tôi thật sự muốn dạy cho cái tên ngốc đã giả giọng tôi và tạo ra cái tin đồn vô căn cứ này một bài học mà!

Hắn là một người thô lỗ lại mồm thối, không hề biết phép tắc, sở hữu nhiều kiến thức kì quặc nhưng lại không có tí khái niệm nào của một người bình thường.

Nhút nhát và lãnh đạm, nhưng đôi khi lại hành động rất bất cân, là một tên khó hiểu.

Hắn ta có chức nghiệp yếu nhất, và ngoại trừ may mắn thì, các chỉ số còn lại đều dưới mức trung bình. Bằng cách sử dụng vô số kỹ năng khác nhau kết hợp với sự xảo trá như vũ khí, hắn là một con người bí ẩn có thể đánh ngang cơ với boss của Quân Đội Quý Vương, mục tiêu bị truy nã và đủ loại quái vật khác nhau.

Khi tôi tiết lộ rằng mình thuộc hàng ngũ quý tộc, thay vì dòng dõi quý tộc, hắn là một tên kì quặc chỉ chú ý tới tên của tôi thôi.

Mà...

Xém chút nữa là tôi đã vượt rào với cái tên kì quặc đó, nên chắc tôi cũng là một con nhỏ kì quặc rồi.

Tôi nhớ về những ngày tháng vui vẻ khi còn là mạo hiểm giả.

Bình thường thì quý tộc như tôi sẽ không được sống tự do theo ý mình, ngay cả người kết hôn cũng không được tự do lựa chọn.

Tuy thế, cho tới giờ tôi vẫn dành được rất nhiều thời gian với những người bạn thân thiết của mình .

... Như vậy cũng đủ lắm rồi. Sẽ là quá tham lam nếu quý tộc như tôi còn muốn được nhiều hơn thế nữa.

Đã tới lúc tôi trả ơn người dân trong thị trấn này.

Tôi sẽ không để cho lão lãnh chúa đó muốn làm gì thì làm nữa.

Tôi nhất định sẽ tìm ra bí mật của lão trong khi lão còn đang lăm le ham muốn cơ thể của tôi.

Dù có phải mất bao lâu đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ có thể tiếp tục tiến bước miễn là tôi còn những ký ức về quãng thời gian mà chúng tôi bên nhau.

... Nhưng mà chuyện này thật kì lạ.

Trong quá khứ, tôi nghĩ việc kết hôn với lão lãnh chúa cũng không đến nỗi tệ, nhưng bây giờ thì tôi không thể thấy được tí cuốn hút nào từ lão nữa.

Có lẽ nào là do hấn ta sao?

Nhớ tới những lần cãi vã với hấn, tôi bất giác nở một nụ cười trên khoé môi.

“E-Erm... Thưa tiểu thư?”

Thấy tôi đột nhiên mỉm cười, cô hầu gái giúp việc trang điểm cảm thấy bối rối và dừng lại.

“Oh, xin lỗi, không có chuyện gì đâu.”

Tôi bảo cô ấy tiếp tục công việc và nghĩ về những đồng đội với những tính cách khác nhau.

Nếu mà họ biết được lí do tôi mắc nợ, họ sẽ nghĩ gì đây?

Megumin chắc sẽ rất giận.

Còn Aqua thì có thể sẽ òa khóc vì một lí do nào đó.

Nếu là tên đó, hấn ta thế nào cũng sẽ mắng tôi ‘Sao cô lại có thể làm một chuyện ngu ngốc như vậy hả!’, và nhìn thấu lí do thật sự khiến tôi lánh xa họ và ngay lập tức hành động.

Kế tiếp, cậu sẽ khám phá ra bí mật của lão lãnh chúa và kết thúc tất cả chuyện này.

Liệu cái nhóm người luôn vui vẻ ấy có còn chấp nhận tôi là bạn đồng hành nữa không?

“Thưa tiểu thư, thật tuyệt mỹ...! Xin cô hãy ra đứng trước gương ạ...!”

Tôi làm theo hướng dẫn của cô hầu gái và mỉm cười cay đắng khi trông thấy bản thân mình trong bộ đồ cưới.

Tiếc thay, người được chiêm ngưỡng tôi trong bộ cánh này lại là tên lãnh chúa đó.

Tuy thế, mặc dù dân thường không thể tham dự buổi lễ, họ vẫn có thể thấy tôi sau khi hôn lễ đã kết thúc.

Liệu cậu ta có tới không nhỉ?

... Không, cậu ta chắc chắn sẽ không tới đâu.

Chắc hẳn lúc này hẳn vẫn đang ngồi hờn dỗi một mình trong dinh thự ấy chứ.

Tôi không thể không nở một nụ cười kì quặc khi tưởng tượng ra khuôn mặt bực bội của cậu chàng lúc này.

“Đã tới giờ rồi. Chúng ta nên đi thôi, tiểu thư. Vị tu sĩ sẽ ban phước lành cho ngày tuyệt vời hôm nay chính là người giỏi nhất trong thị trấn này. Đây chắc chắn sẽ là một lễ kết hôn đầy hạnh phúc...”

Hagen, vị quản gia già dặn nhất của nhà Dustiness quỳ một chân xuống và đưa tay ra cho tôi.

Tôi rất lấy lòng cảm kích đối với tất cả mọi người trong thành phố này vì đã cho tôi sự tự do biết bao lâu nay.

Ahh, khoảng thời gian hạnh phúc ấy...

Những năm tháng tôi trải qua với mọi người đầy ắp những kỉ niệm đẹp đẽ.

Tôi mỉm cười,

Và đón lấy tay của Hagen—-[v]

Phần 6

Đây là thánh địa linh thiêng nhất thành phố Axel.

Nhà thờ của nữ thần Eris.... Những người dự lễ hôm nay đều là người có sức ảnh hưởng lớn trong thành phố hoặc quý tộc đến từ các nước láng giềng.

Mọi người tới dự đều biết buổi lễ hôm nay chỉ là giả tạo.

Những người ngồi trên ghế vẫn tiếp tục vô tư trò chuyện mà không hề căng thẳng dù buổi lễ sắp được cử hành.

Thuộc hạ của lão lãnh chúa đứng canh gác tại lối vào nhà thờ, và đám người hiếu kì muốn được trông thấy hình ảnh thoáng qua của cô dâu đang tụ tập ngày một đông.

Hầu hết bọn họ đều là các mạo hiểm giả.

Darkness đã giấu về dòng dõi quý tộc của mình khi cô ấy trở thành mạo hiểm giả.

Tin nhỏ trở thành cô dâu của lão lãnh chúa nhanh chóng lan truyền khắp mọi nơi, có lẽ họ tụ tập ở đây phần lớn là để tận mắt chiêm ngưỡng Darkness ngày thường chỉ mặc áo giáp trong trang phục váy cưới.

Thật là một đám người hiếu kì.

Ắt hẳn họ trở thành mạo hiểm giả cũng bởi vì sự hiếu kì này của bản thân.

Nhà thờ đang huyền ảo cuối cùng cũng trở nên im lặng.

Phòng chờ của nhà gái và nhà trai nằm tách biệt ở hai bên lối vào nhà thờ.

Hagen hộ tống bóng hình trắng tinh khiết của cô dâu vào lễ đường từ phòng bên nhà gái.

Vì cha của Darkness đang không được khoẻ, vị quản gia đã nhận lấy trọng trách này.

Darkness vừa bước đi vừa cúi đầu với khuôn mặt sau tấm mạng che trông xinh đẹp tới nỗi không ai có thể rời mắt khỏi cô nàng.

Một lúc sau, lão lãnh chúa mặc bộ tuxedo trắng cũng bước ra từ phía dành cho nhà trai.

Thân hình phốp pháp của lão làm bộ đồ Tuxedo căng phồng lên như một trái bóng bay vậy. Giống như những người dự lễ khác, hẳn ta cũng không thể nào rời mắt khỏi Darkness được.[\[vi\]](#)

Trong khi ngoác nửa miệng và mắt thì vẫn cứ tiếp tục dán chặt vào Darkness, hần lạch bạch tiến về phía trước... Lão ta chỉ trở lại mặt đất sau khi quản gia của Darkness háng giọng bằng cách ho vài tiếng.

Những người dự lễ còn không thèm đếm xỉa gì tới bộ dạng xấu xa của lão lãnh chúa mà chỉ tập trung vào Darkness.

Một lát sau, dàn nhạc của nhà thờ bắt đầu chơi một bản thánh ca. Lão lãnh chúa và Darkness đi trên cùng một lễ đài, nhưng mắt hần ta không nhìn về phía trước mà vẫn chỉ chăm chú vào cô dâu bên cạnh mình.

Darkness bước đi bên cạnh thì vẫn tiếp tục cúi gằm mặt.

Lòng tôi trở nên rối bời khi trông thấy Darkness như vậy.

Nhỏ thậm chí từng nói rằng 'Lão ta ắt sẽ hãm hiếp tôi suốt ngày đêm mà không cần ăn hay uống gì cả, thật là phẫn khích!'

Mấy cái biểu cảm biến thái thông thường của cô dâu rồi?

Chuyện gì đã xảy ra với gương mặt sẽ đỏ ửng lên mỗi lần cô đối mặt với quái vật vậy?

Còn những câu từ có thể làm boss của quân đội ma vương chùn bước thì sao?

Đây là lễ cưới, nhưng tôi không thấy được một chút hạnh phúc nào trên mặt cô ấy cả, Darkness trông thật cô đơn khi cúi gằm mặt như thế.

Cuối cùng đã đến lúc trao lời thề nguyện kết đôi. Dưới sự chứng kiến của những người tham dự, họ tiến tới trước lễ đài.

Tới trước mặt tôi.

Phải, tới trước mặt tôi đây, người đang đứng trước lễ đài.

Ở thế giới này, miễn là bạn có chức nghiệp có bản chất linh thiêng, bạn có thể chủ trì một buổi lễ ngay cả khi bạn không phải là cha xứ.

Ví dụ như, sự tồn tại hiếm có đối với một thị trấn khởi đầu- một đại tu sĩ sẽ qua ải trót lọt.

Đối với sự kiện lần này, vị tu sĩ mà Hagen đã thuê để ban phúc cho hôn lễ ngày hôm nay là người có chức nghiệp linh thiêng bậc cao nhất – Aqua-sama.

Và với tư cách là người hỗ trợ, tôi tự nhiên đứng bên cạnh nhỏ.

Ngay cả khi đã tới trước lễ đài để thề nguyện, lão lãnh chúa vẫn còn dán mắt vào cô dâu, trong khi Darkness vẫn tiếp tục cúi đầu.

Bản thánh ca dừng lại và một giọng nói bảo đảm chả có tí chất ‘thánh’ nào vang lên:

“Con, Darkness, có muốn bật lại mong muốn của ta- một nữ thần, và lấy lão già mập ú tới mức chảy cả mỡ thay mồ hôi này làm chồng mình? Con có thề rằng mình sẽ yêu, cảm thông với lão già này, tôn trọng và gìn giữ dù trong lúc khoẻ mạnh hay ốm đau và sẽ luôn giữ gìn trinh tiết của bản thân khỏi lão ta tới cuối đời không? Con không làm được đúng không nào? Nếu thế thì ta muốn nhanh chóng về nhà với Darkness và thưởng thức mấy món Kazuma nấu rồi nhậu một bữa...”

Một bài phát biểu không ăn nhập với tình huống vang lên.

Mọi người đều hết sức bất ngờ và tất cả ánh mắt lúc này đều dồn về hướng của Aqua.

Cả lão lãnh chúa cũng giật mình quay về phía Aqua.

“...!?! Cái gì? M-Mi chính là con đàn bà đã gây cho ta biết bao nhiêu rắc rối lúc còn ở nhà ta! Mi đang làm gì thế?! Mi làm cái quái gì ở đây vậy hả!?”

Mấy lời chửi rủa của gã lãnh chúa vang lên và Darkness nhìn Aqua kinh ngạc, miệng của cô nàng cứ mấp máy liên tục.

Nhân cơ hội này, tôi nắm chặt tay của Darkness.

Thưa cha mẹ.

Đứa con trai yêu quý bé bỏng mà hai người muốn nuôi dạy thành một người chính trực.

Giờ đã quẳng đi cuộc sống yên bình của mình và thách thức những kẻ quyền lực nhất thế giới này bằng cách bắt cóc một cô con gái thuộc dòng dõi quý tộc.

Khi Darkness đã vượt qua được cơn sốc của mình, mặt cô ấy tái xanh đi và nước mắt chực trào ra.

“H-Hai người đã làm gì thế này... Aqua... K-Kazuma! K-Kazuma, thả tôi ra! Rốt cuộc hai người đang tính làm gì vậy? Chuyện này không đùa được đâu! Xông vào đám cưới của quý tộc thì kết cục nhẹ nhất là bị xử tử đó! Hai người đã làm chuyện ngu ngốc gì thế này! Thật quả là ngu quá mà!”

Tôi cắt ngang lời của Darkness người đang vừa xúc động oà khóc vừa mắng tôi.

“Im ngay cho tôi đồ ngu kia! Cô mới chính là đứa bướng bỉnh đi làm mấy chuyện ngu ngốc đấy, đừng có tự ý đòi trả nợ cho tôi một mình

như thế! Cô nghĩ mình là vợ tôi sao!? Nếu thích tôi thì cô cứ nói thẳng ra đi—Tôi đã từng nói với cô như vậy mà!”

“Anh nói thế khi nào cơ chứ! Anh đang nói về cái gì vậy hả cái tên xảo trá này!”

Sau màn cãi nhau không đúng chỗ của tôi và Darkness, lão già ban nãy còn bị choáng đã hồi phục tinh thần.

“B-Bắt lấy tên này lại! Bắt hắn và con tu sĩ dòm kia lại cho ta! Hửn... Hửn chỉ là một tên thường dân mà lại dám phá hỏng đám cưới của một quý tộc ta đây! Mau, mau tóm cổ hắn cho ta!”

Lão lãnh chúa hét lớn và cố giành lại Darkness từ tay tôi.

Tôi chặn lại lão già vừa lao tới và cưỡng chế đưa Darkness đang khóc thút thít nấp đằng sau lưng mình.

Guồng mặt của lão lãnh chúa liền chuyển sang tím rìm ngay lập tức...!

“Tên khốn! Chuyện này không liên quan gì đến ngươi, cút đi! Ngươi có thể thích Lalatina, nhưng mà—! Cô ả nợ ta một món tiền khổng lồ mà ngươi có làm cả đời cũng không thể trả hết nổi đâu! Nếu ngươi thích nó như vậy, thì hãy chuẩn bị cho được số tiền đó trước đã đồ hạ dân ạ! Đó là nếu ngươi kiếm được ấy!” [\[vii\]](#)

Khi nghe lời khiêu khích của lão, tôi nhặt lấy chiếc túi lớn đặt cạnh lễ đài.

“Ta đã nghe rất rõ, nói thì nhớ giữ lời đó, lão già! Nhận lấy đi, số tiền mà Darkness còn nợ ngươi, hai tỉ Eris! 2000 Đồng Bạc Ma Thuật Eris – mỗi miếng trị giá một triệu eris! Ta đã xoá sạch món nợ rồi, cho nên ta

sẽ lấy con nhỏ này về! Còn nữa, ta không thích cô ta theo kiểu đó đâu đấy! C-Cô ta chỉ là một người đồng đội quan trọng mà thôi!”

Tôi chỉnh lại lời của tay lãnh chúa và đổ hết mọi thứ trong túi xuống dưới chân lão.

Còn về lí do tại sao tôi lại đổ hết mọi thứ xuống đất...

“Ahhh? Cái gì, 2 tỉ lện sao! Ahh, chò ta với, Lalatina của ta! Trả Lalatina lại cho ta... Ahhh tiền của ta! Nhặt chúng nhanh lên! Này, mau nhặt chúng lên hộ ta!”

Lão già bắt đầu hốt hoảng lượm tiền.

Cùng lúc này, mọi người tới tham dự cũng bắt đầu nhặt mấy đồng bạc lên.

Sẽ có vài người cố thò vài đồng nhưng mà tôi mặc kệ.

Chộp lấy thời cơ, tôi kéo tay Darkness trong khi cô nàng đứng như trời trồng trước cảnh hỗn loạn và lũ người có vẻ là tay sai của lão lãnh chúa lao về phía tôi.

Darkness liền giãy tay tôi ra và chống chế:

“T-Tại sao anh lại! Ai nhờ anh làm chuyện này cơ chứ!? Anh đang cười nhạo quyết tâm của tôi đấy! Và số tiền này! Anh kiếm nó từ đâu hả!?”

Tôi trả lời Darkness vẫn cứ cứng đầu trong tình huống như vậy một cách khó chịu:

“Tôi bán chúng. Tôi bán toàn bộ các ý tưởng mà mình có thể nghĩ ra. Cùng với số tiền tích góp được từ việc hoàn thành uỷ thác, chúng vừa

đúng 2 tỉ Eris. Tôi chỉ còn cách siêng năng làm ăn lương thiện từ giờ trở đi thôi... Không còn cách nào khác, tôi đã bán hết mọi thứ rồi. Mà dù có muốn thì tôi cũng không thể nào mua lại chúng được. Nếu cô hiểu rồi, thì đi thôi!”

Khi trông thấy tôi như vậy, biểu cảm của Darkness lúc này trở thành một sự hoà trộn phức tạp giữa niềm vui, lo lắng, khóc lóc và tươi cười, và nhỏ nói:

“Anh đi xa đến vậy, anh.... Anh thật đúng là....! T-Tôi...!!”

Bọn tay sai đã bắt kịp với chúng tôi, và tôi cũng sắp hết kiên nhẫn rồi, thế nên tôi nắm lấy vai của Darkness và lắc thật mạnh!

“Đừng có lãng phí thời gian nữa mà lấy lại bình tĩnh đi, cô không có quyền từ chối chuyện này nữa rồi! Đừng có mà cãi với tôi! Tôi đã mua lại cô từ lão lãnh chúa già đó! Giờ cô là của tôi! Nghe cho rõ đây, tôi sẽ bắt cô cày như lũ ngựa đày! Lo mà chuẩn bị để trả lại cho tôi số tiền tôi vất vả kiếm được bằng thân thể của mình đi, con Thập Tự Quân biến thái à!! Hiểu chưa!? Trả lời tôi nếu như cô đã hiểu !!”

“V-Vân...”

Bị lắc mạnh, bị thuyết giáo nơi công cộng và bị gọi là đồ biến thái đã khiến mắt Darkness ngấn nước còn mặt thì biến dạng theo chiều hướng không ổn chút nào. Cô nàng trả lời tôi bằng một giọng kỳ cục.

Trong khi tôi giữ lấy vai của Darkness, chân cô ấy bỏ cuộc khiến Darkness ngã phịch xuống đất.

Câu nói của tôi có vẻ như đã giáng một đòn chí mạng lên máu M của bà chị này.

Tại sao cô ta lúc nào cũng gây cản trở trong những lúc quan trọng như thế này cơ chứ!?

Tôi liền miễn cưỡng xốc Darkness lên theo kiểu bế công chúa và lao về phía cửa ra vào nhà thờ.

Này Kazuma, buông tay ra! Mau buông tay ra!

Kazuma

Câm miệng đi đồ ngốc! Tưởng bỏ cô là vợ tôi à!

Thích thì cứ việc nói thẳng – Trước đây tôi từng nói câu này rồi đấy.

Anh nói như vậy hồi nào hả! Đồ ngốc!

K-KAZUMA,
THẢ TÔI RA!!
ANH NÓI THỂ
KHI NÀO CỜ
CHỮ! ANH ĐANG
NÓI VỀ CÁI GÌ
VẬY HẢ CÁI
TÊN NGỐC NÀY!

IM NGAY
CHO TÔI ĐỒ
NGỐC KIA!
CÔ NGHĨ
MÌNH LÀ VỢ
TÔI SAO!?
NẾU THÍCH
TÔI THÌ
CÔ CỨ
NÓI THẲNG
RA ĐI!

Những người tham dự toàn là những kẻ đứng đầu quyền thế và sức ảnh hưởng.

Họ hoặc là không biết cách đối phó với lũ vô lại hoặc là không muốn vướng vào rắc rối. Ngoại trừ những người đang cùng với lão lãnh chúa nhật tiền, không có ai chặn chúng tôi lại mà chỉ ngồi ì ra đó nhìn.

“Hah... Hah... M-Mình đã bị bán... Một tiểu thư như mình, bị bán cho gã này! Ai mà ngờ được rằng, rằng, rằng mình sẽ phải trả lại bằng thân thể này...! Ahhh, tình huống này là sao chứ...! Bị bắt khỏi hiện trường và trong tư thế bế công chúa...! Chuyện này thật là... thật là...!”

Khuôn mặt của Darkness đang ở trong vòng tay tôi đỏ bừng lên theo một cách mà tôi chưa bao giờ thấy trước đây và hơi thở của cô ta ngày càng dồn dập tới mức nguy hiểm.

“Này, này cô kia, nước dãi của cô! Nước dãi của cô đang chảy ra ngoài kia! Cô có thật sự ổn không vậy!?”

Trông thấy tôi cảnh báo Darkness, Aqua đang chạy theo phía sau trung ra một biểu cảm thấu hiểu.

“Quả không hổ danh là tinh thần bủn xỉn Kazuma! Cậu chỉ là trả lại món nợ đã được người khác gánh dùm mình mà lại lái nó qua thành cậu mua luôn Darkness cơ đấy! Nè Kazuma, nếu Megumin biết được những gì cậu nói về việc bắt Darkness trả nợ bằng cơ thể của mình, con bé đó thế nào cũng cho cậu ăn một hai cú Explosion đấy rõ chưa? Nếu cơ thể của cậu biến mất luôn thì tôi không có cách nào hồi sinh lại đâu nên nhớ cẩn thận đấy nhé!”

“Không, không phải là như thế! Đừng làm ra vẻ như tôi vừa nói mấy thứ tệ hại như thế chứ, tôi chẳng qua chỉ làm theo cho hợp hoàn cảnh thôi mà! Tôi sẽ yêu cầu cô ta trả lại tiền bằng việc thực hiện tốt vai trò là Thập tự quân và một nhà thám hiểm của mình!”

Trong khi tôi cúi kính trả lời, đám tay sai đã chặn đường thoát lại khi chúng tôi đang chạy dọc theo tấm thảm đỏ ra ngoài.

Tôi liền nói với Darkness đang có một nét mặt mơ màng trên tay tôi:

“Khi thật! Này Darkness, cô còn định thế này bao lâu nữa hả! Đã tới lúc cô tự mình chạy rồi đó! Và mớ cơ bắp của cô nặng phết đấy!!”

“Sao, sao anh có thể! Tại sao anh lại nói tôi nặng nề và phá vỡ bầu không khí lãng mạn hiểm hoi này chứ!!”

Với nước mắt tuôn rơi từ nơi khoé mi và bằng một động tác hết sức táo bạo, Darkness xé toạc phần dưới của chiếc váy của mình cho dễ cử động và nhảy ra khỏi tay tôi.

“Chúng ta đã đi xa tới mức này rồi, không còn đường lùi nữa và ta ổn với việc đó! Tránh ra cho ta, chó săn của lão lãnh chúa già! Ta sẽ giết sạch bất cứ tên nào dám ngáng đường đấy!!”

Nói xong, nhỏ lệt bỏ tấm mạng che mặt và quẳng nó sang một bên trước khi lao vào đám tay sai với mái tóc dài bay xõa phía sau.

Đám tôi tớ nắm lấy Darkness đang thốt lên mấy từ ngữ có phần nguy hiểm thử cố ngăn cản cô ấy, nhưng mà Darkness thậm chí không thèm né và chìa tay ra.

Nhiều tên trong chúng bám lấy vai và tay của Darkness, nhưng cô nàng hoàn toàn phớt lờ sự chống cự của chúng và kéo lê cả lũ theo

phía sau, rồi cô nắm lấy mặt của hai tên trong số đó trên mỗi tay và bóp thật chặt.

Sau khi nếm mùi vuốt sắc của cô ấy, đầu của bọn chúng kêu cái rắc trong khi cả hai thét lên đau đớn.

“Này, bọn tôi tới đây để giúp cô, sao cô lại lao ra đi tiên phong cơ chứ!? Aqua, mau mau dùng thần chú hỗ trợ tôi! Nhanh lên!”

“Để đó cho tôi! Anh muốn cái trò siêu nhận hôm bữa đúng không nào?”

“Đúng thế! Cái đó bây giờ cực kì hữu dụng luôn đấy!”

Sau lưng chúng tôi là lão lãnh chúa cùng với một số vị khách đang ra sức nhặt lấy số tiền.

Sau khi trở thành một kẻ đa tài nhờ vào ma thuật hỗ trợ của Aqua, tôi chạy tới sau lưng Darkness rồi la lên trong lúc che miệng của mình lại:

“Này, tạm thời hãy bỏ chúng sang một bên và để chúng đi đi! Tụi bay mau tới đây giúp ta nhặt tiền lên hết coi!!”

Giả giọng của lão lãnh chúa, tôi ra lệnh cho bọn tay sai đang vật lộn với Darkness.

“Ah? Ohh! Vâng, thưa ngài!!”

Bọn chúng nghĩ rằng đó là mệnh lệnh từ lão ta và ngay lập tức chạy qua chúng tôi tới chỗ tay lãnh chúa.

“Đồ ngu! Tại sao tụi bây lại tới đây!! Chạy theo và bắt Lalatina lại ngay cho ta!”

“!?”

Đám tay sai vừa thả chúng tôi đi lúc nãy giờ lại bồi rớt theo.

Chỉ trong tích tắc, số lượng tay sai trước mặt chúng tôi đã hơn chục tên.

Không có bất kì món vũ khí nào trong tay, chúng tôi khó mà phá nổi vòng vây ngay cả khi được Aqua cường hoá.

Có lẽ đã tới lúc dùng tới mode nghiêm túc tôi xài hồi ở thủ đô rồi...!

Vào lúc tôi chuẩn bị xuống xác sau khi cứu Darkness về.

“[Light of Saber]!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ trước cửa nhà thờ, xuyên qua bức tường gạch cạnh cánh cửa và một ánh sáng loé lên từ sau khe hở.

Đây là phép thuật ưa thích của người thuộc Hồng Ma Tộc dùng để cắt xuyên qua mọi thứ bằng cách tập trung mana vào cánh tay dùng để chém.

Một lát sau, bức tường của nhà thờ sụp xuống cùng với cánh cổng.

Hai bóng người đứng đó quay lưng về phía mặt trời chói lóa.

Vô số mạo hiểm giả tập trung ở đây để xem buổi lễ đang vây quanh cả hai ở khoảng cách an toàn, quan sát mọi chuyện bằng những ánh mắt hiếu kì.

Đám tay sai đang cảnh giác, giữ khoảng cách với 2 người vì sợ hãi.

“Megumin, tớ làm được rồi! Vì chúng ta là bạn thân phải không! Nếu là điều bạn thân của tớ yêu cầu, tớ không có vấn đề gì khi làm một chuyện trông có vẻ là phạm pháp thế này đâu! Bởi vì dù sao thì, tớ đã nghe là ‘Bạn thân nhất của tớ, làm ơn giúp với’, cho nên tớ không thể nào từ chối được!”

“Được rồi, được rồi, cảm ơn vì sự cố gắng của cậu, Yunyun. Quả không hổ danh là bạn thân nhất của tớ. Ok, cậu có thể về nhà trọ được rồi đây.”

“Eeh!?”

Hai cô gái với đôi mắt đỏ rực đang đứng ở đó.

Megumin tiến thêm một bước và toàn bộ bọn tay sai liền lùi xuống với khuôn mặt kinh hãi.

Mọi ánh mắt của bọn chúng đều tập trung lên cây trượng đang phát sáng ở đầu chóp của Megumin.

... Cái quái quỷ gì thế hả.

Con bé trông có vẻ rất quyết tâm thi triển Explosion ngay giữa thị trấn.

Megumin giơ cao cây trượng chứa đựng một lượng mana cô đọng đáng sợ, một sự nghiêm túc chưa từng có hiện ra trên khuôn mặt con

bé. Đôi mắt đỏ của cô bé sáng lên trong khi em ấy phẩy áo choàng của mình một cách mạnh mẽ.

Rồi con bé nói bằng một giọng bình tĩnh và cứng rắn:

“Pháp sư hắc ám đã tới rồi đây. Theo tiếng gọi của bản năng, ta tới đây để bắt cóc cô dâu.”

Vói mặt trời sau lưng tại lối vào của nhà thờ tối tăm, Megumin trông ngẫu như một nữ anh hùng, làm cho kẻ tới cứu Darkness ban nãy là tôi đây lu mờ hẳn đi.

... Đây cũng là cách tôi muốn làm lúc ban đầu!

Phần 7

Về phần những người dự lễ và đám tay sai của gã lãnh chúa.

Bọn họ rơi vào trạng thái hoảng loạn và dỗi theo từng động tác của pháp sư hắc ám.

“Mấy người có biết mọi người gọi ta là gì không nào? Nếu có thì chắc hẳn các người cũng biết phép thuật ở đỉnh cây trượng này là gì đúng không? Để ta nói cho mấy người rõ, điều khiến ma pháp này cần sự tập trung hết sức cao độ... Nếu có một ai tính đánh lén và làm ta mất kiểm soát thì nó sẽ nổ ngay đấy! Nghĩ cho thật kỹ chuyện này trước khi quyết định tấn công ta nhé.”

Nói đơn giản thì, ý con bé là bản thân rất dễ mất kiểm soát, và bọn họ cứ thoải mái làm theo ý mình nếu họ đã sẵn sàng hứng chịu hậu quả.

Thật là một lời đe dọa hoàn hảo cho một pháp sư hắc ám.

Đám tay sai vây quanh Megumin từ đằng xa với vẻ mặt nhăn nhó.

Bọn tay sai muốn bắt lấy Darkness ở phía trước và bọn đã bị chúng tôi lừa đang đuổi theo ở đằng sau, tất cả đều lưỡng lự không muốn bắt chúng tôi lại sau khi chứng kiến cảnh này.

Yunyun đứng cạnh Megumin dò xét quanh nhà thờ.

“... Hmm? Megumin, Kazuma-san đã... Nhìn mà xem...”

Megumin nhìn tôi, Aqua, và Darkness trong chiếc váy bị xé ra của mình như Yunyun đã chỉ. Con bé liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra và mỉm cười với đôi mắt nhú lại.

Em ấy liền chìa cây trượng về phía chúng tôi để mở đường thoát cho mọi người.

Khi con bé làm như vậy, bọn tay sai quanh chúng tôi liền toả ra về hướng hàng ghế dành cho khách.

Nhân cơ hội này, cả ba chúng tôi chạy tới chỗ Megumin...!

“C-Cái gì! Tụi bây đang sợ cái gì thế hả lũ đàn kia! Con bé đó chắc chắn chỉ đang dọa suông thôi! Con ngốc đó ắt phải biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó dùng phép Explosion ngay tại đây chứ! Con bé không dám dùng phép đó đâu, nên tới bắt chúng lại ngay cho ta!”

Tên lãnh chúa đang bần rộ nhặt tiền gào lên.

Nhưng khi Megumin nghe mấy lời này,

“Ho! Lão nghĩ rằng ta sẽ sợ sao! Lão dám nói rằng ta sẽ quá sợ không dám dùng tới Explosion sao, lão nghĩ thế thật sao!? Vậy được thôi! ta chấp nhận lời thách thức này!”

“Dừng lại! Chúng tôi sẽ không lại gần! Chắc chắn là thế cho nên làm ơn dừng lại đi!”

“Chúng tôi sẽ không tấn công, cho nên đừng có làm thế!”

“Alderp-sama! Ngài làm ơn đừng chọc giận con bé mà!”

Toàn bộ tay sai của lão lãnh chúa đều lui lại với vẻ mặt cứng đờ khi nghe thấy câu trả lời của Megumin.

Tiếng xấu của Megumin đã đạt tới mức độ này rồi.

Dù sao thì, con bé sẽ không đòi nào dùng phép đó ngay giữa thị trấn đâu... Con bé sẽ không đòi nào làm vậy... Đúng không nhỉ?

Nhờ Megumin đe dọa đám tay sai, chúng tôi đã tụ họp lại được.

“Vốn dĩ muốn cho mọi người thấy anh ngẫu tới mức nào thì hai đứa đã giành lấy phần tuyệt nhất rồi! Nhưng anh rất cảm kích là em đã tới. Cảm ơn!”

Megumin mỉm cười sau khi nghe tôi nói.

“Kiều diễm giành lấy phần tốt nhất là bản năng của Hồng Ma Tộc mà. Anh Kazuma cũng thật là, mặc dù em biết rằng anh nhất định sẽ làm gì đó mặc cho anh có chối là sẽ không làm gì cả... Em không ngờ anh lại tới đây trước cả em nữa đấy.”

Vì một lí do gì đó, Megumin nói với một nét mặt thoả mãn.

“Megumin! Ngay cả Yunyun cũng đã làm tới mức này...! Sau khi chúng ta quay về... chị có chuyện muốn nói với tất cả mọi người. Sau khi chúng ta quay về....! Chị nhất định sẽ cảm ơn...!”

Darkness hoặc là đang hết sức xúc động, hoặc là chưa kịp bình tĩnh lại sau mớ kích thích từ nãy tới giờ. Cô ấy thậm chí còn không thể nói cho rõ ràng, và Megumin trả lời một cách nhút nhát.

“Không có gì đâu, ò thì... chúng ta là đồng đội... L-Làm sao em có thể để một Thập Tự Quân xuất sắc như vậy ra đi chứ!”

Megumin có lẽ cũng cảm thấy rất mắc cỡ khi nhắc tới hai chữ đồng đội, và cố gắng lấp liếm đi bằng cách chèn thêm mấy từ cuối một cách bóng gió.

Khi cô bé thấy Megumin cư xử như vậy.

“Đồng đội... Thật là tuyệt vời khi có đồng đội, Megumin! Erm, với tư cách là bạn tri kỉ, liệu cậu có tới giúp đỡ tớ nếu tớ lâm vào hoàn cảnh tương tự không?”

“Không, Yunyun chỉ là bạn thân của mình thôi, và thậm chí còn tự xưng là địch thủ của mình nữa... Cậu không phải là đồng đội luôn, nên miễn nha...”

“!?”

Megumin nhấn mạnh cụm từ ‘bạn thân’ và từ chối Yunyun một cách tàn nhẫn.

“Thiệt đó, giờ không phải lúc tán gẫu đâu! Nghĩ ra kế hoạch gì mau đi!”

Đám tay sai đang dần vây quanh chúng tôi trong khi cả bọn vẫn còn đứng trước cửa nhà thờ.

Megumin hiện giờ là người nguy hiểm nhất và có nguy cơ bùng phát bất cứ lúc nào.

Tôi nghĩ bọn chúng sẽ không dám xông vào trong tình huống như thế này.... Lão lãnh chúa cũng có vẻ vô cùng tức tối khi thấy đám đầy tớ của mình không dám lao ra và hô lên:

“Này, đám người đang đứng nhìn ở đằng kia. Đừng có nhìn quanh nữa, ta đang nói tới lũ mạo hiểm giả các người đấy! Đằng kia là một đám tội phạm! Lấy cô dâu lại cho ta! Ta sẽ thưởng lớn cho các người! Hoặc ta có thể thuê các người làm cận vệ của ta! Rồi các người sẽ thoát khỏi công việc mạo hiểm nhàm chán này! Làm ơn! Lalatina của ta! Mang Lalatina của ta lại đây!”

Những người đứng xem nhìn nhau khi nghe thấy điều mà lão lãnh chúa vừa nói.

Và sau đó thì....

“...? Này, chúng bay không nghe ta nói à?! Ta sẽ trả công mà!? Các người muốn bao nhiêu!?”

Mấy tay mạo hiểm giả không những không di chuyển mà còn quay về phía mặt trời và duỗi lưng một cách lười biếng, giả vờ như chưa nghe thấy lão lãnh chúa nói gì.

Có vẻ như họ muốn cho chúng tôi thoát.

Xin nhận lời cảm ơn chân thành từ tôi, chỉ việc không tham gia cũng đã giúp rất nhiều rồi.

“Này Darkness. Giống như lần cô thách thức con Hydra một mình ấy, cũng có rất nhiều người ở đây để giúp cô. Giờ đã tới lúc cô xem xét lại cái tính cứng đầu của mình rồi đấy?”

Mặt của Darkness đỏ ửng lên vì hạnh phúc trong khi nhả gật đầu với đôi mắt đăm lẹ.

Mọi chuyện tới lúc này vẫn diễn ra tốt đẹp...

Tôi hiểu được những mạo hiểm giả kia đang nghĩ gì cho nên tôi đã không nói gì cả để tránh phá hỏng tâm trạng của Darkness lúc này.

Mọi người đều đang mỉm cười.

Và khi Darkness quay lại Công Hội trong một tương lai không xa — “Thưa tiểu thư Lalatina, sao cô không mặc bộ váy cưới tuyệt đẹp của mình hôm nay thế?” — cô nàng thế nào cũng sẽ bị chọc mấy câu đại loại như thế.

Mọi mạo hiểm giả trong thành phố giờ đều biết Darkness là một tiểu thư con nhà quyền quý.

Tôi không nghĩ mấy tên mạo hiểm giả thô lỗ ở đây sẽ e sợ một Darkness mà họ quen biết bấy lâu nay đâu.

Tôi có thể sẽ bị lôi vào cuộc, thế nên tôi cũng sẽ không phớt lờ Darkness lúc này bảo đảm là sẽ bị chọc làm gì.

... Một lúc sau, trong khi chúng tôi bị đám tay sai vây quanh, những người đứng trong nhà thờ cũng bắt đầu tập trung quanh chúng tôi.

Đây quả là một tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Đối phương cũng không phải là lũ ngu ngốc, chúng không phải là lũ tay mơ sẽ đứng yên để bị đánh bại.

Chúng tôi hoàn toàn bị áp đảo về số lượng, và chắc sẽ chẳng dễ gì thoát ra được.

Nếu chúng tôi dùng vũ khí trong thị trấn, việc phạm pháp của chúng tôi sẽ là chắc chắn.

Không, tội trạng của chúng tôi đã tới mức miễn bàn luôn rồi.

“... Ugh! Anh Kazuma, em sắp không thể kiểm soát nổi nữa rồi!! Em có thể bắn nó ngay được không? Dù gì thì chúng ta cũng là tội phạm rồi! Em không thể chờ được nữa, em có thể phóng vào mấy tên đó được không?”

Mọi người đều bị sốc khi Megumin đột nhiên nói thế.

Bao gồm cả tôi nữa.

“Ugggghhh, em không thể nào nhịn nổi nữa, nó sắp ra rồi! Nhanh lên, chạy ra xa khỏi em ngay!”

Con bé mất kiểm soát vào lúc quan trọng như thế này sao?!

Nếu mà một pháp sư nào khác nói câu vừa rồi thì chắc có thể chỉ là một trò bịp.

Tuy nhiên, mọi người ở đây đều hiểu Megumin rất rõ, và lập tức tản ra khắp mọi phía với gương mặt tái xanh.

Tôi cũng nhanh chóng núp xuống...!

“[Explosion]!”

Megumin bắn thần chú của mình lên bầu trời.

Với một tiếng nổ kinh hoàng, theo sau là một chớp sáng xuyên qua bầu trời, kèm theo đó là một vụ nổ hoành tráng.

Làn sóng xung kích thổi bay tất cả cửa kính trong thị trấn và mọi người đều cúi xuống đất với hai tay ôm đầu.

“Nhanh lên, lợi dụng... cơ hội này...”

Megumin vừa cạn sạch mana nhìn tôi trong khi được Aqua dìu dắt, nhưng giọng nói của con bé dần nhỏ lại... Cuối cùng con bé nhìn tôi với vẻ khó đỡ.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của cô bé, tôi nhận ra được tình huống mình đang lâm vào.

Tôi đang thu mình lại thành một trái banh phía sau Darkness.

“Nè Kazuma, tôi không ngờ là anh có thể mặt dày tới mức nấp sau người mà mình đang cứu giúp đó.”

“... Yeah, anh Kazuma hôm nay lại đột nhiên trở nên vô cùng đàn ông, em cứ nghĩ rằng mắt mình có vấn đề rồi. Em mừng rằng đó thật sự chỉ là do em tưởng tượng thôi.”

“A-Anh Kazuma... Anh tệ quá...”

Câu cuối cùng của Yunyun đã cho tôi một đòn chí mạng.[\[viii\]](#)

Những người theo dõi đang nằm khắp xung quanh nhìn tôi như là rác rưởi vậy.

Bỏ chuyện đó qua một bên, đối phương đang bị hoảng loạn do vụ nổ của Megumin, cho nên đây là cơ hội tốt cho chúng tôi.

Mọi người đang chuẩn bị để thoát khỏi vòng vây, thế nhưng....!

“Explosion chỉ có thể được dùng mỗi ngày một lần! Thời cơ đã tới, bắt bọn chúng lại ngay!”

Sự hoảng sợ gây ra từ vụ nổ chỉ kéo dài trong chốc lát, và bọn tay sai bắt đầu tấn công chúng tôi mà không hề do dự.

Megumin đang ở sau lưng của Aqua liền la lên!

“Yunyun! Mình sẽ để chỗ này lại cho cậu xử lí, chúng tớ sẽ thoát ra khỏi chỗ này trước! Dù có chuyện gì xảy ra đi với tớ thì cậu nhất quyết không được quay đầu lại mà hãy tiếp tục tấn công!”

Yunyun nghe những lời Megumin nói...!

“Ồngốc! Không phải chúng ta là tri kỉ sao!? Cậu đang nói gì vậy, làm sao mình có thể bỏ cậu lại mà... Cậu mới nói gì chứ!? Không phải chuyện tương tự đã từng xảy ra ở làng Hồng Ma Tộc sao?!”

Yunyun thắc mắc hỏi lại.

“Bạn thân của tớ, làm ơn hãy giúp tớ câu ít thời gian! Tớ sẽ giới thiệu thêm cho cậu vài người bạn mới vào lần sau nhé!”

“Tớ hiểu rồi, cứ để việc này cho tớ! Dù sao thì chúng ta cũng là bạn thân mà, thật chẳng còn cách nào khác!”

Khi thấy một Yunyun đang vui vẻ chặn đường, bọn tay sai đều tỏ vẻ ngần ngại.

A-Ara, nếu em không phiền thì anh sẵn sàng làm bạn với em bất kì lúc nào...

Sau khi bỏ Yunyun lại phía sau và chạy trốn,

“Con bé ấy chỉ là một nữ pháp sư của Hồng Ma Tộc thôi! Xử con bé trước khi nó niệm chú xong là được!”

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng khi nghe điều mà bọn tay sai nói.

Không còn cách nào khác, tôi sẽ ở lại và tìm cách câu giờ để Darkness trốn thoát.

Lúc tôi vừa nghĩ tới điều này và quay đầu lại thì.

“Ahhhhh Đau quáaaaa! Tại sao lại đột nhiên xô tôi vậy! Ahhh, xương của tôi! Trời ơi, xương của tôi! Dust, cứu tôi!”

Một người đàn ông ngã xuống đất cùng một tiếng la.

“Này Keith, chú có sao không!? Tệ thật.... xương bị gãy vụn ra cả rồi!”

Tôi nghe thấy những giọng nói và cái tên quen thuộc.

“Sao chứ! Ta chỉ va nhẹ vào hấn một cái thôi, đừng ở đó mà ăn vạ! Hấn mới là kẻ tự nhiên lao ra và ngã xuống! Này, tại sao ngươi lại nắm lấy chân ta mặc dù ngươi bị gãy xương chứ! Thả ta ra ngay!”

Tên tay sai phản đối.

“Này này! Ngươi đang tính chạy làng sau khi làm cậu ấy liệt nửa người à? Ta không quan tâm liệu chủ nhân của ngươi có là lãnh chúa hay thứ gì, chuyện này thật là quá quắt mà!”

Trong khi tiếp tục chạy, tôi vẫn có thể nghe được tiếng trò chuyện của mấy tay côn đồ phía sau lưng.

Tên tay sai bị làm phiền bởi mấy tay côn đồ bủn xỉn liền trả lời một cách lười biếng— “Mới vừa này người nói là xương hấn bị gãy rời ra, sao giờ lại thành bán thân bất toại rời hả? Cái quái gì thế, đừng có mà làm phiền ta nữa mà biến đi chỗ khác ngay! Ta sẽ cho chúng bay lãnh đủ nếu vẫn cứ tiếp tục thế đấy...!”

Hấn ta liền đẩy gã côn đồ qua một bên.

“Đau quá đi mà! Tôi là một công dân chính trực, vậy mà hấn ta lại dùng vũ lực với tôi nè! Hấn đánh tôi! Được rồi, muốn đánh nhau phải không! Lên thôi! Ta gần đây cũng vừa bị một tên quý tộc ức hiếp! Và ta vốn dĩ cũng rất ghét lũ quý tộc, cho nên hôm nay ta sẽ trút giận lên nhà ngươi vậy!”

“Này!? Khoan, dừng lại!?”

“Nhào vô đê mọi người!”

“Đánh đi! Đánh đi!”

“Này, cho tôi tham gia với!”

“Tao cay lão lãnh chúa đó lâu lắm rồi!”

“Khoan đã! K-Không phải ngươi bị gãy xương àh!? Ngươi nói là ngươi bị gãy xương mà! Wahhh!”

Tôi liếc nhìn lại trong khi tiếp tục chạy.

Những mạo hiểm giả đứng xem nãy giờ đang tập hợp lại và hội đồng lũ tay sai của tên lãnh chúa.

Tôi sẽ khao họ một châu sau khi mọi chuyện lắng xuống.

“Lalatina! Đừng đi, Lalatina! Lalatina!”

Tiếng kêu náo nùng dành cho Darkness vang vọng từ rất xa sau lưng chúng tôi.

Phần 8

“— C-cô chủ!? Áo cưới của cô...! N-Nhanh lên, vào trong đi!”

Sau khi thoát khỏi bọng tay sai, chúng tôi chạy tới nhà của Darkness.

Một người lính gác nhanh chóng mở cổng cho chúng tôi vào.

Bỏ mặc lễ cưới đang diễn ra và đột ngột quay về, Darkness trong bộ váy cưới bị tả tơi bỏ qua những người trong dinh thự đang bị kinh ngạc mà tiếp tục tiến thẳng vào trong.

Cả 3 chúng tôi không biết cô ấy đang đi đâu mà chỉ âm thầm theo sau.

“Thưa cha, con xin phép.”

Darkness tiến tới một trong số những căn phòng.

Khi cô ấy nói ‘Thưa cha’, ý cô ta muốn nói tới là...

Oh, khi tôi đột nhập vào đây lần trước, tôi đã phá cửa kính phòng cha của cô ấy để trốn thoát.

Thế nên ông ấy phải dọn sang một phòng khác.

Darkness bước vào phòng mà không chờ câu trả lời.

Liệu có ổn không khi một tiểu thư hành xử như vậy....?

Không.

Cha của cô ấy không còn trong tình trạng có thể trả lời cửa được nữa.

Ông ấy trông ốm yếu hơn so với lần đột nhập trước của tôi, với quần thâm sâu dưới mắt. Ông đang thở sâu trong giấc ngủ.

Ông mở hé mắt.

Darkness và chúng tôi tiến đến cạnh giường của ông.

Trông thấy Darkness, cha cô...

“... Ohh, Lalatina... Thật đẹp đẽ... Y như mẹ con vậy...”

Ông ấy nói với một nụ cười hiền từ nhưng yếu ớt.

Darkness cúi đầu nhận lỗi trước mặt cha mình

“... Erm, con rất xin lỗi, thưa cha... Con đã tự quyết định về đám cưới.... Nhưng con cũng đã phá huỷ nó theo cách tệ nhất và bỏ chạy...”

Khi nghe thấy thế, người cha vui vẻ nhắm mắt lại.

“Là vậy sao...! Vậy thì tốt. Đừng lo về chuyện đó, con không việc gì phải xin lỗi cả.”

Sau khi nói vậy, ông ấy quay về phía tôi.

“Kazuma-kun, cậu có thể lại gần đây không.”

Theo yêu cầu của ông ấy, tôi tiến lại gần giường.

“... Em sẽ hít thở chút không khí trong lành bên ngoài”

Megumin hiểu được tình hình lúc này đi ra hành lang.

... Trong khi nhỏ đầu đất còn lại không hiểu gì cả tiến lại gần giường hơn và bắt đầu xem xét mọi thứ.

Bởi vì đang có một người bệnh trong phòng nên tôi không thể nào thuyết giáo cô ta lúc này được, và tôi mặc kệ com mắt đó.

“... Lần này cậu làm rất tốt. Tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới cậu.”

Kể cả khi bác đột ngột cảm ơn cháu như vậy thì...

“Cháu chỉ là trả món nợ mà cháu nợ con gái bác mà thôi ạ.”

Ông ấy cười một lần nữa sau khi nghe câu trả lời của tôi.

Rồi ông lại nói một điều trọng đại với Darkness.

“Kazuma-kun, tôi xin gửi con gái mình lại cho cậu, làm ơn.”

“Eh!?”

Darkness hoàn toàn bị bất ngờ bởi câu nói này của cha mình.

“Thôi cho cháu xin, đây là hình phạt của cháu sao ạ?”

“Eeh!!?”

Darkness la còn lớn hơn nữa khi nghe tôi trả lời.

Cô nhìn thẳng vào mắt tôi, và dường như có điều gì đó muốn bày tỏ.

Người cha cười một cách vui vẻ khi trông thấy phản ứng của tôi.

... Thôi đành vậy.

Có vẻ như Thanh Bảo Kiếm Của Vương Quốc đã hiểu được tôi đang nghĩ gì.

Cháu hiểu rồi, cháu sẽ lo cho cô ấy, và sẽ không để tên quái đản nào quấy rối con gái bác đâu. [\[ix\]](#)

Người cha có vẻ đã hiểu được điều tôi đang nghĩ liền thở phào một cách nhẹ nhõm.

“Lalatina. Con có đang sống hạnh phúc không? Hạnh phúc tới mức con sẵn vứt bỏ tất cả.”

Ông nói một cách nhỏ nhẹ với đôi mắt nhắm nghiền.

Darkness lập tức trả lời không một chút do dự.

“Con đang rất hạnh phúc. Con sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ để bảo vệ những đồng đội của mình.”

Khi nghe tới đây, người cha gật đầu mãn nguyện và trả lời “VẬY SAO” một cách nhẹ nhàng.

“Lalatina. Hãy chọn lấy con đường mà con muốn. Mọi chuyện còn lại cứ để ta lo. Mặc dù thân thể ta trông thế này đây, ta vẫn có thể làm được điều gì đó vào những phút cuối cùng.”

Khi thấy cha mình hành xử như thế, Darkness đến gần cha mình và nắm lấy tay ông.

“Thưa cha, cảm ơn cha đã nuôi dạy con khôn lớn....! Khi cha cảm thấy khá hơn, lần sau, xin hãy trò chuyện cùng con tới lúc con ngủ thiếp đi, và kể cho con nghe thêm những câu chuyện về mẹ...”

“Ta rất yêu con, con gái của ta. Phải, lần sau, ta sẽ kể cho con nghe về lần đầu tiên ta và mẹ con gặp nhau....”

Mắt của Darkness trở nên ươn ướt.

Cha cô ấy thì thêm 'lần sau' một lần nữa với một nụ cười hạnh phúc và nắm chặt tay Darkness.

Ông ấy đột nhiên bị bao phủ bởi luồng ánh sáng huyền ảo.

“[Sacred Break Spell]!” <Thần Thánh Giải Chú>

Con ngốc không hiểu được hoàn cảnh niệm một thần chú.

“Ahhh!?”

“T-Thưa cha!?”

Ánh sáng đột ngột làm cho Darkness và cha cô ấy hét lên.

Sau khi ánh sáng tắt đi, quần thâm quanh mắt của ông ấy biến mất.

Ông ấy vẫn ốm như lúc trước nhưng nước da đã dần hồng hào trở lại.

... Eh.

Với ánh mắt từ mọi người đổ dồn về mình, Aqua nói một cách huênh hoang:

“Đó là một lời nguyện! Đây hẳn là một lời nguyện của một con quý hùm mạnh, nhưng mà giải trừ nó với tôi thì dễ thôi!”

Người cha lấy lại được sức sống nhờ nữ thần đầu đất không hiểu rõ tình huống. Ông và Darkness nhìn nhau trong khi tiếp tục nắm tay.

“.....” x2

Mặt đỏ tới mang tai, Darkness chầm chậm thả tay cha ra. Cô nàng huýt gió và nhìn về phía cửa sổ, trong khi cha cô ấy kéo chăn lên để che đi gương mặt ngượng ngùng của mình.

Tôi có thể thấy được một phần gương mặt của ông lúc ấy – nó cũng đỏ hệt như Darkness vậy.

... Quả là cha nào con nấy.

“Nhưng giờ mọi chuyện đã ổn rồi! Thật là tuyệt vời phải không Darkness! Cô có thể tha hồ nói chuyện với cha mình về người mẹ quá cố bao lâu tùy thích!”

Giọng nói vui tươi của Aqua hoàn toàn không có ác ý gì cả.

Darkness lấy tay che mặt và ngồi quy xuống đất.

Tôi đoán là mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc êm đẹp....

Ghi chú

[i] Theo eng thì đây là lời một bài hát ru của Nhật, Aqua biết lựa bài ghê :))

[ii] Chuyện về nữ thần mặt trời Amaterasu của Nhật, mời các bác gg :v

[iii] Nghe có hơi ... nhĩ :v

[iv] Ý Kazuma là muốn ảnh bán rẻ thì xì tí thông tin ra ấy mà :v

[v] Kazuma làm gì thì nhanh đi, không là nhà chú sáng nhất đêm nay đấy :v

[vi] Tuxedo: lễ phục

[vii] Coi thường anh main nhà ta quá đấy ông già ạ :))

[viii] Gánh team thì ae vào khen tới tấp mới một lần núp lùm đã bị đè ra chứ, tội a phết :v

[ix] Anou, trong mấy thằng quái đản kia có tính anh vào luôn không Kazuma :v ?

Giao đoạn:

Tiếng cười nhạo của tên Ác quỷ trong màn đêm yên tĩnh

“Ah... Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt ahhh!”

Trong căn hầm âm thấp bên dưới phòng ngủ.

Ta trút hết cơn giận dữ lên tên ác quỷ nhếch nhác.

Hết lần này đến lần khác đá vào người con quỷ Max phế vật, kẻ thậm chí còn không thể thực hiện được một mong muốn duy nhất.

“Yee— Yee— Yee— “

Khi bị đá vào, tên Ác quỷ phát ra những âm thanh kỳ quái, hấn ngời xồm xuống và lấy hai tay che đầu.

Đã bao lâu rồi kể từ khi ta dùng thánh tích để triệu hồi tên Ác quỷ hạ cấp này nhỉ?

Thông thường, ở chung một chỗ với một ai đó sẽ khiến người ta dần cảm thấy có chút thuận mắt hơn. Thế nhưng, ta vẫn không thể quen được với hắn.

“Tất cả là do ngươi! Nếu ngươi là một tên Ác quỷ đáng tin cậy hơn! Lalatina của ta đã không bị đoạt mất ngay chỗ đó! Sức mạnh thao túng sự kiện của ngươi chỉ tới mức đó thôi sao!? Rác rưởi! Rác rưởi! Ngươi là đồ rác rưởi!”

“Yee— Yee— Yee—Nhà thờ sẽ làm sức mạnh của ta suy yếu đi nhiều. Quan trọng hơn cả, kẻ nào đó đã phá vỡ lời nguyện, Alderp.”

Vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xồm và ôm đầu, Max đột nhiên nói ra điều đó một cách bình thản.

“Lời nguyện đã bị phá vỡ ư!? Ngươi! Ngươi thậm chí còn không thể dùng lời nguyện để giết chết một con người tầm thường sao!?”

Vừa dận dữ gầm lên, ta vừa đá thật mạnh vào Max.

Cái gã với trí nhớ tồi tệ này thậm chí còn quên rằng hẳn ta không hề nhận được bất cứ thứ gì. Chỉ vì không cần phải trả hẳn thứ gì cả nên ta mới sử dụng hẳn lâu đến như vậy... Đã tới lúc để quảng hẳn đi chưa nhỉ?

Thế nhưng, ta vẫn cần tới hẳn để dọn sạch sẽ mớ rác vừa rồi.

Xét cho cùng, trước mặt những quý tộc quyền thế và mấy người trong thị trấn, ta đã hét vào mặt Lalatina mấy lời không phù hợp.

Mất bình tĩnh trong chốc lát, ta đã sử dụng những từ ngữ thô tục vào Lalatina, một người nếu xét về gia thế còn hơn cả ta.

Nhưng thế cũng không sao, giờ ta có thể đổ vấy cho thằng khốn dám công khai xông vào buổi hôn lễ.

Biết đâu đây Lalatina lại chịu hiến thân mình để cứu hẳn ta thì sao.

“Max! Trước sáng hôm sau, hãy thay đổi ký ức của những người tham dự hôn lễ, cũng như mấy người đã nghe được những gì ta nói để biến thành lợi thế cho ta, và giải quyết mọi thứ! Hiểu chưa!”

Ta nghĩ về những việc cần làm vào ngày mai trong khi nói điều đó và rời khỏi căn hầm tối...

“Yee— Yee— ... Không thể làm thế được đâu, Alderp, ta không mạnh mẽ đến như vậy.”

Những lời của hắn làm ta dừng bước.

...Không thể làm được ư?

Tên Ác quỷ phế vật này chưa bao giờ dám chống lại lời nói của ta.

Dù ta có muốn gì, dù ta có ước mong được xoay chuyển sự thực như thế nào, hắn ta cũng chưa bao giờ nói rằng điều đó là không thể.

Đây là lần đầu tiên hắn ta nói vậy.

“...Không thể làm được ư? Vẫn biết trên thực tế ngươi chỉ là một tên ác quỷ cấp thấp. Xét cho cùng, ngươi được thánh tích triệu hồi tới một cách ngẫu nhiên... Thế nhưng, ngươi không có quyền từ chối. Làm đi! Không cần biết là ngươi có làm được hay không, cứ làm xong cho ta! Quá nhiều người ư? Không phải sở trường của ngươi là thao túng ký ức à? Làm ngay đi!”

Mặc dù vậy...

“Không thể làm được. Có một thứ ánh sáng... Yee— Thứ ánh sáng rực rỡ đã giải trừ đi ma thuật nguyên rủa, ta thực sự không thể làm được.”

Nghe thấy lời cự tuyệt của tên Ác quỷ, cơn thịnh nộ chột lấp đầy tâm trí ta.

“Đủ rồi đấy đồ Ác quỷ vô dụng! Ta sẽ giải trừ khế ước với ngươi và triệu hồi một tên Ác quỷ quyền năng hơn! Đây là mệnh lệnh cuối cùng của ta! Hãy mang Lalatina tới đây...! Sử dụng năng lực của ngươi để thao túng những sự kiện và mang Lalatina tới đây ngay bây giờ! Những gì vẫn còn tồn đọng từ trước đến giờ, ta sẽ trả hết!”

Max phản ứng với điều này.

“Trả giá ư? Ngươi muốn trả giá ư?”

“Đúng vậy. Ta nghiêm túc đấy. Đồ ngu ngốc, cả mấy lần trước nữa, ngươi đều quên việc ta phải trả giá. Lần này ta sẽ trả đầy đủ. Đi, mang Lalatina tới đây cho ta.”

Ta giả vờ dùng giọng thân mật để nói với tên ác quỷ không hề có khả năng ghi nhớ. Ta đã lừa hắn ta rất nhiều lần.

...Đúng lúc đó.

“Lãnh chúa có ở đây không? Là tôi. Tôi tới đây để xin lỗi những gì đã xảy ra vào ngày hôm nay, ông có thể tiếp chuyện với tôi được không...?”

Có người gõ cửa căn hầm. Không một ai biết tới sự tồn tại của căn phòng này cả.

Tại sao lại vào giờ này, tại sao cô ta lại biết về căn hầm này, tất cả những điều đó đều không thành vấn đề!

Ta không bao giờ lần được giọng nói này với một ai khác...!

“Lalatina! Có phải Lalatina không!? Được rồi, làm tốt lắm Max! Tuyệt vời! Người thực sự rất xuất sắc! Mặc dù không biết người đã làm bằng cách nào, nhưng ta sẽ thực hiện lời hứa của mình và trả giá cho người! Khế ước được giải trừ! Người được tự do! Ồ, Lalatina, giờ ta mở cửa ngay!”

“Ta có làm gì đâu, yee, yee! Người muốn trả giá sao? Giải trừ khế ước sao?”

Mặc kệ tên Ác quỷ Max đang lăm bằm gì đó, ta mở cánh cửa căn hầm. Không còn nghi ngờ gì nữa, người đang nhìn từ trên bậc thang xuống chính là Lalatina.

Trung ra một nụ cười ấm áp chưa từng thấy, Lalatina đang mặc một bộ váy ngủ quyến rũ. Cô ta chậm chậm bước xuống cầu thang dẫn đến căn hầm.

Trang phục cùng nụ cười đó làm thôi thúc những ham muốn đen tối nhất trong ta.

Nhẹ nhàng và ngọt ngào, Lalatina nói với một khuôn mặt hối lỗi:

“Thật lòng xin lỗi, thưa lãnh chúa... Tôi xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra lúc sáng... Xin hãy cho phép tôi được hiến dâng cơ thể mình để đổi lấy mạng sống của người đồng đội...!”

Nghe thấy vậy, ta đã hiểu tất cả mọi thứ.

Quả đúng như mong đợi, người phụ nữ này này tới đây để cầu xin lòng thương xót cho đồng đội của cô ta!

Ta không thể nhịn nổi nữa!

Suốt nhiều năm liền trông mòn con mắt, cuối cùng thì người phụ nữ đó đã ăn mặc như vậy ngay trước mắt ta.

Không thể đợi Lalatina đi đến bậc cuối cầu thang, ta chuẩn bị vồ vào cô ta...

Miệng Lalatina nhếch mép cười, hình dáng cô ta vắn vẹo như một ảo ảnh.

Đứng ngay chỗ đó lại là...

“Hahahaha! Bộ người nghĩ đó là Lalatina à? Quá nhỏ, là ta! Ồ, một cảm xúc tiêu cực mãnh liệt đến không ngờ! Thực sự là mỹ vị, mỹ vị! Hahahaha!”

Một gã mang mặt nạ đứng đó, mặc một bộ vét tương tự như Max.

“!? Ai đó? Người là thằng quái nào!? Cái cảm giác lạnh lẽo này. Y hệt như Max! Ác quỷ! Chắc chắn người là một tên Ác quỷ!”

Ta chỉ tay vào cái gã mà mình chắc chắn là một tên Ác quỷ, và hẳn ta cười khẩy.

“Max! Giết tên Ác quỷ đê tiện đó ngay!”

Ta hét lên trong lúc chỉ vào tên Ác quỷ mang mặt nạ.

Dám hóa thân thành Lalatina mà ta ngày đêm mong nhớ, đã thế lại còn thương thức cảm giác của sự thất vọng và mất mát trong ta, thật tàn ác!

Ah, cái cảm giác thất vọng này cứ như thể ta bị rơi xuống vực thẳm.

Ta sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho hẳn ta!

“...? Sao ta lại phải giết đồng loại của mình? Yee...? Hmm? Trước đây ta đã gặp người chưa nhỉ?”

Max lờ đi mệnh lệnh của ta và hỏi.

Hôm nay hấn dám bật lại ta biết bao nhiêu lần rồi hả?

Tên Ác quỷ này bị sao vậy, hỏng chỗ nào à?

Trong lúc ta đang nghĩ đến điều đó, tên Ác quỷ mang mặt nạ trước mặt ta thể hiện một động tác chào hỏi thậm chí đến một Quý tộc như ta cũng phải ghen tỵ, và hướng về phía Max cúi chào.

“Đây đã là lần thứ mấy trăm hoặc mấy nghìn ta phải giới thiệu bản thân với người. Lần này cũng thế– Mấy bữa nay thế nào, Maxwell. Maxwell, kẻ thao túng thực tại. Maxwell, kẻ bẻ cong sự thật, Maxwell, ta tới đây để đón người về!”

Tên ác quỷ phế vật không phải tên là Max, mà là Maxwell ư?

Không, hấn ta nói là đến đây để đón con quỷ này trở về ư...?

“Vanir! Vanir! Tại sao, tại sao tên người lại hoài niệm đến thế!? Trước đây chúng ta đã gặp nhau lần nào chưa?”

“Hahahaha, lần nào chúng ta gặp nhau người cũng đều nói câu đó! Người là Maxwell! Người đã quên mất rằng mình tới từ thế giới khác, người là thuộc hạ của ta! Đi thôi, trở về nơi người đáng ra phải ở, trở về địa ngục!”

“Đ-Đợi, đợi chút đã! Hấn là đây tớ của ta! Đừng có tự ý quyết định và mang hấn ta đi!”

Ta buột miệng phản đối, nhưng tên Ác quỷ tên là Vanir lại nở nụ cười.

“Đầy tớ? Người nghĩ là Maxwell, một trong những Công tước của địa ngục giống như ta, lại là đầy tớ của một kẻ như người ư? Gã lùn số cút chó. Người thực sự chỉ được cái may mắn. Ngay lần đầu tiên triệu hồi lại nhằm đúng vào Maxwell, cũng may đấy. Nếu người triệu hồi bất kỳ tên Ác quỷ nào khác, ngay khoảnh khắc triệu hồi thành công, nếu người dám không trả giá thì chắc chắn sẽ bị xé tan thành từng mảnh! Tuy nhiên, vận khí của người quả thực rất tốt! Tên Maxwell dần dần! Mạnh mẽ, nhưng lại đơn giản như một đứa trẻ! Nhờ có hẳn ta người mới đạt được địa vị bây giờ, người phải trả giá cho hẳn đây đủ!”

Ta không biết hẳn ta đang nói về cái gì.

Cái tên Max mà ta nuôi dưỡng bấy lâu là một Công tước của địa ngục ư?

Ta leo lên được địa vị như bây giờ bằng chính công sức của mình.

Công lao của tên Ác quỷ đó chẳng đáng bao nhiêu.

Ta bối rối trước những gì Vanir đã chỉ ra, và tên Ác quỷ còn chêm vào nụ cười mỉa mai.

“Ngoài ra, trước khi ta xuất hiện, người đã nói điều này với Maxwell... ‘Ta sẽ thực hiện lời hứa của mình và trả giá cho người! Khế ước được giải trừ! Người được tự do!’”

Ta đã nhận ra sai lầm của mình.

Ta cứ tưởng Max sử dụng sức mạnh của mình để mang Lalatina tới đây.

Trong giây phút bốc đồng, ta đã nhỡ miệng nói ra những lời này.

...Vậy ra đây là tên Ác quỷ tự nhận là hắn có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ.

Hắn ta đã biết điều này sẽ xảy ra, và chọn ngay đúng thời điểm này để tới.

Và hình như ngay cả suy nghĩ của ta cũng bị hắn ta nhìn thấu.

“Đúng, kế ước giữa ngươi và Maxwell có vấn đề. Ara, ngươi thực sự làm ta phải chạy đôn chạy đáo rồi đấy.”

...Chạy đôn chạy đáo?

“V-V-Vậy ra ngươi... ngươi, lẽ nào!?”

“Đúng, chính là những gì ngươi đang nghĩ đấy! Ta đã tạo cơ hội để thằng nhóc đó có thể trả hết nợ, và nói cho hắn biết về ngươi!

Hahahaha! Thú này, thú này tốt đấy, thú cảm xúc tiêu cực đầy vi diệu này! Mỹ vị, quả là mỹ vị!”

Ta nắm chặt bàn tay run lẩy bẩy của mình.

“Ngươi dám! Ngươi dám làm một điều như vậy sao...! Nếu muốn con quỷ này lẽ ra ngươi phải nói thẳng! Nếu ngươi tiết lộ danh tính của mình, ta đã đưa hắn cho ngươi ngay từ đầu! Ngươi cũng không cần phải đưa chuyện này dính dáng đến cả thành phố, và khiến ta mất mặt mũi trước bao nhiêu người...!”

Đúng vậy, nếu biết được trên đời này tồn tại một tên Ác quỷ có khả năng nhìn thấu mọi thứ khủng khiếp đến như vậy, ta đã không làm liều...!

Tên Ác quỷ đối mặt với ta,

Và thần nhiên nói một điều cực kỳ vô lý.

“Thật thú vị! Hahaha, một màn kịch hay, quả là một màn kịch hay! Lần này ngay cả ả Nữ thần đó cũng phải làm con rối nháy múa trong bàn tay ta! Khi cái con Nữ thần lưu manh đó phá đám buổi lễ, cô ta đã phải nhờ ta ắp trứng giúp. Cô ta đã cho ta được thưởng thức cảm xúc tiêu cực của sự nhục nhã và xấu hổ không gì sánh bằng! Bị giày vò bởi sự ham muốn, sự mê đắm của người cuối cùng cũng được nở rộ! Nhưng chính cái lúc mà người đạt được mục tiêu của mình, cô dâu lại bị cuốn mất! Cái cảm xúc tiêu cực vào giây phút đó! Nó ngon đến nỗi dù có bị đánh bại ta cũng cam lòng!”

Hắn ta đang nói cái gì thế, con quỷ đó đang nói gì thế!?

“Và như vậy, Ngài Lãnh chúa. Ta không còn gì để nói với người nữa. Ta sẽ mang Maxwell trở về địa ngục, và tiếp tục làm việc chăm chỉ dưới trướng bà chủ cửa hàng điên rồ đó.”

Dường như tên Ác quỷ này định bỏ đi cùng với Max.

Chẳng còn cách nào khác, ta đã không nhận ra Max là một tên Ác quỷ mạnh mẽ đến như vậy, nhưng dù hắn có bỏ đi thì vẫn còn biện pháp khác.

Tuy nhiên, mai ta phải làm gì đây?

Từ giờ trở đi ta sẽ không thể tẩy sạch được những bằng chứng về những chuyện xấu mình đã làm.

Trong lúc ta đang phiền não với chuyện này.

“Yee! Yee! Vanir! Vanir! Trước khi trở về, ta phải bắt Alderp trả giá! Hắn ta bảo là hắn muốn trả giá!”

Trong tâm trạng phấn khích, Max phát ra một âm thanh như tiếng sáo vang và vui vẻ nói.

Khí, hình như đúng là ta có nói những điều này.

“Rồi rồi, trả giá hử. Ta sẽ trả cho, nhanh lên...”

Và quay trở lại, trước khi ta kịp dứt lời.

Trong căn hầm tối vang lên một tiếng rắc trầm đục.

Ta chợt nhận ra đó chính là âm thanh của cánh tay mình, nó đã bị bẻ gãy...

“... Huh, ah, ahhhhhhh!?”

Là tiếng hét sau khi ta nhìn thấy Max giữ lấy cánh tay gãy của mình.

“Yee!? Yee—! Đau à, đau lắm à!?”

Ta hét lên thảm thiết, trong khi cánh tay gãy vẫn bị hắn nắm chặt.

“Alderp! Alderp!! Tiếng la hét của người thật tuyệt, Alderp! Yee-Yee—!”

Tên Ác quỷ phế vật vẫn nói những lời vớ vẩn.

“Người đang làm gì thế! Thả ta ra Max! Dừng tay! Đau quá, dừng tay!”

Nghe thấy tiếng khóc lóc của ta, con quỷ đã ở cùng ta bấy lâu trung ra một vẻ mặt ta chưa bao giờ thấy.

Gương mặt đó chuyển từ biểu cảm vô hồn như mặt nạ, biến thành một nụ cười từ tận đáy lòng.

Tới lượt Vanir nói:

“Hahaha! Maxwell, tới địa ngục rồi người tiếp tục việc này cũng được. Gã này còn nợ người một cái giá rất đắt. Cứ mang hẳn tới địa ngục trước rồi từ từ đòi lại sau.”

Cho dù ý thức đã trở nên mơ hồ vì đau đớn, ta vẫn nghe thấy một điều mình không thể xem thường.

“Cái giá phải trả cho sự phục vụ của Maxwell sẽ tương đương với thời gian được quy định trong kế ước, trong thời gian đó người sẽ liên tục xuất ra những cảm xúc tiêu cực mà Maxwell thích... Đúng, người đã bắt Maxwell phải làm việc vất vả để hướng tới một cuộc sống suy đồi... Ta chắc là cho đến cuối đời người vẫn không thể xóa bỏ khoản nợ được đâu.”

Những lời tên Ác quỷ thốt ra truyền đến một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng ta.

Ngay cả cơn đau trên cánh tay cũng được đè nén, trong lúc đó ta gắng hết sức để mặc cả với tên Ác quỷ.

“Đã, đã hiểu! Là ta sai khi bắt người phải làm việc vất vả! Vậy thế này thì sao, trước tiên, cơ ngơi của ta—”

“Khối tài sản kếch xù của người hử. Khi Maxwell trở về địa ngục. Tất cả những hành vi sai trái của người sẽ bị phát giác, và tất cả tài sản của người sẽ được tịch thu sau đó giao cho nhà Dustiness quản lý... Thế rồi, chúng sẽ được chuyển cho cái gã đang hối hận trong nhà hử, than phiền rằng ‘Mình lẽ ra không nên tự mãn quẳng hết cả đồng tiền đi, đáng lẽ mình phải bắt cái con mắt đó lấy cái cơ thể khiêu gọi ra để đền bù’, đã thế còn trong cả thị trấn và Vương quốc nữa. Ta, Ác quỷ Vanir kẻ có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ, tuyên bố rằng giờ người không còn một xu dính túi.”

Nghe thấy vậy, răng của ta đánh cậm cập, còn đầu óc thì gần như muốn xỉu.

Tất cả số tiền mà ta đã tích lũy...!

“Trong...”

“Trong trường hợp đó, ‘cứ chọn bất cứ người nào người thích để thay thế vị trí ta’, đúng không? Thật không may, bốn phận của người thanh toán phải được thực thi bởi chính bản thân người ký kế ước!... Ồ, thứ cảm xúc tiêu cực này thật hiếm có khó tìm, nhưng sự tuyệt vọng này lại không hợp khẩu vị của ta. Dù vậy nó lại hợp với Maxwell đấy.”

Sau khi nghe thấy điều đó, cuối cùng ta cũng ngừng được cái cơ thể đang run rẩy của mình.

“M-M-Max... Max...! Tr-Trước đây ta đã làm rất nhiều điều quá đáng... Rất nhiều điều quá đáng. Thế nhưng, làm ơn, người có thể cứu ta được không? Hãy tha cho ta Max, ta không thực sự ghét người đâu...! Thật đấy! Làm ơn, Max!”

Nghe thấy thế, Max chỉ cười khúc khích, và vì một lý do nào đó, hẳn không vịn lại những lời nói dối của ta.

Max thả lỏng cánh tay đang nắm chặt ra.

Ta ngã quy xuống đất.

Ôm một tia hy vọng với hành động đó, ta thấp thỏm lo âu ngược nhìn Max.

Hắn ta đang mỉm cười hạnh phúc.

Một nụ cười ngây thơ và trong sáng.

Trước giờ vẫn luôn vô cảm, nhưng giờ đây con quý này lại trưng ra một nụ cười trong sáng như một đứa trẻ.

“Alderp! Alderp! Ta cũng vậy! Ta thích ngươi, Alderp!”

Vừa nhìn tôi, Vanir vừa tiếp tục cười khẩy, còn ta thì không biết mình đã sai chỗ nào.

Con quý phế vật mà ta đã quen biết bấy lâu nay đang tiếp tục la hét một cách hào hứng cùng một gương mặt đỏ choét.

“Alderp! Alderp! Ta thích ngươi Alderp! Hãy ở bên cạnh ta dưới địa ngục, Alderp! Ta muốn tận hưởng sự tuyệt vọng của ngươi mãi mãi, Alderp!”

Ồ, giờ ta đã hiểu.

Vậy ra việc dù thế nào đi chăng nữa ta cũng không hợp được với con quý này là bởi vì lý do đó.

Ta đã sợ hãi từ tận sâu trong trái tim, sợ hãi cái bản tính ác quỷ đang ẩn giấu.

Với một nụ cười ác quỷ trước mắt, ta không thể chịu đựng nỗi sợ hãi thêm được nữa.

–Ôi, thần linh ơi.

“Ồ, những cảm xúc giờ đang lẫn lộn, Alderp. Maxwell là một kẻ thích vượt lên trên và tiến xa hơn nữa, hẳn ta chắc chắn sẽ chơi đùa với ngươi cả ngày lẫn đêm! Hahaha! Hahahaha!”^[1]

Thần linh ơi, con cầu xin ngươi, ít nhất hãy khiến cho tên Ác quỷ này mất hết hứng thú và ban cho con một cái chết nhanh chóng...

Bên tai vang lên tiếng cười của tên Ác quỷ, ta cầu xin đến thánh thần lần đầu tiên trong đời.

“Ta sẽ thương yêu ngươi Alderp! Không giống như những cô gái mà ngươi đã bỏ rơi sau khi bắt cóc bọn họ, ta sẽ chăm sóc thật cẩn thận để không làm ngươi hư hỏng! Yee—Yee—Yee—Yee—!!”

Chú thích

^[1] <Câu này có nguồn gốc từ trong quân đội, nơi thường nói về những người lính hy sinh trong khi chiến đấu vì đất nước họ.>

Đoạn kết 1 – Mừng cô trở về –

Buổi sáng tiếp theo, sau khi chúng tôi cướp cô dâu Darkness.

“Lãnh chúa đang mất tích ư?”

Khi Darkness tới căn biệt thự của tôi để báo chuyện này, tôi cứ nghĩ là mình nghe nhầm.

Tại sao cái lão già cứ luôn miệng Lalatina, Lalatina lại biến mất nhỉ?

“Đúng, những người hầu đã lật tung mọi ngõ ngách nhưng vẫn không thể tìm thấy lão ta.”

Những gì Darkness nói làm tôi cảm thấy bối rối.

Tôi cứ tưởng mới sáng sớm tên Lãnh chúa đã mang quân tới vây quanh biệt thự của chúng tôi, và chuẩn bị sẵn sàng để đối phó.

“Chẳng hiểu sao rất nhiều bằng chứng buộc tội những việc làm sai trái của tên Lãnh chúa đã bị bại lộ. Kẻ đã mang thánh tích chuyển đổi cơ thể cho Công Chúa cũng chính là hắn ta. Nghe nói tên Lãnh chúa đã không thể che dấu những hành vi độc ác của mình thêm được nữa và đã bỏ chạy ngay trong đêm tối.”

–Ra là thế.

“...Và như vậy, không cần phải chạy trốn nữa, bỏ túi của mấy người xuống được rồi đây.”

Tôi nghe theo quyết định của Darkness và cởi ba lô của mình ra.

Đằng sau lưng tôi, Megumin và Aqua cũng dỡ bỏ hành lý.

Tôi định sẽ kiếm tìm một vùng đất xa xăm để làm ruộng sống qua ngày, chờ tới khi hiểu lầm tan biến.

“Thôi bỏ đi, thế cũng tốt... Có vấn đề gì thế Darkness, vào đi chứ.”

Thấy Darkness đứng ở cửa chính mà không chịu di chuyển, tôi lên tiếng thúc dục... Nhưng cô ấy vẫn cứng đầu cùng với một vẻ mặt thững thờ.

“Gì thế, Darkness? Đã xảy ra chuyện gì à?”

Megumin hỏi và Aqua hét lên một tiếng “Ah!”

“Đúng rồi, lúc đầu Megumin không có ở trong nhà thờ nhỉ, vậy là em không biết rồi! Nghe nè! Darkness đã buộc phải bán thân mình cho Kazuma rồi! Kazuma đã gánh vác khoản nợ của Darkness và nói ‘Giờ cô là của tôi! Khó khăn lắm mới kiếm được chừng đó, hãy dùng cơ thể để trả nợ đi’...! Chắc Darkness đang sợ không biết Kazuma sẽ làm gì và không dám tiến vào đúng không?”

“...Hả?”

“Này, nói chuyện chút đã. Hư cấu, rất nhiều chi tiết hư cấu. À không, về mặt nội dung thì đúng, nhưng được mấy phần tốt đẹp thì đều bị cắt, và cả cái cách mà cô nói chuyện nữa, thật khủng khiếp!”

Với đôi mắt lóe ra ánh sáng màu đỏ, cái cách Megumin nhìn tôi cứ như thể tôi là một thằng rác rưởi. Darkness lắc đầu.

“...Không, đó không phải là vấn đề. Dù đúng là Kazuma đã bắt tôi phải lấy thân trả nợ, đã thế còn gọi tôi là Thập Tự Quân biến thái...”

Ahh, Megumin bắt đầu niệm chú.

Darkness đột nhiên cúi đầu.

“Xin lỗi. Chỉ vì cái thói bướng bỉnh của mình mà tôi đã gây ra biết bao rắc rối cho mọi người... Cả tôi cũng thấy mình đã làm một điều thật ngu ngốc. Mong là mọi người có thể thứ lỗi...”

Thấy cô ấy như vậy, Aqua và Megumin chạy tới bên cạnh Darkness.

“Chuyện đã qua thì cứ cho qua, dù sao thì chị cũng đã trở về bình an vô sự. Em không bận tâm đâu. Dù Kazuma đã mất rất nhiều thứ, nhưng gã đó có thói quen là cứ hễ có nhiều tiền thì lại chẳng muốn làm việc. Như thế này cũng ổn.”

“Chuẩn rồi, hay đúng hơn là, nếu chuyện này không xảy ra, tôi sẽ không thể tới thăm nhà Darkness. Nếu không tới, tôi sẽ không nhận ra rằng cha Darkness đã bị nguyên rủa! ...Đúng vậy, chúng ta cần phải tìm ra kẻ đã nguyên rủa ông ấy! Tôi thấy tên Ác quỷ đeo mặt nạ rất đáng nghi. Đôi mắt trong như ngọc bích của tôi không thể nhầm lẫn được! Hãy dạy cho hắn ta một bài học!”

Trong lúc hai người kia đang an ủi, Darkness nhìn thẳng vào tôi.

“Lần này tôi thực sự nợ Kazuma một ân huệ lớn. Anh đã từ bỏ tất cả mọi thứ và biến chúng thành tiền... Ngay bây giờ thì không thể, nhưng khoản tiền Kazuma đã trả thay cho tôi sẽ được vương quốc trả

lại trong tương lai. Khi cha tôi hồi phục, chúng tôi sẽ tính toán số tiền tịch thu từ tên Lãnh chúa. Tuy nhiên...”

Gương mặt Darkness trở nên âm đạm.

“...Tuy nhiên, quyền sở hữu trí tuệ mà anh đã bán đi sẽ không thể quay trở lại. Anh có đề cập đến chuyện anh sẽ làm thương nhân và yên ổn sinh sống, nhưng giờ thì...”

Về chuyện đó à.

“Quên chuyện đó đi. Tôi cũng học được kỹ năng nấu nướng rồi, mở một cửa hàng rồi bán mấy món đến từ quốc gia của tôi cũng kiếm được vài đồng dất túi... Hừ, đợi đã, khoản tiền sẽ được trả lại cho tôi ư?”

Tôi bất ngờ phản ứng và hỏi bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

“Đúng, chúng sẽ được hoàn trả. Toàn bộ hai tỷ Eris đã sử dụng. Cả việc bồi thường thiệt hại cho dinh thự của Lãnh chúa lẫn chi phí cho những công trình bị hư hỏng cũng được trả lại cho anh. Xét cho cùng, chúng là tất cả số tiền đã phát sinh trong quá trình bảo vệ thị trấn. Đáng lẽ ngay từ đầu Lãnh chúa phải là người phải phụ trách bồi thường... Như giờ nghĩ thật kỹ thì... sao tôi lại chấp nhận lời đề nghị của lãnh chúa và trả tiền thế nhỉ... Cứ như thể tôi đã trúng thuật thôi miên vậy. Ngoài ra, tại sao bằng chứng về những việc làm sai trái của lão ta lại xuất hiện khắp nơi được...?”

Darkness chỉ ra những điểm vô lý trong sự bối rối, nhưng giờ việc đó không quan trọng.

Quan trọng không phải ở chỗ đó!

“Hai... Cô nói hai tỷ...!?”

Vậy là cả phần đời còn lại tôi chẳng cần phải làm việc nữa sao...!

...Hmm, đợi đã. Một ngày có hai mươi tư tiếng, và cứ ba tiếng tôi lại được hưởng năm nghìn Eris.

Với hai tỷ, tôi có thể dành sống cả đời ở thế giới trong mơ mình hằng ước ao sao...?

Lúc đang suy nghĩ đến chuyện đó, Megumin và Aqua dán chặt mắt vào tôi.

“Có cảm giác Kazuma của ngày hôm nay thực sự... sao nhỉ– thực sự đẹp trai đến bất ngờ! Nè, Kazuma-san, tôi muốn một căn nhà hạng khủng cho Zell Đại Đế!”

“Đúng vậy, anh ấy thực sự rất đẹp trai, em luôn luôn biết Kazuma là một người anh chàng điển trai mà. Nhân tiện, em muốn một vật phẩm ma thuật có thể cường hóa sức mạnh phép thuật.”

“Ara, đám con gái các cô đánh hơi mùi tiền ghê nhỉ!... Darkness, cái gì vậy!”

Darkness đứng trước cửa ra vào nhìn chúng tôi đang nhộn nhạo cả lên, cô ấy vẫn không nhúc nhích.

“Thiệt tình, cứ xõa đi. Mấy bữa nay cô đã phải làm việc vất vả để bảo vệ bọn tôi đúng không? Dù hôm qua cô có đi quá xa và làm người khác thực sự điên tiết. Tuy vậy tôi cũng khá vui. Vậy thì cứ xem như là hòa. Và toàn bộ số tiền cũng đã trở lại. Hãy xí xóa hết những chuyện đã xảy ra hôm qua, thế chưa đủ tốt sao?”

Thành thật mà nói, số tiền tôi lấy lại được rất rất lớn, mấy vấn đề tôi tép thực sự tôi không để tâm.

Và lại gần đây tôi cứ chui rúc trong nhà cả ngày rồi, giờ phải đặt cái dịch vụ đó ngay, sau đó tìm một phòng khách sạn đắt nhất trong thị trấn và hưởng thụ suốt một tuần.

Nhưng khi nghe thấy từ ‘xí xóa’, sắc mặt Darkness trở nên u ám.

“Thế có nghĩa là... Những gì anh nói về chuyện mua thân thể tôi cũng bị xóa bỏ sao?”

Darkness vừa nói xong, Megumin và Aqua liền dán chặt mắt vào tôi và nhìn chăm chăm.

...T-Tha tôi đi mà.

“Tất nhiên là xóa bỏ! Đúng vậy đấy, quên hết những chuyện đã xảy ra vào ngày hôm qua đi!”

Nghe tôi nói vậy, Darkness lại càng chán nản hơn.

...Hmm?

Đây có phải là tỏ tình theo kiểu vòng vo không nhỉ, thả thính rằng cô ấy muốn trở thành ‘tài sản’ của tôi ư?

Lờ đi sự chờ mong của tôi, Darkness cúi gầm mặt cứ như thể cô ấy sắp khóc.

“...Và, về lá thư... Lá thư nói về việc tôi muốn rời khỏi nhóm...”

Ồ, ra vậy, Darkness đã định rời khỏi nhóm.

Bởi vì những chuyện đã xảy ra vào ngày hôm qua đã xí xóa, nói cách khác điều kiện bắt cô ấy phải dùng cơ thể để trả nợ cho tôi cũng bay vào hư không.

...Trời, sự mong chờ của tôi, lãng phí quá. Thiệt tình, chuyện như vậy...

“Chị đang nói cái gì thế, Darkness là Thập tự quân quan trọng của nhóm, chúng ta sẽ không bao giờ để cô ấy đi đúng không?”

“Đúng rồi, giờ thì quên chuyện đó đi. Đôi lúc Darkness lại giả bộ là não mình chậm phát triển. Không phải chúng tôi là nơi duy nhất cô có thể ở bên sao?”

...Chết tiệt, họ nói trước mặt rồi.

Nhưng Darkness chọc chọc ngón tay vào nhau ở trước ngực, ngược nhìn tôi bằng ánh mắt khó xử.

Nếu tôi không tự mình nói ra chắc cô ấy sẽ không yên tâm.

Trước khi tôi kịp nói, Darkness đã bắt đầu.

“E-Erm! Sở trường duy nhất của tôi là phòng thủ, tôi là một Thập tự quân thậm chí còn không thể đánh trúng kẻ địch... Tuy nhiên... Tuy nhiên, tôi có thể... Tôi có thể gia nhập vào nhóm của các bạn được không...?”

Tôi cười gượng với Darkness, một cô gái không có thói quen dùng kính ngữ để nói chuyện.

“Tất nhiên... Mừng cô trở về.”

Cô ấy trả lời—

“... T-Tôi về rồi!!”

Nước mắt lưng tròng, Darkness lộ ra nụ cười nhẹ nhõm—

“...Nè, Kazuma, trong lòng anh vẫn có chút tiếc nuối đúng không? Cái câu bắt Darkness phải dùng cơ thể để trả nợ, nghe có chút Ero nhỉ?”

Vốn dĩ chẳng có khả năng đọc bầu không khí, Aqua đột nhiên nhắc tới chủ đề này bằng tiếng cười khúc khích.

Con mắt này nói cái quái gì thế.

“Nhắc mới nhớ, anh đã tuyên bố với mọi người rằng Darkness là của mình đúng chứ? Cái gì thế? Một lời tỏ tình à? Như cái lần Yunyun bảo là cậu ấy muốn có em bé, hay cái lần anh dễ dàng bị Iris thuần hóa ở kinh đô*[1]*, lần này cũng thế. Sao anh bị người khác cưa đổ dễ thế? Cái hồi chúng ta ở Làng Hồng Ma, anh thậm chí còn thử đụng tay đụng chân với em nữa, trắng hoa ghê vậy. Sống đứng đắn hơn đi.”

Ngay cả Megumin cũng phàn nàn một cách bực mình.

...Con bé đang nói cái gì thế?

Ghen hay gì? Em phải nói rõ chứ.

Hành động sao cho giống mấy cô gái trong anime harem ấy, và làm cho người khác dễ thông một chút.

...Về mặt Darkness trở nên kỳ lạ.

Mặc dù trông cô ấy vẫn khó xử, nhưng thấy Megumin và tôi hành động cứ như là một đôi tình nhân đang giận dỗi, ánh mắt cô ấy đảo qua đảo lại giữa hai người.

“...N-Nhân tiện, cái lần Kazuma xông vào phòng tôi ấy, tôi gần như đã vượt rào với anh ta...”

“Eeh!?”

Darkness tiết lộ một điều không hề cần thiết bằng một vẻ mặt xấu hổ, khiến Aqua và Memumin phải hét lên.

“N-Này, đừng... đừng nói vậy... Đó chỉ là một ý định bất thành thôi.”

Nghe thấy lời quả trách yếu ớt của tôi, Megumin và Aqua lại hét lên lần nữa.

“Ý định bất thành?” x2

Tôi tự đào mồ chôn mình mất rồi.

“Nè, Kazuma, bộ não anh chậm phát triển à? Trong lúc Megumin và tôi đang cố gắng để mang Darkness về, anh rốt cuộc đã nghĩ gì thế hả?”

“Kazuma, anh không phải đến để mang Darkness trở về, mà đó lại là một cuộc đột kích ban đêm ư? Giá trị nhân cách đàn ông của anh đã rơi xuống vực thẳm rồi đấy! Anh đã làm cái quái gì thế hả!?”

Cái gì thế, bỏ qua cái trò trêu chọc của Megumin hồi ở Làng Hồng Ma sang một bên, lần này tôi không làm gì sai cả.

Còn con mắt Darkness thì xấu hổ vắn vẹo thân người.

“Mặc dù tôi có nói là cuộc đột kích ban đêm... Nhưng anh ta chỉ xông vào phòng tôi giữa đêm hôm, bịt miệng trước khi tôi kịp hét lên và đẩy tôi ngã xuống giường. Để tránh bị phản kháng bằng cánh tay còn

lại, anh ta đè tôi xuống... Trong suốt cuộc vật lộn, trang phục của tôi bị xé toạc và bụng tôi bị anh ta đùa giỡn.”

“Eh!?” x2

“Này, đợi đã! Không, đúng là chuyện đó đã xảy ra! Nhưng mà...!!”

“!?” x2

Nghe thấy lời phản đối của tôi, Megumin bỗng chốc tránh xa tôi.

“Mặc dù vẫn biết Kazuma luôn nhìn Darkness bằng ánh mắt ham muốn, nhưng ai mà ngờ được anh thực sự là một gã đàn ông gái nào cũng yêu. Tôi cứ tưởng Kazuma là một người yếu đuối, nhưng vẫn có khía cạnh thẳng thắn riêng. Tôi cứ nghĩ lần trước anh có ý tứ gì đó, nhưng rốt cuộc anh chỉ muốn chịch thôi há! Anh có thể vui đùa với bất cứ ai miễn gái là được đúng không, đồ rác rưởi!!”

Hy vọng là con bé có thể cho tôi nói được một hai câu, nếu chuyện này cứ tiếp diễn, tôi sẽ trở thành một thằng cặn bã nhất trong tất cả những thằng cặn bã.

Trước khi tôi kịp giải thích với Megumin, Aqua còn chêm vào một đợt tấn công khác...!

“Đúng rồi đó, hồi chúng tôi còn ngủ chung ở trong chuồng ngựa, cái đồ cầm thú này còn nhìn hau háu vào cơ thể của tôi đấy!”

“Nghe đã thấy hư cấu.”

“Tại sao!?”

Nước mắt rung rung, Aqua gắng sức để siết cổ tôi, nhưng bị tôi dùng một tay để đẩy cái mặt đi chỗ khác. Mặc dù vẫn xấu hổ nhưng Darkness lại cười trộm.

Con mắt này, cô ta chỉ muốn trả đũa cái vụ đột kích ban đêm bất thành và tôi nhái giọng Darkness nhằm mục đích bắt cô ta vướng phải đủ thứ rắc rối đây mà.

Trong lúc Darkness đang khoanh tay, nhìn cái bộ dạng bất lực của tôi và cười khúc khích—

“...Chính cô là người đã dụ dỗ tôi, hỏi tôi có muốn cùng nhau bước vào nấc thang người lớn hay không đấy...”

Tôi nhẹ nhàng phản đòn.

“!!” x2

“T-T-Thế có gì sai à!? Tôi đã nghĩ là dù sao cũng cưới Lãnh chúa, vậy thì thà rằng...!”

“Cô thừa nhận! Darkness thừa nhận là cô ấy đã chủ động làm điều đó! Thiệt là oái ăm! ...Ừ thì, tôi cũng có thể đọc được bầu không khí, vậy tôi đem quả trứng của Zell Đại Đế đến công viên tắm nắng đây!”

“Darkness, con bitch không biết xấu hổ! Hành động đoan trang và đứng đắn cứ như là nữ chính trong một bộ tragedy, nhưng rốt cuộc cô lại đi ve vãn tán tỉnh khắp nơi, tôi đã nhìn nhầm cô rồi!”

“Đợi...!? Đ-Đợi một chút, dừng lại!!”

Bị Megumin dùng cây trượng chọc vào má, Darkness trừng mắt nhìn tôi đầy oán giận.

Xem ra cô ta vẫn muốn chống cự.

Thấy con mắt Aqua đang kích động định chuồn đi cùng quả trứng, tôi kéo cô ta lại và bắt đầu kể ra một chuyện trước khi Darkness kịp tỉnh táo.

“...Này Aqua, tôi có thắc mắc. Việc đăng ký hôn nhân ở đất nước này hoạt động như thế nào?”

Tôi bất ngờ nhắc tới một chủ đề khác.

“Sao anh lại hỏi chuyện đó? Đầu tiên, vào buổi sáng của hôn lễ, cặp đôi sẽ đệ trình giấy đăng ký kết hôn đến các cơ quan có thẩm quyền. Tối buổi chiều, họ sẽ tổ chức nghi... lễ...”

Dường như Aqua đã nhận ra điều tôi muốn nói.

Vẻ mặt Megumin đột nhiên trở nên cứng đờ, dường như con bé cũng để ý.

“...? Sao thế?”

Chỉ có một tiểu thư thanh tao là không thể theo kịp.

Chắc Megumin đang cố gắng an ủi cô ấy.

“Thời buổi này chuyện thấy một người đã qua một đời chồng cũng không hẳn là hiếm thấy, yup!”

Cuối cùng Darkness đã nhận ra và sừng sốt ngẩng đầu.

Một tiểu thư quyền quý, một con ‘M’, một cô gái còn zin và một người vợ đã ly dị. Bà cô này còn muốn bao nhiêu đặc điểm nữa thế hả trời?

“Erm... Phải giải thích thế nào đây nhỉ? Darkness bị cuỗm đi ngay giữa đám cưới. Ngày tiếp theo, chú rể đã bỏ trốn. Xét về mặt lý thuyết, Darkness đã bị lão già đó vứt bỏ.”

Những từ Aqua nói không hề có ác ý nhưng lại khiến Darkness run rẩy dữ dội trong chốc lát.

Rồi cô ấy nhìn tôi một cách khó khăn.

“Ừm... Dù sao thì chuyện đăng ký kết hôn chỉ là vấn đề không đáng bàn tới. Đừng lo lắng quá... DesertedWifeNess.” [\[ii\]](#)

Ghi chú

[\[i\]](#) Chỗ này hồi trước mình dịch là ‘thủ đô’, giờ ngẫm lại thấy hơi sai sai. Đổi thành ‘kinh đô’ thì hợp hơn nhé.

[\[ii\]](#) DesertedWifeNess = Deserted (bị ruồng bỏ) + Wife (người vợ) + Ness (trong Darkness). Hiểu sơ sơ là Darkness – người vợ bị ruồng bỏ.

Đoạn kết 2 — Chris và Eris —

“—Đó là những gì đã xảy ra. Sau đó Darkness nhốt mình trong nhà và không chịu ra ngoài. Tôi cần phải có kế hoạch đơn thương độc mã đột kích thêm lần nữa.”

Đây là một quán cà phê nằm ở ngoại ô thị trấn Axel.

Cửa hàng này khá vắng vẻ, và ngoài chúng tôi ra chẳng còn vị khách nào khác.

“Anh vẫn ma mẫn như thường ngày nhỉ. Đừng bắt nạt Darkness quá được không? Mặc dù trông thì rất mạnh mẽ, nhưng thực chất cô ấy lại là một người mỏng manh dễ vỡ đúng chứ?”

“Tôi biết, tôi biết. Nhắc mới nhớ, mấy bữa nay cô làm đã làm gì thế, Chris? Chắc chắn cô phải mất một khoảng thời gian dài để trở về từ kinh đô.”

Tôi kể cho Chris nghe về rắc rối lần này.

Có chút bối rối, Chris gãi gãi vết sẹo trên má.

“Ara—tôi còn bận bịu với những chuyện khác. Gần đây tôi sống ở khu vực bên cạnh Axel, nhưng rồi lại bị gọi đi chỗ khác. Cuối cùng tôi trở về đây sau khi giải quyết những vấn đề tồn đọng.”

Rồi cô ấy nằm thườn trên bàn và lười biếng duỗi người.

“Bị gọi ư? Bởi ai vậy? Công hội Đạo tặc hay gì đó à?”

“Eh, ừ thì, có đủ thứ chuyện cần phải giải quyết sau khi con người ta chết đi đúng không?”

“...Cô nhận việc làm thêm tại nhà tang lễ à?”

Chris không trả lời câu hỏi của tôi mà chỉ đơn giản thở dài.

“Ai mà ngờ được thánh tích lại ở trong dinh thự tên Lãnh chúa... Vào cái lần xâm nhập vào biệt thự của tên Lãnh chúa, tôi đã bị bối rối bởi thánh tích Aqua-san đang nắm giữ—”

Cách đây không lâu, tôi đã cùng Chris tìm kiếm hai thánh tích ở kinh đô.

Cái cuối cùng đã được tìm thấy trong căn hầm của dinh thự tên Lãnh chúa.

Khi trở về thị trấn Chris lập tức lấy lại thứ đó.

Hiệu quả của thánh tích là triệu hồi ngẫu nhiên một con quái vật và điều khiển nó.

Tên lãnh chúa đã tính làm gì với thứ đó?

Sau khi nghe lời giải thích của tôi, Chris uống một hơi hết tách cà phê.

“Dù sao thì, chuyện lần này đã kết thúc tốt đẹp. Cảm ơn vì đã cứu Darkness, Trợ Thủ-kun.”

“Đó là niềm vinh hạnh của tôi, thưa Boss.”

Chúng tôi nhìn nhau cười.

“Haizz... Tôi vẫn cần phải lấy những thánh tích khác... Này Trợ Thủ-kun, anh...”

“Chuyện này phải thật rõ ràng, tôi là một người bận rộn.”

Sau đòn từ chối phủ đầu, Chris phòng má và lườm tôi.

“VẬY KHOẢN THÙ LAO...”

“Tôi không cần tiền.”

Chris gãi vết sẹo trên má có đôi chút khó khăn.

“VẬY THÌ CHẴNG CÒN CÁCH NÀO KHÁC. ĐẾN LÚC ĐÓ TÔI SẼ TÌM ANH HỖ TRỢ, okay?”

Rồi cô ấy đứng dậy cùng nụ cười dịu dàng... Hmm?

Nụ cười vừa nãy cùng cái cách cô ấy gãi má, sao tôi cảm thấy có chút giật mình.

Hay đúng hơn, gần đây tôi đã thấy chúng ở một nơi nào đó...

Trước đây tôi cũng đã để ý.

Chris sẽ gọi Darkness và Megumin bằng tên, nhưng khi gọi Aqua thì lại thêm ‘-san’ vào.

Quan trọng hơn, tên cô ấy cũng tương tự với người đó.

Mặt khác, người đó xưng hô với Aqua như sempai, và với Megumin thì thêm ‘-san’ vào.

Nhưng cô ấy lại gọi thẳng tên Darkness.

Có lẽ với cô, Darkness là một người bạn thân thiết.

Tôi đứng lên và nói với Chris, người đang vẫy tay chào tạm biệt mình:

“Nhân tiện, Eris-sama. Cô để cái thánh tích lấy từ tên Lãnh chúa ở đây vậy?”

“Ồ, cái đó hả? Tôi niệm phép phong ấn lên nó và quẳng xuống hồ nước, nơi con Hydra đang yên giấc ngàn thu ...”

Chris...

–Không, nữ thần Eris.

Với nụ cười dịu dàng như ngày thường, cô ấy cứng đờ người trước mặt tôi.

Short story 1: Tên ác quỷ và quyển sách cấm!

Chuyện này xảy ra vào một hôm tôi ở bên ngoài khá trễ và khi đó tôi đang trên đường về nhà...

_"...Có chuyện gì ở đây vậy?"

Mặc dù đã rất trễ, nhưng vì một lý do nào đó, lại có một hàng người đang đứng xếp hàng trước một con hẻm.

Và trong số đó có một vài khuôn mặt khá quen thuộc với tôi.

Nó đã kích thích sự tò mò của tôi, tôi bước lên trước và hỏi họ,

_"Xin lỗi cho tôi hỏi, mọi người xếp hàng để làm gì vậy?"

_"Quý-Quý khách. Cậu đang làm gì ở đây vào giờ này vậy?"

Trong hàng người đó có một Onee-san thường hay tiếp đãi tôi ở cửa hàng.

_"M-Một con người ư? Tại sao lại có con người ở đây vào giờ này?"

_"Ôi không, chúng ta bị phát hiện rồi! Có khi nào đợt hàng lần này sẽ bị hủy không?"

Những người trong hàng bắt đầu trở nên ồn ào khi họ thấy tôi.

_"Kh-không sao đâu. Cậu này chỉ là một khách quen trong cửa hàng của chúng tôi thôi. Cậu ấy đã biết chúng tôi là Succubi rồi."

Khi nghe những lời đó của Onee-san, mọi người trong hàng thở ra một hơi nhẹ nhõm

Nói theo cách khác, không có ai trong hàng này là con người cả

_ "Thì, cậu thấy đấy, cửa hàng mà chúng tôi đang xếp hàng ở đây chuẩn bị tung ra một 'tạp chí 'Idol cực sốc'."

Một tạp chí Idol cực sốc?

_ "Tôi đã rất mong chờ nó từ lúc mà nó được công bố! Tôi đã rất mong chờ đến ngày hôm nay!"

_ "T-Tôi thậm chí còn cầu nguyện ác thần hằng ngày kể từ khi nghe tin nó sẽ được tung ra..."

Tôi nghe hai người đàn ông đứng đầu hàng nói.

Bây giờ tôi mới để ý, hầu như những con quỷ đang xếp hàng ở đây đều đang có một biểu cảm rất phấn khích.

Bộ nó thực sự 'sốc' đến thế sao?

_ "Chuyện là vậy đấy, nên... Quý khách nè... liệu cậu có thể giúp chúng tôi một chuyện đó là giữ bí mật những gì cậu nhìn thấy ở đây ngày hôm nay được không?"

Onee-san cúi thấp người khi nói thế.

_ "Thất nhiên rồi, tôi sẽ giữ bí mật. À thật ra thì, tôi cũng sẽ xếp hàng luôn."

_ "Eh?"

Tất cả những con quỷ có mặt ở đó đều há hốc mồm kinh ngạc.

_ "L-Liệu có thực sự ổn không? Tôi không biết phải miêu tả nó như thế nào, nhưng nó thực sự là một quyển tạp chí rất sốc. Nếu một con quỷ

trẻ chưa đủ trưởng thành mà nhìn vào nó, nó có thể sẽ lấy đi một vài mạng đấy."

"Cô nói thế thì tôi lại càng muốn nhìn."

_"C-Cậu ta là ai vậy? Không nhẽ cậu ta muốn chết đến vậy sao?"

"Cậu không biết sao? Cậu ta là khách quen ở cửa hàng chúng tôi, và là bạn thân của Vanir-sama nữa."

Những lời đồn đó lan ra khắp đám đông. Nhưng vì một lý do nào đó mà một vài người trong số họ lại nhìn tôi với một ánh mắt ghen tị.

Cùng lúc đó-

_"Cảm ơn mọi người vì đã xếp hàng ở cửa hàng của tôi mặc dù đã trên đến mức này! Mời vào!"

Người đang hô lên đó là Vanir.

Dựa theo những gì tôi thấy đây, tôi nghi ngờ rằng... 'có lẽ nào - chính là nó'...

Những con quỷ ồ ạt ào trong để có thể mua một quyển sách, và những ai đã chạm tay được vào nó thì đang đối xử với nó như như thể là một báu vật quý giá vậy.

_"Này, nhanh lật sang trang kế đi! Tôi muốn nhìn trang tiếp theo!"

_"T-Tôi hiểu cảm giác của cậu, nhưng bình tĩnh nào! Đ-Đừng để nó vào đầu cậu! Cái trang này 'kích thích' quá..."

Những con quý nam ở hàng đầu ngay lập tức cúi mặt vào quyển sách ngay khi bọn họ chạm vào được nó, trông bọn họ như sắp không giữ mình được nữa rồi.

_"Kyaa!"

_"Oh! Tôi đã bảo cô còn quá non nớt cho thứ này rồi mà. Cô mất một mạng rồi kìa."

Có lẽ do quá phấn khích trước những lời của những con quý ở hàng trước, mà Loli succubus người từng bị Aqua bắt, phun ra một đống máu mũi rồi nằm gục xuống.

Không nhẽ nó tuyệt đến thế sao?

Ngay khi sự kỳ vọng của tôi vừa dâng cao-

_"Oh, thứ lỗi cho tôi, chúng tôi đã bán hết mất rồi. Những người trong hàng, xin hãy giữ lấy tấm vé của mình và đợi đến lần tái bản tiếp theo nhé."

Vanir thông báo một tin hụt hẫng.

Tôi băng qua những con quý khác đang rất hụt hẫng trước tôi và nói với Vanir.

_"Này, đứng lại ngay đó! Dâng kỳ vọng của mọi người lên cao rồi kéo họ xuống như vậy ư!? Như vậy chẳng phải là hơi quá đáng sao!?"

_"Oh? Lúc nãy Ngộ tự hỏi không biết cái cảm xúc đen tối từ đâu phát ra. Vậy ra là do thằng nhóc biến thái hay liếm gót của Succubi ư. Người đang làm gì ở đây thế?"

_ "Ta chỉ cảm thấy hứng thú tò mò với cái 'tạp chí Idol cực sốc' thôi. Người có dư bản nào không?"

_ "Người không phải là một con quỷ, mà tại sao người lại hứng thú với nó đến thế? Thôi được, dù sao người cũng là một khách hàng quan trọng. Ta vẫn còn giữ lại một quyển để đề phòng trường hợp bất trắc nào đó xảy ra, nhưng..."

Nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng tôi, chị gái Succubi lúc này bỗng la lên.

_ "Làm-Làm sao mà vậy được? Quý khách, cậu thật là lươn lẹo quá đi mà! Ít nhất cũng phải cho tôi nhìn với chứ!"

_ "Tôi nữa! Cho tôi xem với!"

Thì, tôi cũng hiểu cảm giác của họ. Với một sự kỳ vọng cao, tôi mở quyển sách trước mặt Succubi và...

Một chiếc giường đầy hoa hồng ở trang đầu tiên, và ở trên cái giường đó là mặt nạ của Vanir.

Vâng, chỉ có mỗi mặt nạ của Vanir thôi.

_ "Aaah! V-Vanir-sama đang khóa thân kìa..."

_ "Đ-Điều này tuyệt quá! Tôi không ngờ là bên trong mặt nạ của Vanir-sama lại..."

Không giống những Succubi xung quanh, tôi chỉ có một biểu cảm khó hiểu. Và Vanir vui vẻ nói.

_ "Cậu đúng là một người kỳ lạ đấy. Để ham muốn có được quyển tạp chí của tôi đến thế, không nhẽ cậu lại có cảm xúc lãng mạng nào với

tôi ư? Buồn thay, loài quý chúng tôi không có giới tính, nên Ngô không thể chấp nhận cảm xúc của cậu được... Oh, đó đúng là những cảm xúc đen tối dữ dội! Quả nhiên là chúng rất ngon miệng!"

-END-

Short story 2: Hãy tỏ ra biết ơn từ giờ trở đi nhé!

Hãy tỏ ra biết ơn từ giờ trở đi nhé!

"Oh! Cho dù bây giờ đang là mùa hè đi chẳng nữa thì bộ đồ đó có hơi gợi cảm quá đấy. Cô đang định quyến rũ tôi sao?"

Đó là điều đầu tiên mà tôi nói sau khi quay lại biệt thự với một Darkness đang mặc một bộ đồ thiếu vải.

_"Này, Này, cậu đang nói gì thế? Vừa mới về nhà đã nói thứ như vậy sao... Thời tiết đang rất nóng nên tôi biết làm gì bây giờ? Tôi không có định quyến rũ cậu đâu...!"

"Ngoài mặt thì cô nói thế, nhưng bên trong cô cũng phần nào muốn làm vậy phải không?"

_"Cái-!? Hôm nay cậu bị sao thế?"

Sau khi nghe chúng tôi trao đổi, Megumin đang ngồi chơi một ván cờ với Aqua.

_"Chuyện gì đang xảy ra thế này? Đúng là Kazuma thường hay quấy rối tình dục, nhưng anh ta có hơi thẳng thắn quá đấy."

Tôi quay sang nhìn Megumin.

"Megumin cũng đang mặc 'bộ đồ một mảnh', huh? Megumin người có tính cách khá trẻ con nên em ấy có khóa thân cũng được."

_"Anh bị gì thế!? Tại sao bỗng dưng anh lại nói mấy thứ khó hiểu vậy?"

Megumin nói trong sự hoảng hốt, và Aqua đang ngồi trước em ấy khoanh tay lại và gật đầu.

Không, thật ra thì...

_"- Một vật phẩm ma thuật nói ra những suy nghĩ trong đầu ư?" x2

"Đúng vậy. Wiz nhờ tôi thử nghiệm món vật phẩm ma pháp mới này. Trong khi Wiz đang mặc một bộ đồ mùa hè thiếu vải và hỏi tôi với anh mắt nhìn lên, khiến tôi đã vui vẻ chấp nhận nó."

Chuyện là thế đấy.

Trên đầu tôi đang đội cái mũ mà Wiz đã đưa cho tôi.

_"E-Erm, tôi không hỏi vì sao cậu lại chấp nhận nó... Không, đó là suy nghĩ của cậu bị tuôn ra. Nhưng tại sao Wiz lại tạo ra một món như vậy...?"

"Nó được tạo ra với ý tưởng nhằm thực hiện hóa việc trò chuyện với quái vật và động vật. Tiện đây, Wiz đang muốn thử nó trên động vật. Tôi nhớ không lầm thì cô ấy định mang nó đến chỗ mấy trang trại bò để thử nghiệm."

_"Tại sao cậu không cản Wiz lại? Nhỡ đâu nó lại khiến cho việc của ông chủ trang trại trở nên khó khăn hơn thì sao?"

Tôi nhìn vào Aqua đang bất động, chăm chú nhìn vào cái bàn cò trước mặt cô ta.

Tôi lấy cái mũ ra và đội lên đầu cô ấy.

"Mình nên làm gì đây? Nếu mình di chuyển quân này đến đây, Megumin với cái tính cách uốn éo chắc chắn sẽ nhắm vào nó. Mình nên làm gì đây? Nhẽ ra mình không nên đặt cược món ăn kèm bữa tối này vào ván cờ này. Nếu cứ tiếp tục, thì chắc tối nay mình ăn cơm với

gia vị quá. Nhẽ ra mình nên quyết định trận đấu này bằng trò oản tù tì. Mình chỉ cần niệm 'Blessing' thì kiểu gì chả thắng."

Khi giọng của Aqua tuôn ra trên đầu, Megumin ngay lập tức vồ lấy cô ấy.

_"Này, em làm gì thế Megumin? Cái bàn cờ lộn xộn hết rồi kìa! Vậy trận này coi như hủy nhé? Không có thời gian cho trận nữa đâu, nên giải quyết bằng trò oản tù tì đi!!!"

"Ừây, mình hơi bất ngờ đấy, nhưng đây là một cơ hội tốt! Bộ em ấy lên con hả? Thật là may quá khi Megumin không điềm tĩnh được như Darkness!"

_"Vậy đó là những gì chị nghĩ về em sao? Em là một Đại pháp sư lâu đời và điềm đậm, và em chả có điềm nào giống Darkness cả!!!"

_"Khoan, tôi không nghĩ là tôi điềm đậm đến thế...! Mà mấy người thường nghĩ gì về tôi thế hả!?"

Tôi nhẹ nhàng nhắc cái mũ ra khỏi Aqua.

" Hóa ra đây là cách mà món ma cụ này hoạt động... Oh, con nhỏ vếu to vẫn đang nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ. Hay là cho cô ta đội thử nó nhò?"

_"Con-Con nhỏ vếu to!? Đó là cách mà cậu gọi tôi trong đầu sao? D-Dừng lại! Tôi không muốn đội nó, cậu thích thì tự đi mà đeo nó đi!"

"Tch, mình đang định cho cô ta đội lên để hỏi cô ta 'thudam' mấy lần một ngày mà."

_ "M-Một tiêu thư quý tộc sẽ không bao giờ làm mấy thứ đáng xấu hổ như 'thudam' cả! Ah, dừng lại! Thật đấy, tôi không có nói dối đâu! Tôi không nói dối đâu, nên đừng ép tôi đội nó!!"

Sau khi nhìn thấy phản ứng của Darkness, Megumin thở dài.

_ "Thật đấy... Em nghĩ là món ma cụ này không nên được tạo ra đâu. Kazuma, lấy nó ra đi. Nói với Wiz những gì em vừa nói nhé."

"Chắc phải vậy quá. Thôi quên chuyện đó đi. Mình cũng bị những người phụ nữ khác nhìn với ánh mắt ớn lạnh trên đường về nhà. Mình không dám quay lại nơi đó nữa đâu."

_ "Anh đã nghĩ những gì trên đường về nhà vậy!? Có cảnh sát nào đang đi tuần quanh khu vực đó không?"

Tôi lấy cái mũ xuống, vờ vai một cách lười biếng rồi đi vào nhà bếp.

_ "À nói luôn nè, Aqua, cái vụ oản tù tì bị lộ rồi. Không ngờ là chị định bí mật niệm Blessing lên mình đấy... đừng có hiếu thắng với cái trò ăn gian đó quá. Hãy chơi lại một trận đàn hoàng nào!"

_ "L-Làm sao mà em biết được? Không, chắc em chỉ đoán mò thôi. Bằng chứng đâu? Được rồi, lời bằng chứng chị đã bí mật niệm blessing ra đây!"

_ "Bỏ cuộc đi, Aqua. Bữa tối của chị hôm nay sẽ chỉ có cơm trắng với gia vị thôi."

_ "Tại sao chứ-!?"

Trong khi đang nghe họ cãi lộn với nhau trong phòng khách, tôi đặt chiếc mũ lên chai rượu rồi chuẩn bị làm bữa tối...

"Cảm ơn vì đã trông nom ngôi mộ của em và kể cho em nghe những chuyến phiêu lưu của anh chị nhé."

Tôi quay sang nhìn cái mũ một cách bất ngờ bởi vì nó bỗng dưng phát ra một giọng nói.

_"Cái gì vậy?... Mình tưởng tượng ư? Không thể nào, mình rõ ràng đã nghe thấy nó mà..."

Vào lúc đó, tiếng khóc của Aqua vang lên từ trong phòng khách.

_"Kazuma-san, Kazuma-san-! Hai người họ chơi kỳ quá! Xin hãy làm thêm món cho bữa tối đi!"

... Bọn họ đúng là rắc rối mà.

Tôi sẽ làm thêm một đĩa thức ăn-

-END-

AFTERWORD!

An
anime!
Congrats!

Hooraaaaay
(>▽<*)
Here's a smiling
Aqua-sama!

[Handwritten signature]
2015.9

CONGRATULATIONS ON
REACHING SEVEN VOLUMES
AND GETTING AN ANIME!
I'LL START WAITING
ANXIOUSLY FOR
THE BROADCAST
RIGHT NOW!

Hope you'll check out
the manga version, too!

MASAHITO WATARI

NEXT

Hey, just a second!
Apparently, there's going to be a festival of gratitude to Eris—totally ignoring the fact that I'm her senior goddess! Well, that does it! I'm going to show those Eris pip-squeaks the power of the Axis Church!

You'll all help me, won't you?

?!

I don't know what you have planned, but I know someone who owes a lot to the Axis Church. Very well.

?!?!

As a d-devout Eris follower, I'm not sure I can...

Phew...

Darkness, how could you? Fine, I'll get Chris to help me instead!

?!?!?!

Next time,
Axis Church vs. Eris Sect!

Lowly Assistant?!

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING
ON THIS WONDERFUL WORLD** 8
Axis Church vs. Eris Sect

**COMING
SOON!!**